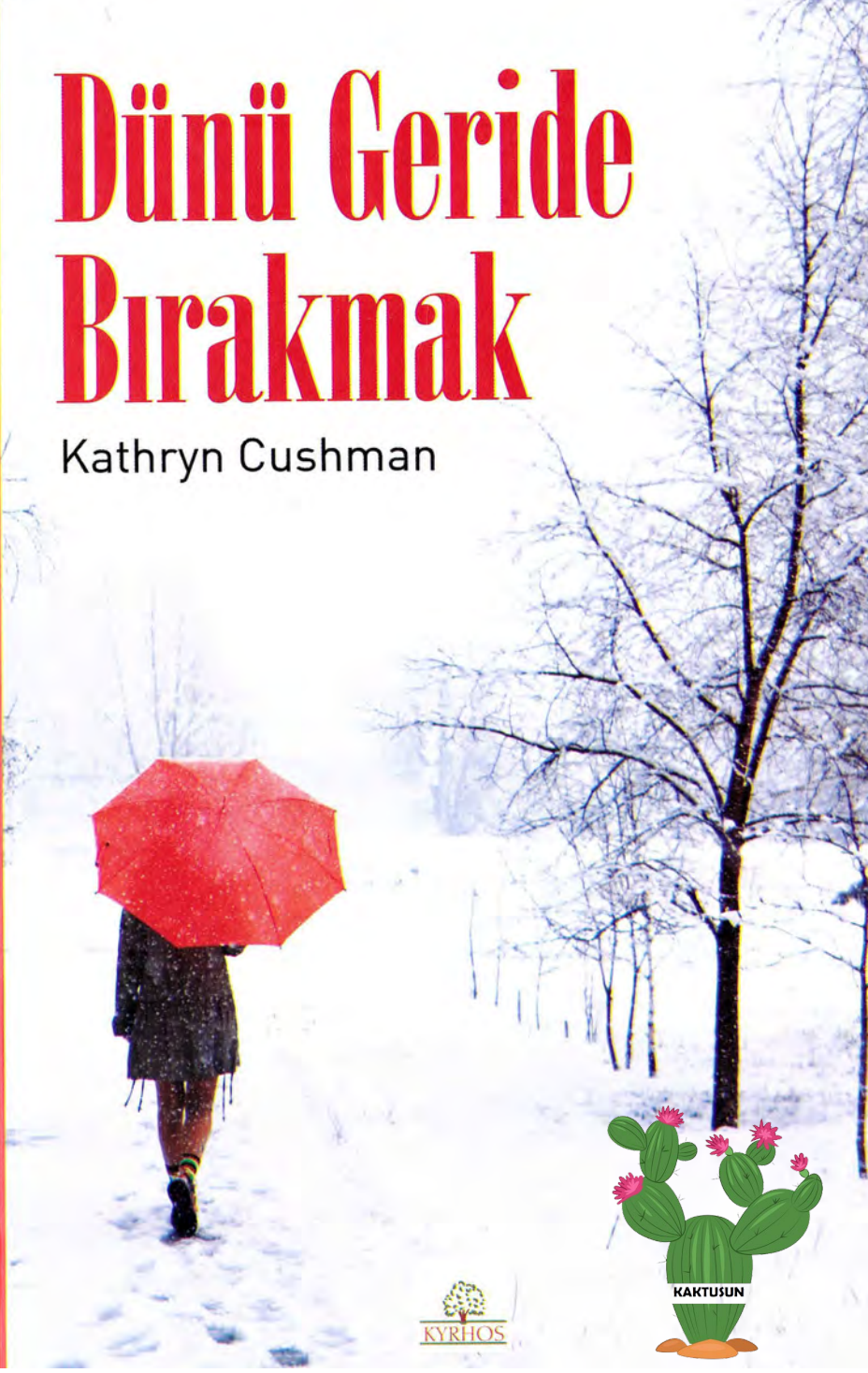
Dünü Geride Bırakmak

Kathryn Cushman

KYRHOS

KAKTUSUN

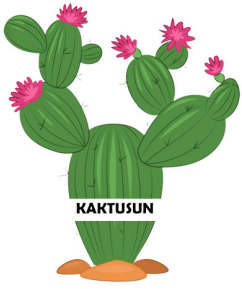
Savurgan oğlu eve geri döndü!
Peki, geçmişini gerçekten arkada bıraktı mı?

Dışarıda duran polis arabası Alisa'nın en büyük korkusunu tetikler. Oğlu, Kurt'ün bağımlılığı yüzünden yaşamını yitirdiğini sanır. Oysa dedektif sadece bir cinayetteki ipuçlarını takip etmektedir. Kurt rehabilitasyona girdiğini ve iyileşeceğine inandığını söylemek için aradığında, Alisa'nın umudu yeniden yeşerir.
Oğlu ölümden geri dönmüş gibidir.

Ama polis geri döner; Kurt'ün tanıdığı bir adamın öldürülmesi hakkında garip sorular sormaya başlar. Alisa korkmuştur. Oğlu artık farklıdır. Değişmiştir, ikinci bir şansı hak etmektedir. Kurt'ün eski hayatı bir türlü geride kalmazken Alisa kendini tuhaf bir seçenekle karşı karşıya bulur.
Ya sessiz kalacak ve oğluyla olacaktır,
ya da gerçek uğrunda her şeyini riske atacaktır. . .

internetten satış
mkitap.com
KYRHOS
ISBN 978-605-121-075-9
9 786051 210759
www.kyrhos.com.tr

BELONGS TO
KAKTUS TEAM

KYRHOS

BELONGS TO
KAKTUS TEAM

Kyrhos Yayınları / 65

Kitabın Adı / Dünü Geride Bırakmak
Kitabın Orijinal Adı / Leaving Yesterday
Yazar / Kathryn Cushman
Tercüme / Yasemin Yener
Baskı / Cantekin Matbaası

1. Baskı Haziran 2012
ISBN / 978-605-121-075-9
Yayıncı Sertifika No / 16476

© Bu kitabın yayın hakları Kyrhos Yayınları'na aittir.

Yayın Yönetmeni / Ali Burak Topaloğlu
Genel Müdür / Bilge Ekinci

İnternetten satış:
www.mkitap.com

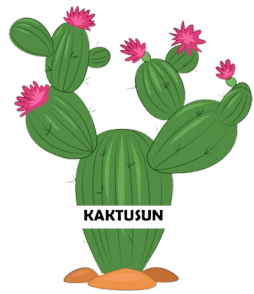
KYRHOS YAYINLARI
Akpınar Mahallesi 826. Sokak
No: 30 / 13 Dikmen-Çankaya / ANKARA
Tel: (312) 475 40 33 / Faks: (312) 476 40 28
www.kyrhos.com.tr / e-posta: bilgi@kyrhos.com.tr
http://twitter.com/kyrhosyayinlari

Dünü Geride Bırakmak

Kathryn Cushman

Tercüme
Yasemin Yener

Haziran 2012

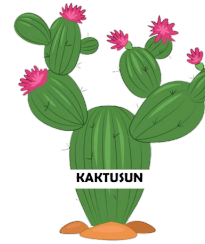

BELONGS TO
KAKTUS TEAM

Melanie Cushman'a

Birçok insanı umutsuzluk gözyaşlarına boğacak şeylere gülümseyişini izledim. Cesaretin, dile getirebileceğimden daha büyük bir ilham veriyor bana.

BELONGS TO KAKTUS TEAM

BELONGS TO
KAKTUS TEAM

1

Oğlum ölmüştü. O siyah beyaz aracın evimin önündeki kaldırıma park ettiğini gördüğüm an anlamıştım bunu.

Tıpkı son birkaç yılın çöküntülerinin hayatımdaki her şeye bulaşıvermesi gibi, saksı toprağının bir bölümü de eldivenime bulaşmıştı. Eve doğru yürüdüm; verandaya çıkan basamakları geçtim; ön kapıyı açtım, arkamdan kapıyı kapayıp kilitledim. Kayarak yerine oturan kilidin çıkardığı sesin, giderek yaklaşan haberleri durduramayacağını, aklı başında olan herkes anlardı. Öyleyse, geride kalan tek oğlunun da öldüğünü öğrendiğinde yine de mantıklı düşünebilen bir anne gösterin bana!

Mutfağa yürüdüm; az önce tertemiz olan granitin üzerine sıçrayan çamurları umursamaksızın eldivenlerimi tezgâhın üzerine fırlattım. En üst raftan bir bardak alıp buzdolabının kapağındaki boşluğa tıkıştırdım. O kadar sert tutuyordum ki; bir an için bardağın parçalanacağını sandım. Bardak, ağzına kadar soğuk suyla doldu. Bahçe işlerine biraz ara vermiştim; tüm yaptığım buydu. Dışarıdaki polis, yanlış sokağa dönmüştü; hepsi buydu. Şimdiye kadar çoktan hatasını anlayıp gitmiş olmalıydı.

Mutfak masasına oturup mektup tepeciğinin en üstündeki dekorasyon kataloğunu açtım. Reklamdaki fotoğrafın içinden uzanan bir el, boğazımı sıkıncaya kadar, sayfalarını karıştırdım.

BELONGS TO KAKTUS TEAM

Fotoğraftaki çocuklar -bir zamanlar oğullarım Nicolas ve Kurt'ün de o boylarda olmasının dışında- benim çocuklarıma hiç de benzemiyorlardı. Fotoğrafa bakarken onların sekiz ve on yaşlarındaki hâllerini anımsamaktan alamadım kendimi. Fotoğrafta, gülümseyen bir baba, henüz yapım aşamasındaki bir ağaç evin yanında durmuş, elinde en son model motorlu matkap makinesini tutuyor, gülümseyen eşi de en yeni ve iyi model merdivenin tepesinde duruyordu. Fotoğrafta herkes gülümsüyordu; hatta fotoğrafın alt köşesinde duran kahverengi labrador cinsi köpek bile odun yığının yanında duran iki küçük oğlana gülümsüyor gibiydi. Ne kadar umut dolu bir dünya…

Bir zamanlar bizimki gibi olan bir dünya…

Kapının zili beni kendime getirdi. Tabii, gerçekle burun buruna gelmiş oldum. Yüzleşmek istemediğim, ancak yüzleşmek zorunda olduğum gerçeklerle… Zamanım dolmuştu.

Ön kapıya doğru yürürken adımlarımın Kurt'ün öldüğünden emin olmadan attığım son adımlar olabileceğini fark ettim. Bu zamanı uzatabildiğim kadar uzatmalıydım; her adımımı sanki çok değerliymişçesine hatırlamalıydım. Bir adım. İki. Üç… On adımda kapıya ulaştım.

Derin bir nefes aldım, az önce bu anı engellemek için gösterdiğim başarısız çabalar sırasında kirlettiğim pirinç kola elimi koydum. İstemememe rağmen, kilit parmaklarımın arasında dönüverdi. Artık geri dönüş yoktu. Kapıyı kendime doğru çektim; ne kadar da ağırdı. İşte, en korkunç kâbusumla karşı karşıyaydım. Ancak, tanık olduğum görüntü, kafamda canlandırdığım sahneye pek benzemiyordu.

Polisle ilgili her şey beni şaşırtmıştı. Tek eksik, yaşlılık ve bugüne kadar göğüs gerdiği üzüntülerden yıpranmış, zalim bakışlı cenaze görevlisi ifadesiydi. En azından, böyle bir haber vermekle görevlendirilmiş zavallı polisten, rahatsızlık duyduğunu gösteren bir ifade beklerdim. Ancak, davranışları gayet rahattı, bakışları neredeyse cana yakın bile sayılabilirdi. Kızılımsı saçları ve çilleri bana Andy Griffith'in gösterisindeki Opei'in büyümüş hâlini anımsattı. "Alisa Stewart?"

BELONGS TO KAMUS TEAM

Korkunç haberin gelmesini beklerken destek almak için kapı tokmağına tutundum. "Evet."

"Ben, Santa Barbara Polis Departmanından Dedektif Bruce Thompson." Başka bir şey söylemedi. Sanırım, nazik bir şeyler söylememi ya da geliş sebebini sormamı bekliyordu benden.

Sormadım.

Ona hiçbir şey söylemek istemiyordum. Niçin burada olduğunu ikimiz de biliyorduk. O kaçınılmaz yanıtı vereceği soruyu sormamın hiçbir anlamı yoktu. Gözlerimi polise dikip bekledim.

Yerinde kımıldandı; sonunda sağ elinde tuttuğu minik bloknotuna baktı. "Kurt Stewart'ın annesisiniz değil mi?"

"Evet."

Tekrar sustu. Askerî tarzda kesilmiş kısa saçları, tepkimi tedirginlikle bekliyormuşçasına dimdik duruyordu. *Ne bekliyordu ki?* Zaten sorularını yanıtlamış, gereğinden fazla konuşmuştum.

Sonunda, "Onu nerede bulabileceğimizi biliyor musunuz?" diye sordu.

"Ne?" Kapı çerçevesinin arkamda titrediğini hissettim. Destek alabilmek için sol elimle kapıyı tuttum. "Siz buraya bana onun… Onu mu arıyorsunuz?"

En az, benim onun sorusuna şaşırdığım kadar şaşırmıştı bu tepkime. "Evet. Burada mı?"

Sırtımı kapı çerçevesine yaslamak için dönüp yere çömeldim.

Dedektif Thompson bana doğru eğildi. "İyi misiniz?"

"Ben... Ben iyiyim. Sadece, buraya geliş sebebinizin bana oğlumun…" Başımı dizlerimin üstüne koyup derin derin nefes almaya başladım. Derin ve rahatlatıcı nefesler...

Oğlum hâlâ hayattaydı.

Dedektif Thompson, yardımcı olmak için beceriksizce giri-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

şimlerde bulunmak yerine, bana kendimi toparlamam için zaman vererek sessizce yanımda bekledi. Sonunda başımı kaldırıp dedektife baktım, "Bana, oğlumun öldüğünü söylemeye geldiğinizi zannettim." dedim. Yıllardır korku içinde böyle bir haberin gelmesini bekleyip durmuştum. Bir bağımlının annesi olarak bu korku, günlük yaşamımın içine işlemişti; korkularım umutlarımdan daha baskındı.

Dedektif Thompson, elini alnına koydu. "Özür dilerim. Ne düşüneceğinizi bilseydim, önce her şeyin yolunda olduğunu söylerdim."

Yolun karşısındaki kaldırımda golden retriever cinsi köpeğini gezdiren kadının, gözlerini verandama dikmiş bizi izlediğini fark ettim. Bu tarz bir sahnenin, mahallede ne gibi dedikodulara yol açabileceğini bilebilmek için, geniş bir hayal gücüne sahip olmaya gerek yoktu. "İçeri gelmek ister misiniz?"

Başını sallayıp arkamdan içeri girdi. Geliş sebebi ne olursa olsun artık önemli değildi. Oğlum hayattaydı. "Size su ikram edeyim."

Az sonra ikimiz de mutfak masasındaydık. Masanın üzerindeki dergi hâlâ açıktı. Fotoğraftaki küçük çocuğun yüzünü okşadım; aniden, bu fotoğrafın varlığından büyük bir mutluluk duymuştum.

"Az önceki soruma dönecek olursak; Kurt burada mı kalıyor? Onu nerede bulabileceğimi biliyor musunuz?"

Başımı salladım. "Yaklaşık bir yıldır onu görmedim." Sudan bir yudum alıp soğukluğun boğazımdan akıp gidişini hissettim. "Küçük bir kızımız var ve eşim..." Pencereden, çitimizin diğer yanındaki büyük meşe ağacına tünemiş kargalara baktım. Varlıklarındaki sadeliği kıskanıyordum. "Bir noktada, ebeveynler yanlış kararları onaylamayı bırakmalılar. Bilirsiniz, katı sevgi..." Katı sevgi hakkında bir polisin ne düşünebileceğini merak ederek gözlerine baktım. Acaba, çoğu insanın hissettiği gibi acımasızca ve şefkatten yoksun bir davranış olarak mı görüyordu; yoksa o da Rick gibi, bunun gerekli olduğuna mı inanıyordu. Bir

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

anne olarak aklım ve kalbim farklı şeyler söylüyordu.

"Anlayabiliyorum." Bunu bir olgu olarak dile getirmişti. Onayladığını ya da onaylamadığını gösteren bir şey değildi, sadece anladığını söylemişti. "Yani onu nerede bulabileceğimi bilmiyorsunuz."

"Hayır. Son duyduğumda şehirdeki inşaat alanlarında ufak tefek işlerde çalışıyordu. Ama bu, bir süre önceydi." Artık, Kurt'ün ölmüş olabileceği korkusu yok olmuş, gerçekleri fark etmeye başlamıştım. İçime başka bir korku düştü ve eski korkumun yerini aldı. "Niçin arıyorsunuz onu?"

"Sadece rutin sorgulama." Bloknotunun sayfasını çevirdi.

Elimi masanın üstünden ona doğru uzatıp elini yakaladım. Hayretle gözleri açıldı, bana baktı.

"Dedektif Thompson, son birkaç yıldır, önce oğullarımdan birinin şiddet sonucu ölümüyle, diğerinin de bağımlılığıyla sarsıldım. Kocam evi terk etti, son kalan gücümle de kızım için ayakta kalmaya çalışıyorum. Neler olduğundan habersiz kalmayı kaldıramam. Ne kadar kötü bir durumda olduğunu bilmeliyim."

Yüzümü incelerken elini çekti. Sorgulama teknikleri üzerine eğitilmiş bir dedektif, içimdeki derin umutsuzluğu tek bakışta görebilir, doğruyu söylediğimden emin olabilirdi. Az sonra omzunu silkti ve "Geçen hafta sonu, şehir merkezinde bir uyuşturucu satıcısı öldürüldü. Oğlunuzu, sadece bazı sorular sormak için arıyorum." dedi.

"Niçin Kurt'ü sorgulamak istiyorsunuz ki?"

Cevap vermeden önce tekrar yüzümü inceledi. "Ödenti çizelgesi nedir biliyor musunuz?"

"Hayır."

"Uyuşturucu satıcılarının, onlara borcu olanları not ettikleri bir çizelgedir. Bu tarz işlerde muhakkak birinin birine borcu vardır."

"Sanırım öyledir." Gözlerimi su bardağına diktim. Buz küpleri

BELONGS TO KAMUS TEAM

yavaş yavaş küçülüp yok oluyorlardı, tıpkı benim gibi... "Kurt'ün ismi bahsettiğiniz listede -ismine ne demiştiniz- o uyuşturucu satıcısının ödenti listesinde mi?"

"Evet."

"Bu da onu şüpheli yapıyor." Bunu, kabullendiğim bir gerçek olarak söyledim; son birkaç yılda bu konuda ustalaşmıştım. Kendimi her türlü tatsız gerçeğe teslim etmek, eğer böyle adlandırmak gerekirse güç aldığım şeylerden biri hâline gelmişti.

"Oğlunuzun ismi, bir düzine kişiyle birlikte, o listede. Şu anda şüpheli değil. Sadece sıradan bir soruşturma yapıyoruz. Bunu kimin yapmış olabileceğiyle ilgili bize bir ışık tutmasını umuyoruz."

Oğlumun isminin, bir uyuşturucu satıcısının borçluları listesinde olması doğaldı. Abisinin ölümünden beri bu derece alçalmıştı. Yine de oğlumu, ne kadar alçalabileceği konusunda kendine sınırlar koymuş birisi olduğunu bilecek kadar iyi tanıyordum. "Dedektif Thompson, oğlum bir uyuşturucu bağımlısı olabilir ama bir katil değil!"

"Eminim haklısınızdır. O listede bir düzineden fazla isim var ve adamı, o listedeki kişilerden hiçbirinin öldürmemiş olma olasılığı da oldukça yüksek. Rakip çetenin bir üyesi olabilir, başka bir uyuşturucu satıcısı olabilir, herkes olabilir. Şu anda sadece yapbozun parçalarını araştırıyoruz."

Bir anda rahatladım. Tabii Kurt şüpheli değildi. "Özür dilerim size verebileceğim başka bir bilgi yok."

"Su için teşekkürler." Cebinden bir kart çıkardı. "Eğer önümüzdeki birkaç gün içerisinde oğlunuz arayacak ya da gelecek olursa bana haber verir misiniz?"

Verir miydim? Emin değildim, ancak oğlumun aramayacağından veya gelmeyeceğinden emindim. Babası, bir süre önce bunu kesin olarak belirtmişti. O yüzden bu soruyu yanıtlamamda bir sorun yoktu. "Tabii ki." Kartı alıp ön kapıyı açtım. "Şey... Dedektif Thompson, eğer oğlumu benden önce görecek olursanız ona..."

BELONGS TO KAKTUS TEAM

Cümlemi tamamlamam için bekledi. Oğlumun ne bilmesini istiyor olabilirdim ki? Kalbimi parçaladığını mı? Çaresizce, onun iyi olduğunu bilmek istediğimi mi? "Sadece, annesinin onu sevdiğini söyleyin..."

Başıyla onaylayıp gülümsedi. "Peki."

BELONGS TO KAMUS TEAM

2

Dedektif Thompson'ın ziyareti konusunda sessiz kalma kararını vermem çok da zor olmamıştı. Rick, Caroline'ı almak için birkaç günden önce uğramayacaktı; şu anda onu arayıp bunları anlatmak için bir neden göremiyordum. Ayrıca, nasıl tepki vereceğini de biliyordum (Oğlumuzun ne kadar işe yaramaz bir insan hâline geldiği hakkında beş dakikalık bir nutuk). Rick, uzun zaman önce, Kurt'ün sorunlarının nedeninin ona karşı çok yumuşak davranmamız olduğuna inandırmıştı kendini. "Hayatını çok basit hâle getirdik.", "Hiçbir zaman sorumluluk sahibi olmayı öğrenemedi.", vesaire cümlelerinin sayısız çeşitlemesini duymuştum. Ona kaç kez, Kurt'ün okulda onur öğrencisi olduğunu, olağanüstü bir atlet olduğunu, kendi arabasını alabilmek için yarı zamanlı bir işte çalıştığını ve birkaç yüz saat boyunca kamu yararına hizmette bulunduğunu hatırlattıysam da sonuç hep yumuşak ebeveynliğe geldi.

Meraktan, hafta sonu işlenen cinayet hikâyesini bulana kadar geri dönüşüm kutusunu karıştırdım.

> Pazar günü erken saatlerde, De La Guerra Plazasının hemen dışında, bir kişi ölü bulundu. Kurban, şiddetli dayak yüzünden, neredeyse tanınmaz hâle gelmiş. Yapılan araştırmalar sonucu şahsın Rudy Prince olduğu teşhis edildi.
>
> Prince, yerel polis tarafından iyi tanınan, küçük çaplı bir uyuş-

BELONGS TO KAMUS TEAM

turucu satıcısıydı. Birçok kez tutuklanmış ve üç farklı tecavüzden suçlu bulunmuştu. Polis, cinayet silahının Prince'in kendi beyzbol sopası olduğuna inanıyor. Kaynağa göre, Prince, o sopayla birini dövdükten sonra her seferinde sopanın tutacağına bir çentik atarmış. Tahta sopa şu anda kayıp; polis, cinayet silahının nerede olabileceğiyle ilgili bilgisi olan herkesi, ücretsiz yardım hattını aramak için teşvik ediyor.

Oğlumun, üzerinde çentikler olan bir beyzbol sopası taşıyan bu adama borcu vardı. Onun, benim anlayabileceğimden daha dehşet verici şeyleri deneyimlediğini düşününce irkildim. Bu nasıl olmuştu?

Tam bu sırada, okuldan gelen Caroline atlaya zıplaya eve girdi. Heyecandan yanakları kızarmıştı. "Merhaba anne, bir köpek alabilir miyiz? Bugün, Holly Jeter'ın annesi köpeklerini okula getirdi ve çoook tatlıydı. Gerçekten, bizim bir köpeğe ihtiyacımız var."

On yaşındaysanız, hayat çok kolaydır ve bir köpek tüm problemleri çözebilir. Dağınık sarı saçlarından öpüp gülümsedim. "Sence Boots bu duruma ne der?"

Köşede, ısıtıcının yanında uyuyan kediye baktı, yanına gidip yüzünü kedinin tüylerine gömdü. "Seversin onu değil mi oğlum? Köpek bir ağabeyin olsun istersin değil mi?"

Boots kafasını kaldırdı; esneyip tırnaklarını çıkarmadan önce, kedilere özgü bir kızgınlıkla Caroline'a baktı.

"Gördün mü anne, onun için sorun yok. Ayrıca, babam da artık burada değil, bizi koruyacak birisine ihtiyacımız var. Yani, bekçi köpeği gibi bir şey gerekli bize."

"Tabii, hadi şimdi otur da bir şeyler atıştır."

Buzluktan biraz dondurma çıkarıp mutfak masasına oturdu. Bu arada ben de gazeteyi çöp kutusuna geri attım, Caroline'ın, Kurt'e ne kadar benzediğini düşündüm. Birçok konuda birbirlerine çekmişlerdi, neredeyse ikiz gibiydiler. Aralarında on bir yaş olan ikizler…

BELONGS TO KAMUS TEAM

Caroline, dondurmasından bir kaşık alıp ağzına attı, sonra hiç konuşmadan bir kaşık daha… Bu durum oldukça tuhaftı. Az sonra, sanki ahşabın koyu kahverengi boyasına ya da pirinç tokmağın parlaklığına şaşırmış gibi, gözlerini dikmiş ön kapıya baktığını fark ettim.

Az önce kirlettiğim yerleri temizlemiştim ama herhangi bir yeri gözden kaçırıp kaçırmadığımı düşünmeye başladım. Bakışlarını izlemeye çalıştım fakat baktığı yerde olağan dışı bir şey göremedim. "Nereye bakıyorsun?"

"Kurt'ün gelmesini bekliyorum." Yüzündeki ifade o kadar gerçekçiydi ki kalbimin kırıldığını hissettim.

"Niçin onu bekliyorsun ki?"

"Dün akşam rüyamda eve geri döndüğünü gördüm. Jenny, bazen rüyaların geleceği gösterdiğini söylüyor. O yüzden bekliyorum."

Beklediği kişi, Kurt'ün sevimli ve yumuşak gülüşlü olan parçasıydı, bundan emindim. Hiç şüphesiz, Kurt'ün hayalî gitarını çalarken sallanan dağınık sarı saçlarını düşlüyor ya da daha önceki bir güreş maçını hatırlayarak gıdıklanıyordu. Hayalinde o hâlâ sağlıklı, mutlu ve mükemmeldi; sadece artık eve gelmiyordu; o kadar. Çocukluğunun verdiği masumiyetle, son birkaç yılda, Kurt evi tamamen terk etmeden önce yaşanan kötü anıları unutmuş gibiydi. Rüyası bu kadar kötü zamana denk gelemezdi, hele de sabah gelen dedektifi düşününce… O geldiğinde Caroline'ın evde olmamasına sevinmiştim; en azından bu sahneyi görmek zorunda kalmamıştı.

"Niçin bir yürüyüşe çıkmıyoruz? Belki Holly'lerin evinden geçeriz, bana yeni köpeklerini gösterirsin."

"Oley! Fikrini değiştireceğini biliyordum." Zıplayıp kollarını boynuma doladı. "Onu görene kadar bekle. Sen de yeni bir köpek isteyeceksin, bundan eminim."

Her ne kadar önceden planlanmamış bu gezintinin, Caroline'ın önümüzdeki birkaç hafta boyunca köpek almak için yalvarmasına

BELONGS TO KANTUS TEAM

neden olmasından korksam da, onu, Kurt'ün eve dönmesiyle ilgili hayallerinden uzaklaştırabilmek için buna değerdi. En azından Holly'nin köpeğini ziyaret edebilir, ona sarılabilir, sevgi gösterebilirdi. Bu, Kurt'le bir daha asla yapamayacağı bir şeydi.

O akşam, eve geri döndüğümüzde Caroline'a sıkı sıkı sarıldım. Gözlerim dolmuştu. Yatmadan önce, dua etmek için diz çöktüğünde sözlerine "Lütfen Tanrı'm, bize ailemiz için doğru olan köpeği göster. Anneme, bir köpeğe ne kadar çok ihtiyacımız olduğunu anlaması konusunda yardımcı ol." diyerek başladı. Duasının, "Tanrı'm Kurt'ü koru." kısmına geldiğinde Kurt için çok geç olduğunu, artık Tanrı'nın bile ona yardımcı olamayacağını düşünürdüm her zaman. Ancak, bu sefer, kendimi "Tanrı'm lütfen, lütfen, lütfen..." diye yalvarırken buldum.

Caroline'ın odasından çıktım, kendi odamda yatağın yanına diz çöküp dua etmeye başladım. "Tanrı'm ona yardımcı ol. Tanrı'm ona yardımcı ol!" Kurt'le ilgili olduğunda edebileceğim tek dua bundan ibaretti.

BELONGS TO KANTUS TEAM

3

Bir sonraki gün, klasik salı sabahı kahvaltımız ve gevezelik seansımız için sokağın karşısındaki komşum, Lacey Satterfield'ın evine doğru yürüdüm. Lacey, uyuşuk mahallemize beş yıl önce taşınmış, altmışlarında bir duldu. İlk geldiğinde herkes onun hakkında konuşuyordu. Mahalledeki evlerin çoğu kırklı yaşlardaydı, güzellerdi ama lüks değillerdi. Benzer mahallelerden daha pahalı olmalarının nedeni, en iyi okulların bulunduğu bölge olmasıydı. Yaşlı, tek başına yaşayan bir kadın niçin daha fazla para versin ki? Bunun yanı sıra, emekli bir avukattı, ancak dedikodulara göre emekli olmamış, barodan ihraç edilmişti. Kimse gerçek detayları bilmiyor gibiydi ama dedikoduların doğruluğundan da çok az kişi şüpheleniyordu. Sokaktaki tek arkadaşı bendim, ben de sormadım doğrusu. Uyuşturucu bağımlısı bir oğlu olmasının, özel olan şeylerin özel kalması gerektiğini öğretiyor insana.

Evinin dışı, bir önceki sahibi tarafından beyaz ve gri minimalist modern tekniklerle tekrar yaptırılmıştı ancak evin içine girdiğinizde danteller, keten örtüler ve koyu renk ahşaplarla eski Viktorya Dönemi tarzı geri geliyordu. Lacey'nin kendisi de her şeyin eklektik bir karışımı gibiydi. Onu eşofmandan başka bir şey giyerken göremezdiniz. Tüm eşofmanları her zaman göz alıcı, farklı neon renklerdeydi. Bugünkü kıyafetinin rengi limon sarısıydı; omzuna kadar uzanan gri saçlarını toplayan, kıyafetiyle uyumlu pullu bir saç bandı takmıştı. "İçeri gelsene." diyerek

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

selamladı beni. "Çörekleri, fırından daha yeni çıkardım, ya da eğer istersen peksimet de var."

Peşinden içeriye gidip her zaman yaptığım gibi kahveme krema ekledim, tabağımı yiyeceklerle doldurdum. Ceviz ağacından yapılmış masaya oturup aklıma gelen ilk konu hakkında konuşmaya başladım. "Ne yapıyorsun? İlkbahar sebzelerini diktirdin mi?" Kendim de bahçe işlerinden hoşlandığım hâlde, sorunun yanıtı umrumda değildi. Bu sabah, konuşmamız gereken daha önemli şeyler vardı, yine de hemen gerçek sorularıma geçmek istemedim. Yavaş, yavaş gelecektim o konuya.

"Hayır. Sanırım bu sene dikmeyeceğim." Lacey'nin sesi, seneler boyu günde birkaç paket sigara içmiş bir kadının pürüzlü tınısına sahipti. "Artık böyle işler için çok yaşlıyım, eğilirken sırtım ağrıyor. Ayrıca her hafta pazardan taze sebze ve meyve alabilecekken ekmemin ne anlamı var ki?"

Normal bir zamanda, Lacey ile başarmanın, temiz havayı solumanın ve güneş ışının kişiye verdiği hazzın önemini tartışabilirdim. Ama bugün enerjim ve aklım başka bir konuya kaymıştı. "Geçenlerde gazete okuyordum da. Geçen hafta sonu şehir merkezinde öldürülen uyuşturucu satıcısıyla ilgili haberi gördün mü?" Sesimin, amaçladığım gibi normal çıktığını umuyordum.

Başını salladı, yana eğdi ve "Evet gördüm." dedi.

Dantel peçetemi dikkatle kucağıma koymadan önce biraz oyalandım. "Ne düşünüyorsun?"

"Ne demek istiyorsun?" Öksürüp devam etti. "O adam caninin tekiymiş. Genç çocuklara uyuşturucu satıyormuş. Sürekli taşıdığı o beyzbol sopasıyla kim bilir kaç adamı dövmüş. Bence, eğer polisler onu kimin öldürdüğünü bulurlarsa hapse atmak yerine ödüllendirmeliler. Belki Santa Barbara'nın anahtarını bile verebilirler."

Lacey'nin çoğu konuda keskin fikirleri vardır; ancak bu konudaki fikri beni daha da şaşırttı. "Gerçekten böyle mi düşünüyorsun?"

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Böyle düşündüğümü bilecek kadar tanıyorsun beni!" Sabah pişirdiği yaban mersinli çörekten bir ısırık alıp başıyla onayladı. "Açık sözlü olmam gerekirse katilin, adamı kendi beyzbol sopasıyla öldürene kadar dövmesini şairane buluyorum. Neredeyse kısasa kısas bile denebilir. Onun için bundan daha uygun bir ölüm düşünemiyorum. Eğer adalet sistemimiz, birazcık bile olsa buna benzer bir sistemle çalışsaydı, hepimiz daha iyi insanlar olurduk."

Çikolatalı fındıklı kurabiyemi kahveme batırıp yumuşamasını seyrettim; sonra fincandan çıkardım ama ısırmadım. "Kurt, polisin ilgilendiği kişilerden biri." O anda yapacak bir şeye ihtiyacım olduğu için kurabiyemle oynamaya başladım.

"Ben de merak ediyordum…" Sanki ona hava durumu sunucusunun yarın için sis olabileceğini tahmin ettiğini söylemişim gibi, ses tonu duygusuzdu.

Bunun, beni niye şaşırttığından tam olarak emin değilim. Lacey, çoğu kimseye göre olayların iç yüzünü daha çabuk kavrar. Soluk mavi gözlerine, dudaklarını çevreleyen minik kırışıklıklara bakınca bu yorgun vücudun sahibinin önemsiz bir ölümlüden ibaret olmadığını düşündüm. "Öyle mi düşündün? Niçin?"

"Her şeyden önce bu, dün kapının önündeki polisi açıklar. Uzun süre içeride kaldı, söyleyecek bir şeyleri olduğu açık."

"Dünkü polisi nerden biliyorsun?"

"Tatlım, ben de bu sokakta yaşıyorum; biliyorsun ki günün büyük bir kısmında evdeyim."

"Ama dün akşam garaj girişinde karşılaştık, neredeyse beş dakika boyunca konuştuk. Niye bir şey söylemedin?"

"Beni ilgilendirmeyen konulara burnumu sokmam. Dün akşam bu konuyla ilgili bir şey söylemedin, o zaman beni ilgilendiren bir konu değildi."

"Ve şimdi?"

BELONGS TO KANTUS TEAM

"Şimdi söz ettiğine göre, bu olay beni de ilgilendiren bir konu hâline geldi. Sana tam ve dürüst görüşümü söyleyeyim. Tabii eğer duymak istiyorsan."

"Ne düşündüğünü duymak istediğimi biliyorsun." Gerçekten de bilmek istiyordum. Lacey asla boş konuşmaz; ağzından çıkan her söz istisnasız, gerçekten aklından geçenlerdir.

"Kurt sizinle ilişkilerini koparıp kendi yoluna gitmeden önce onu çok da uzun bir süre tanıma fırsatım olmadı, yine de onu yeterince iyi tanıyorum. Şu anda hiç şüphe yok ki yolunu şaşırmış bir durumda. Ama o oğlanın içinde hiçbir kötülük olmadığına da eminim." Kahvesinden bir yudum aldı. "Kurt, herhangi birini tanınmaz hâle getirinceye dek dövecek bir çocuk değil. Yarım akıllı birisi bile bunu görebilir. Eminim, Kurt'e olan ilgileri çok uzun sürmeyecektir. Ama daha önce de dediğim gibi, bu işi kim yaptıysa tebrik edilmeli."

Kurt'ün böyle bir şey yapmayacağını gören başka birinin daha olması beni o kadar rahatlatmıştı ki... Ama bu olayda, fikirleri önemli olan kişiler biz değildik. "Telefon çaldığında cevap vermeye korkar oldum. Her seferinde, telefondakinin, oğlumu tutukladıklarını bildirmek için arayan bir polis olduğunu düşünüyorum. Onun yapmadığını biliyorum, ama ya polisler bunu göremezlerse?"

İşaret ve orta parmağı sanki görünmez bir sigara tutuyormuşçasına seyirdi. Parmaklarını dudağına götürerek ritim tutmaya başladı. "Sence hapse girmesi, şu an içinde bulunduğun durumdan daha mı kötü olur?" Sandalyesine yaslanıp masanın üstünde ellerini kavuşturdu. "Demek istediğim, hiçbir anne oğlunun cinayetle suçlanmasını istemez, ama en azından nerde olduğunu bilirsin. Allah aşkına, hâlâ hayatta olduğunu, bir şeyler yediğini, belki biraz yardım aldığını bilirsin."

Söylediklerinde gerçeklik payı vardı. "Söylediklerine katılıyorum ama olayın diğer bir yanı daha var. Suçlu olması, bir katil yetiştirdiğim anlamına gelir. Benim yetiştirdiğim o nazik, bayanlara kapı açan, 'lütfen' ve 'teşekkür ederim' diyen, kendi dağıttıklarını toplayan genç adamın... Her şeyi doğru yaptığımı zanne-

BELONGS TO KAMUS TEAM

diyordum...” Gırtlağım tıkandı, söylemek istediğim diğer sözleri yutmak zorunda kaldım.

“İyi bir anneydin, hâlâ da öylesin. Bundan kuşkun olmasın.”

Kendimi, kilise personeli toplantısına gidip yönetim kuruluna oğlumun artık sadece savurgan biri olmadığını açıklamaya çalışırken hayal ettim. Artık bir katildi. Yüzlerini görebiliyordum. Yaşlı rahibi, nazik ama onaylamayan gözlerle; hizmet müdürünü, başını iki yana inanmazlıkla sallarken ve iki sekreteri, ellerini ağızlarına siper etmiş, kulaktan kulağa konuşurken hayal edebiliyordum. “Elimde kalanlar: Kurt'ün eninde sonunda döneceği umudu, kızım ve kilisedeki işim... Nick'in ölümü bizden çok fazla şey alıp götürdü. Eğer o adamı öldüren de Kurt'se elimde hiçbir şey kalmayacak.”

Lacey, masanın üzerinden elini uzatıp benimkini sıktı. “Söylediğim gibi, bunu yapan Kurt değil. Bunu ikimiz de biliyoruz.”

“Ama bazen polisler yanlış kişileri tutukluyor.”

Bu yorumum üzerine, Lacey camdan dışarı baktı; hafifçe başını salladı. “Korkarım öyle. Bu tarz durumları o kadar çok gördüm ki; bu konuda seninle tartışamam.” İçine daha sert bir şeyler kattığından şüphelendiğim portakal suyundan bir yudum aldı. “Yine de Caroline için mükemmel bir annesin; başınıza en kötü şey bile gelse her zaman öyle kalacaksın. Hiçbir şey bunu değiştiremez. Ayrıca bunların hiçbirinin de kilisedeki işini etkileyeceğini sanmıyorum. Oradaki herkes Kurt'ün durumunu biliyor, değil mi?”

“Tabii ki, Kurt'ün bir uyuşturucu bağımlısı olduğunu, abisi Nick'in ölümünden sonra uyuşturucuya başladığını biliyorlar ama bana, insanlara acıları konusunda öğütler veren, fırtınalar sırasında ve karanlık zamanlarda Tanrı'nın tarafında yer alan bir kadın gözüyle bakıyorlar. İnsanlar, oğlumun başkalarının sevdiklerini öldüren bir katil olduğuna inanırsa sevdiklerini kaybeden ailelere öğütler vermeye nasıl devam edebilirim ki?”

“Kilise cemaatini hiçbir zaman anlayamadım zaten, bundan

BELONGS TO KANTUS TEAM

sonra da anlayacağımı sanmıyorum." Ayağa kalkıp tabağını lavaboya götürdü. "Şu anda bir sigara için her şeyimi verirdim." Bardakta kalan portakal suyunu lavaboya döktü. "Bu yaşta sigarayı bırakmış olmam saçma geliyor. Olan zaten olmuş." Lacey gecelerini ve günün birkaç saatini oksijene bağlı olarak geçiriyor, ancak sabah kahvaltılarımızda takmayı reddediyordu.

"Evet, ama daha fazla zarara yol açmak istemezsin, değil mi? Ayrıca, eminim oksijen kullanırken sigara içmen tehlikelidir. Patlayabilir ya da başka bir şey olabilir değil mi?"

"Bilemiyorum tatlım, bilemiyorum." Elimden tabağımı alıp bulaşık makinesine koymadan önce sudan geçirdi. "Sadece, bir zaman sonra yapmayı gerçekten istediğim tek şeyi tekrar yapabileceğimi bilmek isterdim. Ama bir diyette değilim; gereken kiloyu verdikten sonra tekrar kek yiyebileceğimi umut edebilirim. Bir daha asla sigara içemem, ama tek düşünebildiğim şey sigara içmek. Hiç umudum yok ve bu beni çıldırtıyor."

Eğer Kurt tutuklansaydı, benim de hislerim böyle olurdu. Uzun zaman boyunca taktığım güçlü insan maskesini düşündüm. Evet, büyük oğlum korkunç bir saldırıda ölmüştü; evet, onun korkunç ölümü, küçük oğlumu bağımlılığa sürüklemişti. Yine de oğlumun savurgan bir insan olduğunu söylemek, bir katil olduğunu söylemekten daha kolaydı. Tek sözcüğün değişmesiyle tüm umudum uçup gidecekti ve şu günlerde ayakta kalmamı sağlayan tek şey umuttu.

Tek sorun, artık ne için umut edeceğimi bilmemekti…

BELONGS TO KAKTUS TEAM

4

Çarşamba sabahı saat 8.13'te telefon çaldığında yakın zamanda tadilat yaptırdığım banyomda, eşim ve benim için yapılan ayrı dolapların, eşim evden ayrıldığı için ne kadar da büyük bir yer kaybına sebep olduğunu düşünüyordum. Aceleyle makyajımı yapıyordum; yani aslında sadece kahverengi göz kalemimi çekiyordum. Kahverengi kalemimi çıkardığımda hayatım boyunca o anı anımsayacağım. Kahverengi kalemim, çoğu insana, Berlin Duvarı'nın yıkıldığı günü, Pearl Harbor'ı ve ya 9/11 olaylarını hatırlatan tetikleyiciler gibi benim için. Neredeyse bu anı kaçırıyordum, uzunca bir süre telefonu açmayıp telesekretere düşmesine izin verip vermemekte duraksadım. Zaten yeterince geç kalmıştım ve son günlerde arayanlar da sadece telefon pazarlamacılarıydı.

Ama içimdeki garip duygu telefonu açmama sebep oldu.

"Anne, benim."

Kurt'ün sesi bir fısıltıdan yüksek değildi. Sesi, neredeyse hatırlanmayan ancak umutsuzca özlenen, tatlı bir melodi gibi yayıldı içime.

"Oh, Kurt!" İsmini söylemiş olmanın mutluluğu, kelimenin dudaklarımın arasından kayıp gidişiyle son buldu. Aklımda, oğlumun tek telefon hakkıyla karakoldan beni aradığı sahnesi

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

canlanıverdi. Araması için başka hiçbir sebep olamazdı. "Kurt, iyi misin? Neredesin?" Lacey'nin sözlerini hatırlamaya çalıştım. Eğer tutuklanmışsa bile, bu onun için en iyi çözüm olabilirdi.

"Ben iyiyim. Orange County'deyim."

"Neredesin?"

"Anne, rehabilitasyondayım."

Rehabilitasyon. Yıllar boyu içimde kopan fırtınalardan sonra, "savurgan" sözcüğünün altına saklanmış umudun geri dönmesiyle içime bir güneş doğdu. "Biliyordum. Bunun olacağını biliyordum. Oh, Kurt, seninle gurur duyuyorum. Ne kadar süredir oradasın? Nasılsın? Seni görmeye gelebilir miyim?"

Gülüşü güçsüz geliyordu. "Dur biraz, sakin ol anne." Birkaç kez nefes alıp verdiğini duydum, sonra devam etti. "Kısa bir süredir buradayım. Arınma sürecini tamamladım." Bir ıslık çaldı. "O anı hatırlamak, beni hayatım boyunca uyuşturucudan uzak tutacak."

"Çok korkunç olmalı." Geriye dönenleri çok görmüştüm, bunun zor olduğunu bilmek iyi gelmişti. Oğlumu, titrerken, terlerken ve acıdan ağlarken hayal edebiliyordum. Eğer o anları hatırlamak, bir daha başlamamasına yardımcı olacaksa buna sevinirdim.

"Zordu, ama bu telefon görüşmesi daha da zor..." Tekrar nefes aldığını duydum. "Uyuşturucu, yalanlar ve bana en çok ihtiyacın olan zamanlarda ortadan kaybolduğum için, özür dilerim. Olanlarla tek başına yüzleşmene izin vermemeliydim."

Tek başıma. Kurt, babasının son birkaç aydır artık burada yaşamadığını bile bilmiyordu, yine de tek başına kelimesini kullanmıştı. Bu birbirimizden ne kadar çok uzaklaştığımızı gösteriyordu.

"Tamam Kurt, affedildin. Seni görmeye ne zaman gelebilirim?"

BELONGS TO KAKTUS TEAM

"Bana, önümüzdeki altı ya da belki sekiz hafta daha hastanede yatmam gerektiğini söylüyorlar. Dışarıya çıkabileceğim zaman seni ararım." Arkadan boğuk bir ses geldi. "Zamanım dolmuş, kapatmam gerekiyor. Seni seviyorum anne."

"Bekle..." Ama, çok geç kalmıştım. Hat kesildi.

Nerede olduğunu ve bulunduğu merkezin telefon numarasını soramadan hatta son sözlerini bile yanıtlayamadan telefonu kapamıştı. Göğsümdeki sancıya aldırış etmemeye çalışarak duvarı izledim bir süre. Yaşanan her şeye karşın, tüm kalbimle onu sevdiğimi biliyordu. Hatta, onu sevdiğimi söyleyemeden telefonu kapamış olsa bile biliyordu. *Değil mi?*

Hemen telefonu elime alıp arayan kimliği sorgulama tuşuna bastım. En azından ona nereden ulaşabileceğimi bilirdim. Ekran aydınlandı.

Gizli numara.

Sendeleyerek yatağıma çöktüm. Yorulmuştum. Oğlumla birkaç dakika, son bir yıldır sahip olduğumdan çok daha fazlasıydı; ama şimdi daha da fazlasını istiyordum. Şu an Kurt'e ulaşma, nerede olduğunu öğrenme ve iyileşme sürecini takip etme şansım yoktu. Bir daha asla böyle bir şey olmayacağına yemin ettim. Her odayı tek tek dolaşıp hepsinde hazırda kalem ve kâğıt olduğundan emin olacaktım. Böylece, Kurt bir daha aradığında başka şeyler konuşmaya başlamadan önce telefon numarasını isteyip yazacaktım. Sadece, bir daha aramasını istiyordum.

"Anne hazır değil misin? Okula geç kalacağım." Caroline ellerini beline koymuş kapının önünde duruyordu.

Koşup ona sarıldım. "Bir tanem!"

Geriye çekilip bana baktı. "Niye böyle garip davranıyorsun?"

"Kurt aradı. İyileşiyormuş."

"Kurt eve geri mi dönüyor?" Kollarını boynuma dolayıp sadece on yaşındaki minik bir kız çocuğunun çıkarabileceği tiz bir sesle çığlık attı.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Caroline'ın, abisinin eve geri dönebileceğini zannetmesi beni kendime geri getirdi. Keşke henüz ona bu konu hakkında bir şey söylememiş olsaydım, ama içimdeki ses de Caroline'ın haklı olduğunu söylüyordu. Onu kucaklayıp havada döndürdüm. Birlikte şarkı söylemeye başladık. "Kurt eve geri dönüyor. Kurt eve geri dönüyor!" Kelimeleri her tekrar edişimizde doğruluğuna daha da inanmaya başladım.

Hızın, kararlılığın ve şansın yarattığı bir mucizeyle, Caroline'ı dersi başlamadan iki dakika önce okuluna bırakmayı başardım. Her adımında sallanan sarı saçlarıyla, okul kapısından içeri girişini izledim.

İçimdeki minik ses, bana Kurt'ün bir daha aramayacağını, rehabilitasyonu tamamlayamayacağını ve bu mutluluğun uzun sürmeyeceğini fısıldıyordu. Belki de Caroline'a bundan hiç söz etmemeliydim. Umutlarının yok olmasını kim isterdi ki...

Arabamı kiliseye doğru sürerken avaz avaz bağırarak Amazing Grace'i[1] söylemeye başladım. İçimdeki sesi susturamazdım ama bastırabilirdim.

***

Kilise personeli toplantısında bulunmak benim için hiç de kolay değildi. Koro müdürü, çocuklar için bir yaz koro kampı planladığını anlattı; çocuklardan sorumlu müdür, İncil Okulu öğrencileriyle yapacağı geziler hakkında detay üstüne detay verdi. Tüm bunlar büyük bir önemle ele alınıyordu ve önemli olduklarını da biliyordum. Gerçekten biliyordum. Sahil merkezinde en hızlı büyüyen kilise bizim kilisemizdi. Çok fazla ilgi topluyorduk, bu takımın bir üyesi olmak onur vericiydi. Ama bugün, oğlumdan başka hiçbir şey düşünemiyordum.

Yaşlı rahip, Ken Maddox, "Alisa, bayanlar için ilkbahar İncil çalışmalarının oldukça iyi gittiğini biliyorum. Birçok olumlu dönüt aldım." dedi; birçok baş onu onayladı. "Bu yaz bayanlar için ne gibi çalışmaların var?"

1) Bir Hristiyan kilise şarkısı.

BELONGS TO KAMUS TEAM

Başımı salladım. “Çocukların okulu kapanmış olacağı için, aileler tatile gideceklerdir. Bu yüzden planlı bir şeyler yapmak verimli olmaktan çok, sinir bozucu olacaktır. Bu yüzden yaz boyunca, anneler ve çocukları için sahilde haftalık buluşmalar ile, birkaç sinema gecesi düşünüyorum.”

Program koordinatörümüz Beth Williams başını salladı. “Biliyorsun katılımcı sayımız bine yaklaştı, belki programını tekrar gözden geçirmek isteyebilirsin. Hemen şimdi olmasa da yaz sonuna doğru yeni Aile Yaşam Merkezinin inşaatı bitene kadar. En yakın zamanda merkezin tüm avantajlarından faydalanmalı, yeteneklerimizi kullanmalıyız.”

Önümdeki not defterine bir şeyler yazıyormuş gibi yaptım. “Teşekkür ederim, bunu değerlendireceğim Beth.”

Ken Maddox boğazını temizledi. “Seninle konuşmak istediğim birkaç şey daha var. Öncelikle, Amerikalı Hristiyanlar dergisi kilisemiz hakkında bir makale hazırlamak istiyor, özellikle seninle ilgili yazmak istiyorlar.”

Hayretle baktım. “Ben mi? Niçin?”

“Kadın Yardımları Departmanımız giderek büyüyor ve çalışanlarından biri, bu kış düzenlediğimiz son ‘Acı İçinde Yaşama’ seminerine katılmış. Çok etkilenmişler.” Notlarına baktı. “Bu arada görüyorum ki önümüzdeki ay düzenlenecek olan seminerde konuşmayı planlıyormuşsun.” dedi. Beth’e doğru gülümseyerek “Tabii her şeyin yolunda gittiğinden emin olmak için Beth de orada olacak.” diye ekledi.

Beth, sanki duyamadığı bir müzikle deviniyor gibi başını bir öne bir geriye salladı, “Bu benim yeteneğim.” dedi.

Derin bir nefes alıp “Kesinlikle!” dedim.

Hiç şüphe yok ki organizasyon Beth’in yeteneğiydi. Ama çok hırslı biriydi; kısa bir süre için bile olsa onunla çalışmak çok zordu. Bu yüzden, onunla çalışmaktan olabildiğince kaçınıyordum. Ken’e baktım, “Acaba önümüzdeki ay başka birisi mi sunum yapsa? Etkinliğin programlanmasına yardım edebilirim...”

Beth sözümü kesti: "Ona, bunun kabul edilemez olduğunu söyledim. Bu etkinlikleri ben de düzenleyebilirim ama insanlar kilometrelerce öteden Alisa'nın hikâyesini dinlemek için geliyorlar. Çok iyi bir iş çıkarıyor." Sanki az önce konuşan kendi değil de Tanrı'ymışçasına baktı bana. Sonra parmaklarını not defterinin üstünde gezdirmeye başladı ve ciddiyetle "Doğruyu söylemek gerekirse olayların ailen üzerindeki etkileri hakkındaki soruları bu kadar ayrıntılı yanıtlamaktan kaçınmalısın. Özellikle de Kurt'le ilgili kısımları. Konuşman insanları mutlu ettikten sonra bu olaylar çok umutsuzluk verici ve can sıkıcı." diye ekledi.

Bugün bu odaya girdiğimde Kurt'le ilgili gelişmeleri anlatmak gibi bir niyetim yoktu, ama her zamanki gibi Beth beni kızdırmayı başarmıştı ve istemeden ağzımdan kaçtı. "Artık değil. Sanırım hikâyeme ekleyeceğim yeni bir bölüm var."

Oda bir anda sessizleşti. Herkes Nick'in ölüm hikâyesini ve Kurt'ün çöküşünü biliyordu. Son birkaç yıldır benim de yaptığım gibi, hepsi oğlum için dua ediyorlardı. "Bu sabah Kurt'ten bir telefon aldım. Şu anda rehabilitasyonda; hayatını düzeltecek." Yüzlerini görebilmek için gözümü kırpıştırdım, gözlerimde biriken yaşları dağıttım. "Bayanlar ve baylar, savurgan oğlum evine geri dönüyor!" dedim.

"Şükürler olsun!" diye bağırdı Ken. Odadaki diğer herkes, sevincimi daha da katlayarak kendi mutluluklarını dile getirdiler. Her ne kadar olanak dışı görünmüş olsa da hepimiz, Kurt'ün geri dönmesi için dua etmiştik. Zaman içerisinde, Tanrı'nın değiştirmeyeceği bir şey için dua ederek vaktimizi boşa harcayıp harcamadığımızı düşünmeye başlamıştım. O zamanlar, gruba şüphelerimden bahsetmediğim ve Tanrı'nın bizi dinlememesinden ne kadar korktuğumu anlatmadığım için memnundum. Şimdi, utanılacak şeyler söylememiş olmanın huzuruyla, karşılarında durup mutluluklarını paylaşıyordum. Toplantıyı bitirmek için mükemmel bir yoldu.

Ken, toplantıdan sonra ofisine gelmemi söyledi ve oturmamı işaret etti. "Az önce paylaştıklarından önemli değil bu, ama burada muhteşem bir iş çıkarıyorsun Alisa. İnsanlar bunu görüyor,

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

yöneticiler bu sonbahardan başlayarak tam zamanlı olarak çalışmanı istiyorlar. Tabii maaşın da büyük ölçüde artacak." dedi.

"Bunun bana da faydası olur." diye yanıtladım. Nedenini açıklamama gerek yoktu. Rick'le ayrı olduğumuzu, geleceğin belirsiz olduğunu ama bu gidişle bir noktadan sonra daha büyük bir gelire ihtiyacım olabileceğini biliyordu.

"Tek endişem şu, tam zamanlı çalışmaya başladıktan sonra, Caroline okuldan döndüğünde evde olmam gerekiyor. En azından Rick'in yanında olmadığında." dedim.

"Elbette. Böyle hissedeceğini biliyordum; öğleden sonraki işlerini evde yapabileceğin bir ayarlamaya gidebiliriz." diye yanıtladı.

"Bunu duymak çok hoş." dedim. Ofisime dönmek için ayağa kalktım ama eliyle oturmamı işaret etti. "Seninle konuşmak istediğim bir konu daha vardı, ama herkesin önünde konuşmak istemedim."

Sandalyeme oturdum. "Nedir?"

"Sana anlattığım editör arkadaşımı hatırlıyor musun? Ona, yazdığın birkaç makaleyi ve konuşmalarının bir CD'sini yolladım. Seninle konuşmak istiyor."

"Gerçekten mi?" Sesimin titrememesine özen gösteriyordum ama bu haber beni o kadar heyecanlandırdı ki; tam zamanlı olarak çalışacak olmam önemini kaybetti. Konuşmam, diğer insanların benden beklediği şeydi. Yazmaksa kendim için hayal ettiğim şeydi. Bir kitap! Nick her zaman bir kitap kurdu olmuştu. *Hayatının bir kısmını sayfalara dökebilecek olmak*... Bugün, son zamanlardaki en güzel güne dönüşüyordu.

Ken bana bir çıktı uzattı, "Ona e-posta atmanı istediği şeylerin bir listesi. Özet, bölüm başlıkları, giriş paragrafı, gerisini hatırlayamıyorum. Her şeyde olduğu gibi, Tanrı'nın bunda da sana yol göstermesi için dua edeceğim."

"Teşekkürler, Ken." Kâğıdı aldım, ofise uzun zamandır olma-

BELONGS TO KAKTUS TEAM

dığım kadar mutlu döndüm. Hayatım son birkaç yılda ne kadar dağılmış olursa olsun parçalar sonunda yerine oturmaya başlıyordu.

***

Öğleden sonra geri kalan zamanı Kurt'ün dönüşüyle ilgili haberleri kocama nasıl vereceğimi düşünerek geçirdim. Bu gece kesinlikle doğru zamandı. Her zaman Caroline'ı softbol çalışmasından alır; Caroline sonraki üç gün boyunca babasında kalacağı için, eşyalarını toplamaya akşam yemeğine eve gelirlerdi. Caroline'ın her şeyin yolunda olduğunu ve birbirimizden nefret etmediğimizi görmesi için böyle bir plan yapmıştık. Her şeye rağmen yaptığımız tek doğru şey, her ne kadar bizim için zor olsa da ayrılığımızı, onun için mümkün olan en kolay hâle getirmekti.

Kapıdan girdiği anda söylemeli miydim? Yoksa önce yemeğini yemesini mi beklemeliydim? Çeşitli senaryoları gözden geçirdim ama her kurgumda haberi ne zaman verirsem vereyim yanıtı hep aynıydı. Hep "Sen haklıydın. Keşke ben de senin inandığın gibi inansaydım." diyordu.

Bir kadın hayal edebilir, değil mi?

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

5

Rick ve Caroline içeri her zamanki gibi girdiler.

Caroline sarılıp dalgınca öptü.

"Merhaba tatlım. Softbol çalışman nasıldı?"

"İyi!" Etrafına bakındı. "Boots nerede?"

"Son gördüğümde yatağımda uyuyordu."

"Harika. Kedicik. Kedicik. Kedi!" diye bağırarak odadan fırladı.

Rick kollarını kavuşturup tezgâha yaslandı, yüzü giderek asılıyordu. Caroline'ın ayak sesleri uzaklaşana kadar bekledi. "Bugün beni görmek için şantiyeye bir dedektif geldi." O kadar sert ve kendinden emin bakıyordu ki gözlerini bile kırpmıyordu.

Oysa ben, başımı öne eğip sanki her an yanabilirlermiş gibi tavadaki kızartmalarla ilgilenmeye başladım. Doğru zamanı planlamak için artık çok geçti. Yine de bilmiyormuş gibi yaparak neler bildiğini öğrenmeye karar verdim. "Gerçekten mi? Ne istiyormuş?"

"Ne istediğini sanıyorsun Alisa?"

BELONGS TO KANTUS TEAM

Kırmızıbiber ve soğandan çıkan buhar gözlerimi yaktı, beni öksürttü. Ona bakmadan önce en az yirmi saniye boyunca tıkandım. "Ses tonuna bakacak olursak, bana söyleyeceksin."

"Doğru, söyleyeceğim." Arkamda duruyordu. O kadar yakındı ki içinde alevlenen sinirin beni de yakacağını zannettim. "Geçen haftaki cinayet hakkında konuşmak istiyormuş. Ama bunu zaten biliyordun, değil mi? Pazartesi buraya geldiğini ve seninle konuştuğunu söyledi."

Yüzüne baktım. "Geriye çekilir misin? İşimi yapamıyorum."

"Gerçekten umrumda değil."

"Tavuk kızartma yanıp da pizza söylemek zorunda kaldığımızda umrunda olur ama."

Cızırdayan tavaya baktı, ellerini kavuşturup tezgâha yaslandı. "Bana ne zaman söylemeyi düşünüyordun?"

Ocağı söndürdüm ama karıştırmaya devam ettim. "Aslında bu akşam. Daha önce aramak için bir neden göremedim. Sadece Kurt'le konuşmak istediğini söyledi, yaklaşık son bir yıldır oğlumuzun nerede olduğunu benim gibi sen de bilmediğine göre... Ayrıca, şu anda olduğu gibi, üzüleceğini biliyordum. Bu konuya değinmeye gerek duymadım."

"Bu konuya değinmeye gerek duymadın mı?" Ağzı açık bana bakakaldı. "Gerek yok mu? O, benim de oğlum, değil mi? Oğlumun birisini öldürdüğünü bilmek benim de hakkım değil mi?"

"İşte, problem de bu. Ondan en kötüsünü bekleyeceğini biliyordum. 'Zanlı' demedin, 'sorgu için aranıyor' da demedin, birisini öldürdüğünü söyledin. Ama ben oğlumun hiçbir şey yapmadığını biliyorum. Bugün, bu inancımı kanıtlayan haberler almadan önce bile suçsuz olduğuna inanıyordum." Zafer kazanmış gibi, ama sinirli bir ifadeyle gözlerimi ona diktim. Bildiklerimle tartışmayı kazanabilirdim, ama böyle olmaması gerekirdi. Niçin bu savaşları kazanmaya çalışmak yerine kutlama yapamıyorduk? Bu sağlıklı değildi, biliyordum; ama zaten iletişimimizle ilgili sağlıklı olan ne kalmıştı ki geriye...

BELONGS TO KANTUS TEAM

"Gerçekten mi? Ne gibi?"

"Oğlumuz şu anda Santa Barbara'da değil. Orange County'de bir rehabilitasyon merkezinde ve şu anda biz konuşurken durumu daha da iyiye gidiyor."

Sözcüklerim hızla gökyüzüne yükselirken tam bir dakika boyunca bana baktı. "Emin misin?" Sesindeki çocuksu ümitsizlik, içimde ona sarılma isteği uyandırdı. Sarılmadım.

"Bu sabah aradı. İyi olduğunu, bizim onu affetmemizi istedi." Evet, ben zamirini biz diye değiştirmiş olabilirim ama eminim Kurt'ün de söylemek istediği buydu.

Masanın yanındaki sandalyeyi kendine çekip sandalyeye çöktü. "Rehabilitasyon mu? Gerçekten mi?" Elleriyle yüzünü ovaladı; kısacık bir an için, eskiden lisede oyun yöneticisi olan, zamanla sarı saçları grileşmeden hayat şevkini kırmadan önce iyimser ve hırslı olan kocamı gördüm. "Son birkaç saatimi oğlumun ne hâle geldiğini düşünerek geçirdim." Alnını avuçlarının arasına aldı. "Rehabilitasyon konusunda emin misin?"

"Bana öyle söyledi. Detokstan[2] yeni çıktığını, önümüzdeki altı ila sekiz hafta boyunca gözlem altında tutulacağını ve yardım alacağını söyledi."

Rick başını öne, arkaya salladı. "Bir yanım umut etmekten hep korktu." dedi.

Nasıl hissettiğini iyi biliyordum ama Kurt benim oğlumdu ve onun lehine düşünmeye her zaman hazırdım. Bu defa duygularıma teslim olup Rick'e sarıldım. "Biliyorum. Ama bu sefer başaracak. Bekle ve gör."

Garip bir ses çıkardı; emin değilim ama kahkaha gibi bir şey olabilirdi. "Ona bisiklet sürmeyi öğretirken de bunu söylemiştin. Hatırlıyor musun?"

"O zaman da haklıydım." O sıcak yaz gününü düşünürken

2) Arınma (ç.n.)

BELONGS TO KAMUS TEAM

gülümsedim. Bir cumartesi günüydü. Geniş, düz, asfalt oyun alanında kullanmayı öğrensin diye, Kurt'ün bisikletini okula götürmüştük. Kurt her seferinde başarısız olup sendelerken Rick eğilmiş Kurt'ü tutarak onun arkasından koşuyordu. Sonunda doğrulup belini ovaladı. "Sırtım çok ağrıyor. Bugünlük bu kadar yeter bence."

"Lütfen baba. Son bir kez daha." Kurt'ün gözleri kararlılıkla parlıyordu.

"Lütfen Rick. Bu sefer başaracak. Bekle ve gör."

Belini ovalayıp başını salladı, sonra da tekrar denemeye başladılar. Ve bir kere daha denediler. Bir daha hiç sırtından söz etmedi; Kurt sonunda başardığında bir saat geçmişti. Rick sonraki bir ay boyunca kas gevşetici ve enfeksiyon gidericiler kullandı, ama yüzünde sevinçli bir gülümseme vardı. Tüm söylediği "Buna değerdi." oldu. İşte o sevdiğim Rick'ti; ailesini tam anlamıyla seven adamdı.

Bana baktığında gözlerinde acı vardı. "Ona söyledin mi... Yani bizi?"

Başımı salladım. "Sırtındaki yüke daha da fazlasını eklemek için bir neden görmedim."

Ellerimi tuttu ve sıktı. Bir an için, alışılagelmiş iletişimimizi aşan bu sessiz birleşme, geçen birkaç yılın tüm sinirinin ve acılarının üstesinden gelmişti. Çok... Doğru geliyordu. Kendimi, ızgaradaki hamburgerlerin kokusunu, su savaşları yaparken attığımız kahkahaları ve güneş battıktan sonra muhteşem bir günün daha bitişini izlerken dökülen mutluluk gözyaşlarının tadını anımsarken buldum.

Ellerini çektiği anda büyü bozuluverdi. "Dedektife, eğer Kurt hakkında bir bilgi alırsam onu arayacağımı söyledim. Dedektifi arayıp o adam öldürüldüğünde Kurt'ün şehirde bile olmadığını söyleyecek olmak beni öylesine rahatlattı ki; buna inanamıyorum." Cüzdanından Dedektif Thompson'ın kartvizitini çıkardı, telefonu aldı ve numaraları tuşlamaya başladı.

BELONGS TO KAKTUS TEAM

Son numaraya basacakken durdu. "Rehabilitasyona ne zaman girmiş?"

"Şey, bilemiyorum. Bir süredir orada olduğunu söyledi."

"Bir süredir? Tüm bildiğin bu mu?"

"Telefonu beni hazırlıksız yakaladı. Çok uzun konuşmadık. Keşke sormayı akıl etseydim diye düşündüğüm birkaç soru var, ama soramadım." Tenceredeki pilava döndüm. "Detoks sürecini tamamlamış. Bu birkaç gününü alır, değil mi?"

"Hangi rehabilitasyon merkezinde?"

Pilavı geniş bir kâseye boşalttım ve merdivenin ayağına yürüdüm. "Caroline, yemek hazır!" Bilgisizliğin verdiği mutsuzlukla, mutfağa geri gittim. "Bilmiyorum. Nerede olduğunu öğrenemedim; hemen kapatması gerekti. Arayan kimliği gizliydi, ama merkezin Orange County'de bir yerde olduğunu biliyorum."

Rick, telefonu geri koydu. "Bu bilgileri öğrenebilirsek bize çok ışık tutar. Oğlumuzdan, nerden geldiği belli olmayan ve rehabilitasyonda olduğunu iddia eden bir telefon geliyor. Bu, başının dertte olduğunu düşündüğü için, sadece yaptığını gizlemek için de olabilir. Nerede olduğunu kanıtlayana kadar ve ne zaman oraya gittiğini öğrenene kadar, bize hiçbir yardımı olamaz. Eğer tekrar ararsa bu bilgileri öğrenmelisin."

"Biliyorum, tamam mı! Hata yaptım, farkındayım."

Caroline mutfağa girdi ve sandalyesine oturdu. Rick'e baktı ve gülümsedi. "Kurt'ün eve dönecek olması harika, değil mi?"

Rick, yaptığımı onaylamayan bir bakış fırlattı, sonra Caroline'ın önünde çömeldi, saçlarını kulaklarının arkasına alıp "Dilerim döner tatlım. Gerçekten bunu diliyorum..." dedi.

Bense duymak istediğimiz yanıtları vermek için, oğlumuz tekrar arasın diye, dua ettim.

BELONGS TO KANTUS TEAM

6

Saatimi normalden daha erkene kurup spor yapmak için kalktım. Bu, Nick ölmeden önce sürekli yaptığım bir şeydi ama öldükten sonra sporu umursayacak kadar bile toparlayamadım gücümü. Bunun sonucunda aldığım altı buçuk kilo ve çoğalan yağlarım beni hep rahatsız etmişti ancak sadece oğlumun geri dönme olasılığı bana bu konuda ciddi bir şeyler yapma gücünü verdi. Birdenbire eski hâlime geri dönmek, Kurt'ün anımsadığı gibi görünmek çok önemli geldi bana.

Yapmam gereken çok şey vardı ve hemen harekete geçmem gerekiyordu. Çeşitli egzersiz DVD'lerini gözden geçirdikten sonra en zor olduğunu hatırladığım DVD'yi seçtim. Ondaki çalışmaları yapabileceğimden emindim, kolay olanlarla kaybedecek vaktim yoktu doğrusu.

Bir iki saniye sonra, ekranda sımsıkı taytıyla zayıf bir kadın gözüktü ve benim yapamadığım hareketler yapmaya başladı. On dakika sonra, kalp krizi geçirmek üzereydim ve zor kısmı henüz başlamamıştı bile. Çıkarma butonuna bastım ve yürüyüşe gitmeye karar verdim.

Bir düzine evin bulunduğu çıkmaz bir sokakta oturuyordum. Bakımlı, önünde küçük çim alanlar bulunan, çoğunun garajının bisikletler, hokey kıyafetleri ve t-ball eşyalarıyla dolu olduğu iki

BELONGS TO KAMUS TEAM

katlı aile evleriydi bunlar. Burası ailelerin yaşadığı bir mahalleydi. California'nın güneyinde, Mayberry'ye[3] en çok benzeyen yerdi; en azından ben öyle düşünürdüm. Mutlu aileler, mutlu yaşamlar... Bugünlerde kendimi onlardan farklı hissetmiştim, ama yine de burayı seviyordum.

Turuncu gün doğumunun yarattığı gölgeler içinde yürürken gökyüzüne baktım ve bir yandan yüksek sesle dua etmeye başladım. "Tanrı'm, Kurt rehabilitasyonda olduğu için teşekkür ederim. Rehabilitasyonda olduğunu biliyorum. Tüm bu zaman boyunca ona göz kulak olduğunu biliyorum. Kuşkularımdan dolayı beni affet ve neleri aşması gerekiyorsa lütfen bunlar için ona güç ver ve eve geri gönder onu Tanrı'm." Serin hava canlandırıcı, gün doğumuysa çok güzeldi. Yürüyüşe çıkmak iyi bir fikirdi!

Eve döndüm ve normalde yataktan kalktığım saatten bile erken duş aldım ve doğruyu söylemek gerekirse kendimi çok iyi hissettim. Düzenli olarak egzersiz yaptığım zamanlarda kendimi ne kadar iyi hissettiğimi hatırladım. Bugün, yeni bir alışkanlığın ilk günüydü ve şu anda bu güzelliği yaşıyordum.

***

Pazartesi geldiğinde bir buçuk kilo vermiştim ve Caroline'ın sabahları zorla kalkma alışkanlığına karşı daha sabırlı olduğumu fark ettim. Anlaşılan bunu o da fark etmişti, çünkü "Kurt bir daha mı aradı?" diye sordu.

"Bu soruyu sormana ne sebep oldu?"

"Çok mutlu görünüyorsun. Bir şeyler sakladığını düşündüm."

Ellerimi uzatıp Caroline'a sarıldım. "Böyle güzel bir haberi saklamam. Bunu biliyorsun."

Tam o sırada telefon çaldı ve Caroline'la telefona doğru koşmaya başladık. Az farkla Caroline'ı geçtim ve ahizeyi kaldırdım. "Alo!"

3) Mayberry, Andy Griffith Şhow'daki ütopik bir yaşam alanıdır. (ç.n.)

BELONGS TO KAMUS TEAM

Caroline önümde zıplayıp duruyor, ağzını "O mu? O mu?" diyerek oynatıyordu.

Arkamı döndüm, böylece tüm dikkatimi telefona verebilirdim.

"Alisa, ben Marsha. Yarın gece, akşam yemeğine çıkmak ister misin? Carleigh, Tasha ve Sarah'yı da aramayı düşünüyorum." Marsha ve kızlar, Rick'le ayrıldığımızdan beri bana destek oluyorlardı. Normalde hiçbir şey, arkadaşlarımla dışarıda geçireceğim bir akşam fikrinden daha mutlu edemezdi beni. Bu sabahsa kendimi normal konuşmaya, çalışmaya zorladım, hayal kırıklığımın Marsha'yı etkilememesine uğraşıyordum. "Akşam yemeği mi? Kulağa hoş geliyor."

Caroline yine önüme geldi ve tekrar zıplamaya başladı. Başını okşadım ve hayır anlamında başımı salladım. O değildi.

İlerleyen günlerde ve haftalarda, hepimizi umutsuzluk sarana kadar aynı sahneler yinelenip durdu.

***

Bir salı öğleden sonra, Caroline'ın umut dolu, zıplayan hâlini izleyerek tekrar telefonu açtım. "Alo!"

"Bayan Stewart, ben Ray Brooks. Beni hatırladınız mı?"

Yine hayal kırıklığıyla dolu bir hâlde başımı salladım. Caroline mutfak masasının üstünde duran ev ödevine geri dönerken omuzları düştü. Dikkatimi Ray Brooks'a verdim. İsim tanıdık geliyordu; her sene belleğimde biraz daha silikleşen, isimleri ve yüzleri taramaya çalıştım. İsmi, içimde bir yerleri sızlattı ve arayanın oğullarımdan biriyle ilgili olduğunu biliyordum. "İsminiz çok tanıdık geliyor. Lütfen anımsamama yardımcı olun."

"Ortaokuldayken Kurt'ün futbol koçuydum."

Nasıl unutabilirdim? Tüm ayrıntılarıyla yüzü, gözümün önünde canlandı. Çoğu futbol hocasına göre en az yirmi yaş daha yaşlı olan Ray Brooks, çocukları büyüdükten ve hatta evden taşındıktan sonra bile, çocukları ve futbolu çok sevdiği için koç-

BELONGS TO KANTUS TEAM

luk yapmaya devam etmişti. "Evet, şimdi hatırladım. Kurt takımı çok severdi."

"Biliyor musunuz, bilmiyorum ama Kurt, meyve bahçelerimizden birindeki küçük amele kulübesinde yaşıyordu." Brooks ailesinin, Santa Barbara'nın içinde ve çevresinde geniş bir avokado tarlası olduğunu hatırlar gibiydim.

"Hayır bilmiyordum. Son birkaç yıldır iletişimimiz koptu." Hayatının büyük bir kısmını kendinin bile olmayan çocuklara adamış bu adam, kendi oğlunun izini kaybetmiş bir anne hakkında ne düşünürdü? Bu itirafın utancı her zamanki etkisini yarattı, titredim. "Birkaç hafta önce konuştuk. Şimdi rehabilitasyonda ve hayatını düzene koyuyor." Midemde kelebekler uçuştu, paniğimin büyüdüğü hissettim. Acaba Ray Brooks, Kurt'ün rehabilitasyonu bıraktığını, şehre geri döndüğünü ve sorun çıkardığını söylemek için mi aramıştı? Mülkünden çıkmasını mı istiyordu?

"Ben de öyle duydum. Onun için ve tabii sizin için de gerçekten çok mutluyum. Aramamın sebebi, aşağıdaki meyve bahçesini sattık. Yeni sahibi, arazi üzerinde hemen çalışmaya başlamak istiyor ve ilk planı da Kurt'ün yaşadığı küçük kulübeyi yıkmak. Rehabilitasyondan çıktıktan sonra daha iyi bir yerde kalmak ve tam zamanlı bir işte çalışmak isteyecektir, o yüzden Kurt için sorun olmayacağını umuyorum."

"Hayır, geri döndükten sonra bizimle kalmak isteyecektir bir süre." En azından umduğum ve planladığım şey buydu. Kurt'ün başka bir şey yapmak isteyeceğini düşünmeye dayanamıyordum. Rick, Kurt'ün kendi başının çaresine bakması gerektiğini ifade edecek ve biraz sinirlenecektir ama bu, oğluma benden daha iyi bakan eski bir futbol koçundan aldığım son telefon olacak. "Haber verdiğiniz için teşekkür ederim. Kurt tekrar aradığında ona da söylerim."

"Aslında, bir şey daha var. Kurt'ün bazı eşyaları hâlâ kulübede. Tedaviye giderken bazı kıyafetlerini götürmüş sanırım ama bir iki küçük şeyi kalmış; fotoğraflar, birkaç parça kıyafet, öyle şeyler. Size getirmemi ister misiniz? Yarın öğleden sonra Santa Barba-

BELONGS TO KANTUS TEAM

ra'da bir toplantım var. Çok fazla değil zaten, oğlunuzun az eşyası var."

Bunları söylerken ses tonu, bu sanki iyi bir şeymiş gibi çıkmıştı ve bunun için minnettardım. Dile getirilmeyen gerçekse oğlumun kazandığı her kuruşu, uyuşturucu alarak harcadığı için gücünün sadece bu kadar eşyaya yetmesiydi. Yine de teşekkür ettim. Henüz Kurt'ü geri alamamıştım ama bu bir başlangıç olabilirdi.

Bir sonraki gün işten eve geldiğimde garaj yolunda eski yeşil bir pikap kamyonet duruyordu. Garaja girerken Ray Brooks da arabasından indi ve pikabın bagaj kapağını açıp ilk kutuyu çıkardı. "Bunları nereye koymamı istersiniz?"

Eşyaları, Noel süslerinin yanına, depoya kaldırmayı planlamıştım. Ama Ray Brooks'a daha fazla rahatsızlık vermeye gerek yoktu, o yüzden "Arka verandaya koyalım. Gerisini ben halledeyim." dedim. Kamyonete doğru ilerledim. "İndirmeniz yardım edeyim." Bitirmemiz ve Ray Brooks'un güle güle deyip gitmesi çok uzun sürmedi.

Üç kutu. Sadece üç kutu. Oğlumun tüm eşyaları. Gelecek umudu, geçmişteki ümitsizliğimi yumuşattı ve o anda kutuları boşalttıktan sonra saklamaya karar verdim. Birkaç yıl sonra kutuları tekrar ortaya çıkaracak ve şuna benzer bir şeyler söyleyecektim. "Kurt, tüm eşyalarının şu üç kutuya sığdığı zamanları hatırlıyor musun? Ne kadar yol aldığına bak!" Kurt'ün üniversiteden mezun olup iyi bir iş sahibi olduğunu ve belki de boş vakitlerinde sorunları olan çocuklarla ilgilendiğini hayal ettim. O çocukların tam da örnek almak isteyecekleri kişiydi Kurt. Zamanında onlarla aynı konumda olmuş, karanlıkta kaybolmuş ama tekrar ışığa ulaşmayı başarmış. Kutuları depoya taşırken hayallerime gülümsedim.

Yarım saat sonra akşam yemeğini hazırlarken hâlâ gülümsüyordum. Kapı çaldı. Zil, sanki mırıldandığım melodiyle uyumlu çalıyormuş gibi geldi. Kimseyi beklemiyordum ama buralarda beklenmedik ziyaretler olağandı; hem de sıcak karşılanırdı. Bu hafta hangi komşunun çocuğunun kahve ya da şeker veya paket

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

kâğıdı sattığını merak ederek kapıyı açtım. Onun yerine karşımda Dedektif Thompson'ı buldum.

"Sizi tekrar rahatsız ettiğim için özür dilerim Bayan Stewart, ama hâlâ Kurt'le iletişime geçmeye çalışıyorum. Bir süredir kimse Kurt'ü görmemiş."

Gururlu bir memnuniyet ifadesiyle baktım. Ne düşündüğünü çok iyi biliyordum; oğlumun ortalıkta görünmemesi suçluluğunun bir işaretiydi, büyük ihtimalle adamı öldürmüş sonra da şehir dışına kaçmıştı. Tüm bu düşüncelerine bir son vermenin sırası gelmişti. "Bu konuda haklı olabilirsiniz. Kimse onu bir süredir görmüyor çünkü oğlum bir rehabilitasyon merkezinde. Birkaç haftadır orada."

Söylediklerime şaşırmış görünüyordu ama kafasını salladı ve gülümsedi. "Aferin. Birkaç olayda Kurt'le karşılaşmıştım, hiçbir zaman kötü bir çocuk olduğunu düşünmedim, sadece yanlış işlere karışmıştı."

"Şimdi de bunlardan arınıyor." Çenemi biraz yukarı kaldırdım.

Cebinden bir kâğıt ve kalem çıkardı, sol avucunu masa gibi kullanarak kâğıda not gibi bir şeyler yazdı. "Hangi rehabilitasyon merkezinde?"

Yanıtlanması gereken çok kolay bir soruydu. Ama verecek hiçbir yanıtım yoktu. "Bilmiyorum."

Başını kaldırıp bana baktı. "Bilmiyorsunuz?"

Elimi kapı kasasının üstünde gezdirdim. "Orange County'de bir yerlerdeymiş, tüm bildiğim bu kadar. Ne yaptığını söylemek için aradı ama merkezin adını veya telefonunu alamadan önce kapatması gerekti. Ondan beri haber almadım." Polis değilim ama, eğitimli bir dedektif için bu anlattıklarım, oğlunun açıklarını kapamaya çalışan bir annenin sözleri gibi gelebilirdi. Fakat bu öyle bir şey değildi. Doğruyu söylüyordum ve bunu bilmesini istedim. "Yakında tekrar arayacaktır."

Ensesini ovaladı ve kafasını bana doğru uzattı. "Bayan Ste-

BELONGS TO KAMUS TEAM

wart, mutluluğunuzu bozan ben olmak istemem, gerçekten. Ancak, karanlıkta bırakılmayı kaldıramayacağınızı siz söylediniz."

"Ne demek istiyorsunuz?"

"Belki oğlunuz rehabilitasyondadır ve hayat muhteşem olacaktır! Hem sizin hem de Kurt'ün adına durumun gerçekten de böyle olduğunu umarım. Bu dünyanın diğer yüzünü, daha çirkin durumları yadsıyamayacak kadar çok gördüm."

"Örneğin?"

"Bize bildireceğinizi düşündüğü için, rehabilitasyonda olduğu konusunda yalan söylüyor ve böylece en azından birkaç hafta onu aramayacağımızı umuyor olabilir. Ya da suçluluk duyduğu için de rehabilitasyonda olabilir."

Haksız olduğunu, yanlış düşündüğünü bildiğimi, depoda Kurt'ün eşyaları olduğunu ve eğer isterse bakabileceğini söylemek için ağzımı açtım. "Ben..." Kelimeler boğazımda düğümlendi, devam etmek için hiçbir çaba harcamadım. Şüphelendiğim için değil. Kurt'ün kimseyi öldürmediğini biliyordum. Muhtemelen koruyucu annelik hislerim son birkaç haftadır çok baskın olduğu için bir şey söyleyemedim.

"Siz, ne?"

"Şey, yemek yanmadan önce ocağı kapamalıyım."

"Rahatsız ettiğim için özür dilerim. Ben gideyim." Veranda merdivenlerinden inmeye başladı, sonra aklına bir şey gelmişçesine geri döndü. Her nasılsa daha da fazlası olduğunu biliyordum. "Bana bir iyilik yapın. Kurt tekrar aradığında bana rehabilitasyon merkezinin adını bildirin. Eğer bu dosyayı kapayabilirsem bu, iki taraf içinde iyi olacaktır."

"Tabii." Arabasına doğru yürürken Dedektif Thompson'ı izledim. Bana inanmış mıydı yoksa hata yapmam için mi bekliyordu hiçbir fikrim yoktu.

BELONGS TO KAMUS TEAM

7

Son dönemde, Kurt için endişelenme, Caroline'a bakma, üzerinde düşünüp bir karara varmam gereken kitap ve işimin günlük stresi arasında sakin geçen tek zaman, kiliseye gidip gelirken geçirdiğim vakitti. Çoğu zaman beynim otomatik pilota geçiyordu. Hatta son birkaç dakikadır bir kamyonetin beni takip ettiğini ve hemen arkama park ettiğini bile fark etmeden garaj girişime park etmiştim arabamı. Bir an için, onun dedektif olduğunu sanıp kaygılandım ancak hemen sonra Kevin Marshall arabasından indi ve tedirginlikle gülümsedi.

"Ah, merhaba! Bugün şehirden geçiyordum da Chris bazı şeyler getirmemi istedi."

Hızla arabasına eğilip elinde ufak bir market torbasıyla tekrar belirdi. Bana doğru gelip torbayı uzattı. Birkaç metre öteden bile, uğruna aşk romanları yazılacak türden mavi gözlerini görebiliyordum.

"Şey, geçen gün Chris eski dosyaları temizliyordu ve hımm… Nick'in birkaç fotoğrafını buldu. Belki almak istersin diye düşündük." Yüzü kızardı ve tam o anda bu kararının akıl kârı olup olmadığını sorguladığını fark ettim.

"Onları almayı çok isterim." Uzanıp torbayı alırken ellerimiz birbirine değdi. Aramızda bir ömür boyu yetecek kadar hüzün

BELONGS TO KANTUS TEAM

paylaşırken bir an için birbirimizin gözlerinin içine baktık. "Kahve için içeri gelmek ister misin?"

"Teşekkür ederim ama gitmem gerekiyor."

Gözlerinde sanki bir parça suçluluk da görmüş gibiydim. Hayatta kalan onun oğlu olduğu için miydi? Belki de suçluluk değildi. Belki de benim, kendi kıskançlığımın yansımasıydı gördüğüm. İçindekilere bakmamaya dikkat ederek torbayı aldım. "Chris nasıl?"

"İyi. Hâlâ aksıyor tabii ve hayatının sonuna kadar da aksayacak ama dolaşabiliyor ve ihtiyacı olan her şeyi yapabiliyor."

"Çok sevindim." Gerçekten de sevinmiştim. Trajediden önce Chris'le sadece birkaç kez karşılaşmıştım; Nick'in USC'deki[4] en yakın arkadaşlarından birisi olmuştu ve tabii Mardi Gras[5] saldırısından sağ çıkan iki kişiden birisi de olmuştu. Nick'in artık yaşama şansı olmayan hayatı, onun yaşamasını istiyordum.

Kevin başını sallayıp arkasını döndü. Kamyonetine doğru onu takip ettim ve elimdeki torbayı sallayıp "Chris'e benim için teşekkür et." dedim.

"Ederim." Boğazını temizledi. "Haberin olsun, orada New Orleans'tan da birkaç fotoğraf var. Onları ortadan kaldırıp kaldırmama konusunda biraz konuştuk ama Sheila, bir annenin, oğlunun ölmeden önceki gün çekilen fotoğraflarını isteyeceğini söyledi. Bilemiyorum ama sanırım kadınlar böyle şeyleri Chris'in ya da benim bildiğimizden daha iyi biliyorlar."

"Sheila haklı." Ve haklıydı da ama bu torbayı açıp o fotoğraflara bakmaya nasıl cesaret edeceğimi merak ediyordum.

Başıyla Ford Escape'imi işaret etti. "Park ederken fark ettim de yolcu tarafındaki fren lamban bozulmuş."

---

4) USC (University of Southern California): Güney Kaliforniya Üniversitesi (ç.n.)

5) Hristiyanlığa göre büyük perhizden önceki çeşitli etkinliklerle kutlanan son gündür, ancak Amerika'da kutlamalar birden fazla gün sürer; özellikle New Orleans'ta geçit törenleriyle kutlanır. (ç.n.)

BELONGS TO KAMUS TEAM

"Evet, yaklaşık bir haftadır öyle. Gidip tamir ettirmek için zamanımı ayarlayamıyorum bir türlü."

"Tamir etmek çok kolay. Rick onu bir iki dakikada halleder. Herhangi bir sorusu olursa beni aramasını söyle."

"Şey... Biz..." Önce arabaya sonra da Kevin'a baktım. "Ayrıldık."

Eli araba kapısının kolundan düştü, başını salladı. "Aptalca bir şey söylememek için çok çabaladım ama şimdi ne yaptığıma bak. Gerçekten özür dilerim."

"Hayır, önemli değil. Birkaç aydır ayrıyız zaten. Nick'in ölümüyle, Kurt'ün bağımlılığı arasında bir şeyleri kaldırmak oldukça zorlaştı, anlıyorsun ya?"

"Tahmin edebileceğinden daha iyi anlıyorum." Başını sallarken yüzü üzgün görünüyordu; Nick'in, Chris'in annesi hakkında anlattıkları aklıma geldi. Başarısız bir ameliyat, kadıncağızı daimîbir acı içerisinde bırakana kadar, bir estetik cerrahi bağımlısıymış. Bu olaydan sonra hayatını alkol ve reçeteli ilaçlarla geçirmeye başlamış. Kevin Marshall'ın yüzünde, geçen senelerden sonra hâlâ hiçbir şeyin iyiye gitmediğini görebiliyordum.

"Artık gitmem gerekiyor." Kamyonetine bindi, ben de kapının önünde gidişini izledim.

Kısa bir süre sonra Nick'in odasının önünde durmuş, kapıyı açmak için kendime cesaret veriyordum. Ölümünden sonra eşyalarına dokunmadım; kısa süre sonra orada vakit geçirmenin, henüz nasıl başa çıkacağımı öğrenemediğim bir acıya yol açtığını anladım. Kaçınmak her zaman savunma mekanizmalarımdan biri olmuştu ve arada sırada temizlik için girmek dışında, odaya adımımı bile atmıyordum.

Oda karanlıktı ve toz kokuyordu. Önümüzdeki hafta gelip temizleyeceğime dair kendime söz verdim. Ama bugün değil. Şimdi olmaz. Duvarlarda asılı çerçevelenmiş sertifikalara, Dodgers posterine ve küçük rafta duran spor aktivitelerinden akademik alanda kazanılmış ödüllere kadar neredeyse hiçbirine bak-

BELONGS TO KAKTUS TEAM

madan Nick'in kot kumaşından yatak örtüsünün üzerine, fotoğraf torbasını bıraktım. Odadaki diğer hatıralarla birlikte fotoğrafları da oraya kapadım. Fotoğraflara daha sonra bakardım; ama şimdi kendimde onlara bakabilecek gücü bulamıyordum.

***

Cumartesi sabahı, Kederle Yaşama Semineri'nde sahneye çıktım. Her faaliyette yüzler değişiyordu ama ifadeler aynı kalıyordu. İnsanların enerjilerini tüketen, beyinlerini uyuşturan keder, bu odayı tıpkı Pasifik'i saran sis gibi, sarmıştı. Bu insanların bir kısmı o kederin içinde öylesine derinlere gitmişlerdi ki; bazen tek seçenek boşluğun içinde yok olup gitmek gibi görünüyordu. Ben de bunu yaşamıştım. Doğruyu söylemek gerekirse hâlâ da yaşıyordum ama bunu duymalarına gerek yoktu. Hâlâ ağlayarak uyandığımı, hâlâ rüyamda Nick'in cinayetini gördüğümü, hâlâ bağırmak, sinirlenmek ve sinir krizi geçirmek istediğimi bilmelerine gerek yoktu. Bilmeleri gereken şey, Tanrı sayesinde hayatlarını devam ettirebilecekleriydi.

Power Point sunumum çok başarılıydı. Her zaman, ilk önce Nick'in çocukluğundan birkaç fotoğrafla başlardım. "Oğlum Nick çok küçük yaşlardan beri her zaman bir misyoner olmak istemişti. Pelüş oyuncaklarını sıraya dizer, onlara iman yoluyla onuru anlatırdı." En sevdiği kostümün içinde yüzü yeşile boyanmış hâlini gösteren bir sonraki slayta geçtim. "Tabii aynı zamanda Ninja Kaplumbağa da olmak istiyordu." Bu noktada, odada her zaman minik bir gülümseme yayılırdı. Tatlı bir çocuğun hikâyesi herkesin hoşuna giderdi. Bir sonraki slayta geçtim. "Bu Nick, kardeşinin odasındaki duvarı tekrar boyarken." Devam etmeden önce odada "Ayy!" sesleri duyuldu. "Kimse bunun kamu hizmeti olduğunu düşünüp kanmasın. Yağlı boyayla yazılmış 'Kurt aptaldır' ve benzeri birkaç yorumun üstünü boyuyordu. Evet, oğlum sadece isim takan birisi değildi, aynı zamanda kendi evinde isim takan birisiydi."

Daha başka hikâyeler, daha çok kahkaha. Sıra gençlik yıllarından fotoğraflara geldikçe bir zamanlar oğlum olan bu utangaç, zayıf çocuğa bakıp gülümsüyorlardı. Zor kısma geçmeden önce,

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

seyirciler rahatlayıp gevşeyinceye kadar beklerdim. Gösterdiğim son slayt, Nick'i yurda yerleştirdiğimiz gündendi.

"Oğlum üniversiteye gittiği zaman, özel görevleri olduğunu düşünen tuhaf bir gruba katılmış. Mardi Grass sırasında, o ve birkaç arkadaşı, bir haftalığına okulu ekip New Orleans'a gitmişler. Dünyada hiç kimsenin, bir 'kurtarıcı'ya, o sokaklarda parti yapan insanlardan daha çok ihtiyacı olmadığına karar vermişler." Bu bölüme ne zaman gelsem tıkanıyordum. Böyle olmasından nefret ediyordum; çünkü burada üstesinden gelmekten bahsediyordum ve işte dört yıl sonra yine burada hâlâ hikâyemi bitirmekte güçlük çekiyordum. Herkes anlayışla karşılıyor gibiydi ama bu benim için başarısızlık anlamına geliyordu. Eğer Mesih'ten gelen kuvvetle yaşıyor olsaydım, bu hikâyeyi ağlamadan anlatacak güce de sahip olurdum. Değil mi?

"Söyledikleriyle ilgileniyormuş gibi yapan bir grup gençle karşılaşmışlar. Bu ilgileri, Nick ve arkadaşlarını soyabilecekleri ıssız bir yere çekene kadar sürmüş ancak. Yanlarında sadece elli dolar varmış bu da saldırganları sinirlendirmiş. Oğlum Nick ölene kadar dövülmüş." Hikâyenin bu kısmını her anlatışımda, oğlumu benim teşhis etmememi öneren polis memuruna teşekkür ediyordum. Hayallerimde hâlâ her zamanki sağlıklı ve mutlu çocuktu o. "Bir başka arkadaşları bilincini kaybetmiş bir şekilde bırakılmış ama şimdi iyileşti. Diğeriyse asla bir daha aksamadan yürüyemeyecek." Bir an için Kevin Marshall'ın mavi gözlerini gördüm zihnimde. Her nasılsa beni rahatlattı.

Her zaman olduğu gibi, gruptan hoş fısıltılar yükseldi. İşte şimdi herkes tamamen benim tarafımdaydı. Şu anda karşı karşıya oldukları sorun her neyse onlara, bu sorunları atlatabilmeleri için cesaret vermenin işte şimdi tam sırasıydı.

Bir sondaki günden bahsettim onlara. Nick'in yüzünü teşhis etmek için New Orleans'a gidişimizi anlattım. Hissettiğim derin hüznü ve rahatlamanın verdiği dokunaklı anların hepsini paylaşmaya çalışarak sonraki haftalardan, aylardan, cenazeden ve davadan bahsettim. Bazı arkadaşlarımın bana ne kadar destek verdiklerinden diğerlerininse aniden benden korkup uzaklaştıkla-

BELONGS TO KAMUS TEAM

rından bahsettim. Dürüst ve açık olmaya çalıştım. Diğer türlü davransaydım bunu anlarlardı zaten.

"İnsanlar bana hep, bu olaydan dolayı Tanrı'ya kızgın olup olmadığımı soruyorlar. Size yalan söylemeyeceğim, benim için değerlisiniz. Evet, kızgındım. Evet, inançlarımı sorguladım. Sonuçta, eğer Tanrı her şeyi yapabiliyorsa niçin müdahale edip oğlumu ve arkadaşlarını kurtarmadı? Niçin bu şekilde acı çekmelerine izin verdi?" Şimdi bile, her sorunun beraberinde, üstüme daha da büyük bir ağırlık çöküyordu.

"Şimdi karşınızda durup sanki tüm bu soruların yanıtını biliyormuşum gibi sizin zekânızı aşağılamayacağım. Ama bildiğim bir şey varsa o da Tanrı'nın o anda orada olduğu ve daha fazlasını yaptığı. Oğlumun ölmeden hemen önce ne deneyimlediğini, ona bunu yapanların, kendilerine yardım etmek için geldiği insanlar olduğunu bilmenin, onu nasıl yaralamış olduğunu düşündüğüm zaman, bunu benden daha iyi anlayacak olan kişinin İsa olduğunu fark ettim. Dövülmüş ve istismar edilmiş olmaktan dolayı yaşadıklarının onu ne kadar üzdüğünü merak ediyorum. Kurtarmak için savaştığı insanların tükürmesi, isimler takması... Ve tüm bunları izleyen, oğlunun üstüne yıkılan utancın her anını hisseden Tanrı için bu yaşananlar çok daha zor olmuş olmalı. Bunu durdurabilir, o kalabalıktaki herkese hak ettikleri şeyi verebilirdi. Ama yapmadı. Beni ve kendi oğlunu aşağılayan insanları da aynı acıyı tekrar hissedecek kadar çok seviyordu."

Her seferinde burada duraksamam gerekiyordu. Neredeyse her seminerde aynı cümleleri kurmama rağmen, Tanrı'nın sevgisi her seferinde beni yeniden etkiliyordu. Ona bunu yaptıran sevginin derinliğini kavrayamıyordum.

Son olarak kederimle başa çıkmak için kullandığım bazı yöntemlerle, şahsi deneyimlerimle ve tavsiye verdiğim birkaç kişinin hikâyesiyle devam ettim.

"Tanrı'nın beni sevdiğini kabullenmeyi öğrendim. Nokta. Ve ondan sonra kafama takmamaya başladım. Her zaman sırtınızda kederin ağırlığını taşımak yorucu." Tüm salondan, bunun far-

BELONGS TO KAMUS TEAM

kında olduklarını gösteren işaretler geldi. "Kendi başınıza yapmaya çalışmak yerine, Tanrı'nın size yardım etmesine izin verirseniz, sırtınızdaki yükün hafiflediğini göreceksiniz." Oğlumun bağımlılığını, sarsılan evliliğimi düşündüm ve bir kez daha Tanrı'ya bana yardım etmesi için dua ettim.

Sunumun sonunda, he zaman yaptığım gibi, birkaç slayt daha gösterdim ve ortamı yumuşatmak için Nick'in gençlik yıllarında çekilmiş komik resimlerle sunumu bitirdim. Daha sonra sorulara geçtim.

Bol bir etek giymiş, elleri titreyen bir kadın ayağa kalktı. "Oğlunuzu artık özlemediğiniz noktaya gelmeniz ne kadar zamanınızı aldı?"

Cesur bir ifade takınmak bir şeydi, tamamen yalan söylemekse başka bir şey. Başımı salladım. "Dürüst olmak gerekirse umarım o noktaya hiçbir zaman gelmem. Benim için Nick'i hatırlamak, onu özlemek demek ve ben oğlumu hiçbir zaman unutmayacağım. Ama gün geçtikçe anılar bana sadece hüzün vermek yerine beni mutlu ediyor, neşelendiriyor. Onu düşündüğüm zaman, dağılmak yerine gülebiliyorum. İçimde büyüyen bir başka duygu ise cennete gidip onu tekrar göreceğim günü heyecanla beklemek. Biliyor musunuz, düşünüyorum da orada bile odasını temizlemiş olabilir; burada yaptıklarından daha fazlasını orada yapıyordur belki de..." Tekrar bir iki kişi güldü, benim aklıma ise hâlâ yatağın üzerinde duran ve benim cesaretimi toplayıp onlara bakmamı bekleyen, fotoğraf torbası geldi. Acıdan başka bir şeyin beni beklemediğinden emindim.

Dalgınlığımı dağıtarak "Oğlunuzun ölümü, ailenizi nasıl etkiledi?" diye sordu arka sıralardan bir ses.

Bu soru her zaman gelirdi ve bundan nefret ederdim. Beth'in aynı konu üzerinde daha önceden belirttiği görüşleri, şu anda bu soruyu yanıtlamaya itti beni. Bu kadınlar neyle yüz yüze olduklarını bilmeliydiler. "Nick'in kendinden birkaç yaş genç kardeşi, Nick'in ölümünden sonra umutsuzluğa düştü. Kısa süre sonra da uyuşturucu kullanmaya başladı." Bu itiraf, her zaman odayı kökünden sarsar, kalplerin derinliklerinden gelen bir inleme

BELONGS TO KAMUS TEAM

yaratırdı. Ama bugün konuşmama bir umut ışığı ekleyebilirdim. "Ancak, savurgan oğlumun rehabilitasyona girdiği ve daha önceki hayatına geri dönmeye hazırlandığı haberini vermekten mutluluk duyarım." Rick'le ayrılığımızı anlatmak istemedim. Zaten geçici bir şeydi. Bunun üstesinden gelebilirdik, özellikle de şimdi Kurt iyileşirken...

Arka sırada birisinin elini kaldırdığını gördüm. "Buyurun, arka sıradaki."

"Oğlunuzu öldüren çocuklara ne oldu?"

Bu soru genellikle gelirdi ama çoğunlukla bundan kaçınmaya çalışırdım. Kederin üstesinden gelme konusunda, adalet aramaya geçiş, az önce söylediğim her şeyi bozabilirdi. "Suçları kanıtlandı; şu anda hapiste cezalarını dolduruyorlar." Seyircilere baktım. "Başka soru?"

"Suçluların hapiste olması, az da olsa acınızı hafifletiyor mu? Şiddet suçuna maruz kalmış mağdurların aileleri için de aynı şeyi ister misiniz?" Az önceki soruyu soranla aynı sesti bu ve şimdi sahibinin kim olduğunu anlamıştım. Dedektif Thompson.

Arka sıraya baktım ama durduğum yerden yüzünü net olarak göremiyordum. "Oğlumu kaybetmiş olmanın acısını, insan eliyle yapılan hiçbir şey hafifletemez. Sadece Tanrı bunu yapabilir. Bu kişilerin hapiste olması ve başkalarının oğullarına da aynısını yapamayacaklarını bilmek beni daha iyi hissettiriyor mu? Tabii ki." Eğer ödevini yapmışsa ki yaptığına emindim, oğlumu öldüren çocukların şiddet içerikli suç kayıtlarının bir hayli kabarık olduğunu da biliyordu. Hatta dava, daha sert cezalar verilmesi için bastıran gruplar için kapak resmi bile olmuştu ama bu şu anda girmek istemediğim bir konuydu.

"O zaman, suçluların adalete teslim edilmesinin, şiddet sonucu çocuklarını kaybeden ailelerin temel hakkı olduğunu söyleyebilir misiniz?"

"Ebeveynlerin temel haklarını bilemiyorum. Bütün bildiğim, oğlum gurur duyabileceği bir yaşam sürdü ve ölümünden sonra

BELONGS TO KAKTUS TEAM

da onu onurlandırmak için, onun da yapmamı isteyeceği gibi, yaşamımı sürdüreceğim. Hayatımı sürdürebilmemin ipuçlarından birisi de gelecekte olabileceklerle ilgili acı çekerek ve suçlayacak birisini arayarak kendimi kaybetmemektir. Başka sorusu olan var mı?"

Başka soru yoktu. Öğleden sonraki atölye çalışmasıyla ilgili birkaç duyuru yapmak için Beth sahneye çıktı. Beth konuşmasını bitirir bitirmez Dedektif Thompson'ı bulup bir açıklama istemek için koridorda hızla yürümeye başladım. Nasıl olur da buraya gelip yaptığım işe zarar vermeye çalışırdı?

"Bayan Stewart, sizinle biraz konuşabilir miyim?" Şık bir takım giymiş, zarif görünümlü siyahi bir bayan elini uzattı. "Benim adım Reisha Cinders ve Hristiyan Amerika Söyleşi programının sunucusuyum. Programımızı duydunuz mu?"

Her ne kadar o anda televizyon programlarından konuşmak istemesem de nazik olmak istiyordum. Ayrıca Dedektif Thompson'ı nerde bulabileceğimi de biliyordum; bana kartını vermişti. Kadına baktım, "Elbette. Size nasıl yardımcı olabilirim." dedim.

"Programımıza konuk olmak ister misiniz diye merak ediyordum."

"Ben mi?"

"Konuşmanız birçok kişiye ilham verebilir. Ve sorulara, cevaplarınız Kutsal Ruh'tan başka hiçbir yerden esinlenilmiş olamaz. Önümüzdeki hafta, adalet sistemindeki yumuşaklık hakkında bir seri yapacağız. Oğlunuza saldıran kişilere de tolerans gösterildiğini bildiğim için, konu hakkında bunu yaşayan birinin sesi olabilirsiniz. Adaletin mi yoksa merhametin mi bir yaşamı daha çok etkilediği hakkında ne düşündüğünüzü dile getirebilirsiniz."

Soruların oğlumla ilgili soruşturma yürüten bir dedektife ait olduğunu ve cevapların da oğlunu korumak için her şeyi yapabilecek bir anne tarafından verildiğini bilseydi yine de cevaplarımda Kutsal Ruh'tan esinlenildiğini düşünür müydü merak ettim. Yine de kartını aldım. "İyi bir programa benziyor. Bu karar

BELONGS TO KAMUS TEAM

için biraz dua edeyim. Daha sonra size haber veririm."

Başıyla onayladı. "Önümüzdeki haftanın ilk günlerinde bana haber vermelisiniz."

"Sizi haberdar ederim." Dedektif Thompson'dan bir iz var mı diye bakınarak, koridorun sonuna doğru yürüdüm. Gitmişti.

BELONGS TO KAMUS TEAM

8

Daha önceki itirazlarıma rağmen, konferans için hazırlanma ve konuşmamı sunma fikri artık bana daha sıcak geliyordu. Kurt'ün fikir değişikliği nedeniyle yaşadığım heyecanla birleşince yazı yazma girişimlerim de güç kazanmıştı. Her gece, özellikle Caroline yattıktan sonra, bazı düşünceler üzerinde çalıştım ve dört hafta sonunda fikirlerini sormak için başkalarına gösterebileceğim bir şeyler vardı elimde. Eğer yanlış yolda olduğumu düşünürlerse arkadaşlarımın bana acımayacaklarını biliyordum.

"Alisa, bu mükemmel. Kesinlikle harika!" Marsha elindeki sayfaları, sanki kazanan bir piyango biletiymişçesine havada sallıyordu. Kiliseden sonra buluşmaya karar verdiğimiz sandviççi neyse ki gürültülü ve kalabalıktı; kimse bizi fark etmemişti. "Buna inanamıyorum. Ünlü bir yazarın arkadaşı olacağım!"

"Hadi canım, bunu biraz fazla büyütüyorsun." Gözlerimi devirmek istedim ama sevinçle gülümsemekten alamadım kendimi.

"Hayır büyütmüyorum." Söylediklerimden gerçekten alınmış olmalıydı. "Senden beklenen şey bu. Sen yerini buldun; Tanrı'nın baştan beri seni yönlendirdiği yeri buldun. Kendi 'vaadedilmiş topraklar'ın[6] da diyebilirsin."

---

6) Hz. İbrahim'e, Tanrı tarafından vaadedilen Filistin topraklarıdır, hikâye İncil'de yer almaktadır. Aynı zamanda bir kimsenin kendini en mutlu ve huzurlu hissedeceği yer anlamına da gelmektedir. ç.n.)

BELONGS TO KAMUS TEAM

Diğerlerine baktım. "Tamam, şimdi Marsha'nın harika hayallerini dinlediğimize göre, nelerin üzerinde çalışmam gerekiyor onu konuşalım..."

Tasha elindeki kâğıt tomarını önüme itti. Sayfanın kenarlarında kırmızı kalemle yazılmış notları görebiliyordum. "Çok güçlü bir kalemin var, Marsha'ya katılıyorum; bu işi yapmak için doğmuşsun. Ancak 'mükemmel' kısmına katılamayacağım. Düzgün gramer kullanımına ne kadar önem verdiğimi bilirsin fakat sende bu birazcık eksik." Gülümseyip devam etti, "Tabii, Tanrı'nın beni sana göndermesinin nedeni de bu. Böylece, yanlış yerlerde kullandığın garip sıfatlardan kurtulacaksın."

Carleigh de "Ve... Tanrı beni sana, kitabının bazı başlıklarında eksikler olduğu için gönderdi." dedi. "Bazıları iyi ama mükemmelliğe ulaşman gerektiğini düşünüyorum. Sen ne dersin? Bazı öneriler yazdım." Ona ait olan müsvedde kopyasını bana uzattı.

"Çok teşekkür ederim. Siz olmasaydınız bunu nasıl yapardım bilemiyorum."

"Yapamazdın." Carleigh güldü, soğuk çay dolu bardağını kaldırdı. "Yazı projemizin geleceğine."

Masada bardaklar tokuşturuldu.

***

Lacey, Wedgwood marka çay fincanının üstünden dikkatle beni izliyordu. Bir yudum aldıktan sonra fincanı tabağına geri bırakıp beni izlemeye devam etti. Bekliyordu.

Salı sabahı kahvaltılarında o kadar çok buluşmuştuk ki hiçbir sorun yokmuş gibi davranmamın bir anlamı yoktu. "Evime gelen dedektif başka yerlerde de ortaya çıkmaya başladı."

Daha önce görmediğim kadar soluk mavi gözlerle bana baktı, "Nasıl yerlerde?" diye sordu.

"Rick'in iş yerine uğramış."

Lacey, her zamanki kuru öksürüğüne tutulmadan önce, iki

BELONGS TO KAITUS TEAM

kez güldü. Birkaç saniye kuru kuru öksürdükten sonra bir yudum su içti, sonra da derin derin nefes aldı. Tekrar konuşmaya başladığında hâlâ sırıtıyordu. "İş yerine mi uğramış? Ne kadar iyi geçtiğini hayal edebiliyorum."

Rick rekor sürede, marangozluktan, baş inşaat şefliğine yükseldi, bunu kısmen kusursuz çalışma etiğine borçluydu. İş yerinde olduğu saatlerin birini aramak veya bir yere uğramak için doğru zaman olmadığı konusunda katı kuralları vardı. Onun, acil olarak niteleyebileceği işler epeyce az sayıdaydı. "Evet. Eminim tüm adamlar, polisin Rick'ten ne istediğini merak etmişlerdir." İşaret parmağımı, demliğin kulbunun zarif kıvrımlarında gezdirdim. "Düşünüyorum da sanırım hiçbiri gerçekten merak etmemiştir. Hepsi Kurt'le ilgili bir şey olduğunu varsaymışlardır."

"Sanırım bu konuda da haklılar. Ama yerler dedin, çoğul kullandın. Başka nereye geldi?"

"Geçen hafta seminere geldi."

"Keder seminerine mi geldi?" Bu bilgiyi aklında ölçüp biçerken alnındaki kırışıklıklar derinleşti. "Olay yarattı mı?"

Başımı salladım. "Konuşmamın sonuna kadar orada olduğunun bile farkında değildim. Arka sırada oturmuş, soruları alırken Nick hakkında soru sordu."

"Ne sordu?"

"Suçluların hapiste olduğunu bilmenin acımı hafifletip hafifletmediğini; şiddete maruz kalmış mağdur çocukların ailelerinin, çocuklarının katili için adaleti görmek isteyip istemedikleri ya da buna benzer şeyler."

Lacey camdan dışarıyı izlerken bir yandan da başını yavaşça salladı. "Hiç şüphe yok ki üstündeki baskıyı arttırmak istiyor."

"Söylemediğim bir şeyler bildiğimi düşünüyor olmalı." Çayımdan bir yudum aldım. "Keşke bilseydim. Şu anda Kurt'ün nerede ve nasıl olduğunu bilmek için her şeyimi verirdim." Ve tabii, bu sorunun yanıtının, oğlumun gerçekten rehabilitasyon süre-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

cinde bulunduğu olması için nasıl da dua ediyordum. Bunlar seslendirmek istemediğim şüphelerdi, o yüzden her zaman yaptığım şeyi yaparak iyimser bir tavır sergiledim. "Ayrıca, hangi gün rehabilitasyona girdiğini bilsem ve bunu kanıtlayabilsem bu Kurt'ün ismini o listeden kaldıracaktır. Şüphe götürmeyecek bir kanıt; tek isteğim bu."

"Bu konuda haklısın. Dilerim, çocuğun cinayetten önce rehabilitasyona girmiştir. Hukuk günlerimden bir iki arkadaşım var hâlâ. Onlardan duyduğum kadarıyla, polis şu anda yakalayabildiği her kanıtı tutuyormuş. Görünüşe göre, geride hiçbir sağlam kanıt bırakılmamış. Ellerindeki tek şey ölen adama borcu olan kişilerin listesi. Sanırım, eğer olağan şüphelilere yeterince baskı uygularlarsa birilerinin açık vereceğini umuyorlar."

"Kurt'le konuşmak konusunda niçin bu kadar üstelediğini anlayamıyorum. Daha önce birkaç kez karşılaştıklarını, yanlış şeylere bulaşmış iyi bir çocuk olduğunu düşündüğünü kendisi söyledi."

"Bebeğim son zamanlarda gazete okuyor musun? İki çete çatışması, doğu yakasında bir bıçaklama ve birkaç turistin silahla tehdit edilip soyulması... Bu tarz haberler Ticaret Odasını tam bir panik moduna sokuyor. İş yerleri eylem bekliyor, belediye başkanı korkuyor. Tüm şehir, şiddet suçlarıyla körükleniyor şu anda. Üstlerindeki baskıdan kurtulabilmeleri için, birilerini bulup onu suçlamaları gerekiyor. Eğer bir katil yakalanamazsa bu herkesi kötü gösterir, öldürülen adam gittiği için, şehir artık daha güvenli bir yer hâline gelse bile."

Başımla onayladım. Kimseye söylemediğim, içimi yiyen başka bir korku daha vardı. Lacey, buna paylaşabileceğim en güvenli kişiydi, bunu biliyordum, konuşmaya ihtiyacım da vardı. "Acaba hâlâ rehabilitasyonda mı merak etmeye başladım. Evi daha fazla araması gerekmez mi? Hatta belki aile terapisi için oraya gitmemizi istemezler mi? Birkaç gün sonra çok zor olduğuna karar verip eski hayatına geri döndüyse ya?"

"Detoks sürecini bitirdiğini söyledi, değil mi? En zor kısmının bu olması gerekmez mi? En azından ben öyle düşünüyorum.

BELONGS TO KANTUS TEAM

Eğer Santa Barbara'ya dönmüş olsa ve eski alışkanlıklarına devam ediyor olsaydı, polis şimdiye kadar onu bulurdu; şu dedektif arkadaşın da seni izlemekten vazgeçerdi. Hayır, hâlâ tedavide."

"Peki, niye aramıyor?"

"Eminim her rehabilitasyon merkezinin kendi arama ve aile terapisi protokolleri vardır. Tahmin ediyorum ki eve gelmeye hazır olana kadar ondan haber almayacaksın. Seni görmeye gelmeden önce her şeyin mükemmel olduğundan emin olmak isteyecektir."

"Umarım haklısındır." Her geçen gün inanmakta daha çok zorluk çeksem de gerçekten böyle olmasını diliyordum.

BELONGS TO KAMUS TEAM

9

Ertesi gün, alışveriş arabamı hızla iterek Vons'un reyonlarının önünden geçiyordum. Eğer Kurt evi ararsa burada ki alışverişimi bitirmiş olmalıydım. Ekmek reyonunun köşesinden döndüğüm anda, başka bir araba, alışveriş arabamın yanına çarptı. Dikkatim bir anda şimdiye odaklandı. "Özür dilerim, dönmeden önce bakmalıydım..." diyordum ki; arabayı kimin kullandığını görünce tüm özür sözcüklerim boğazıma tıkandı.

"Ah, merhaba! Size burada rastlamak ne büyük zevk." Yüzündeki ifadeye, üstündeki kot pantolon, tişört ve kafasındaki Angels beysbol takımı şapkasına baksanız, hiç kimse ona Dedektif Thompson demezdi. Markette eski bir arkadaşa rastladığım düşünülebilirdi. Tabii ben böyle olmadığını biliyordum.

"Beni takip mi ediyorsunuz?"

Eğilip arabasının yanlarına dirseklerini dayayarak "Biraz alışveriş yapıyorum." diye fısıldadı. Arabasındaki cips ve salsa sosu gösterip gülümsedi. "Niçin? Sizi takip mi etmeliyim?"

Lacey'nin, ellerinde fazla bir kanıt olmadığını söylediği aklıma geldi. Bana göre adam sadece işini yapmaya çalışıyordu. Bir katil bulup insanların protestolarını susturmak istiyordu. Hepsi normal ve iyi görünüyordu, ta ki oğlum da bunun bir parçası oluncaya kadar. "Biliyor musunuz, size bir şeyler söyleyebilmeyi

BELONGS TO KAKTUS TEAM

isterdim. Oğlumun nerede olduğunu bilmeyi isterdim. Son birkaç aydır hangi rehabilitasyon merkezinde olduğunu söyleyebilmeyi ve yükünüzü hafifletebilmeyi isterdim. Ama yapamıyorum. Neden başka bir ipucunun peşinden gitmeyi denemiyor, Santa Barbara'nın masum insanlarını taciz etmeyi bırakmıyorsunuz?"

"Markette alışveriş yapmanın, taciz etmeye girdiğini bilmiyordum. Özür dilerim!" Şapkasına dokunup gevşekçe gülümsedi. "Biliyor musunuz, içgüdülerim, saklayacak bir şeyi olmayan bir kimsenin, şans eseri karşılaşmamızdan dolayı bu kadar sinirlerinin bozulmayacağını söylüyor. Bana söylemek istediğiniz bir şey olmadığına emin misiniz?"

Arabamı o kadar sıkı tutuyordum ki; parmaklarım uyuştu. "Hiçbir şey bilmiyorum. Kafanızın bunu algılaması ne kadar zamanınızı alacak?"

"Kafam bunu zaten kabul ediyor; sadece içgüdülerim henüz kabullenemedi."

"O zaman içgüdülerinize bunu atlatmasını ve beni rahat bırakmasını söyleyin."

"Peki, o zaman. Sebze reyonuna gidip bir süreliğine başka vatandaşları taciz edeyim. Nasıl fikir?" Arabasını döndürüp ağır ağır ilerlemeye başladı, bir yandan da ıslıkla "Yankee Doodle"şarkısını çalıyordu.

Listemde olup da henüz almadığım bir düzine şeye baktım, bir hafta daha bunların çoğu olmadan yaşayabileceğimize karar verdim. Hızla, Caroline'ın en sevdiği dil peyniriyle, süt ve yoğurt almaya gittim. Fudgsicle marka dondurma ve tavuk nagıtlar bir sonraki market alışverişine kadar bekleyebilirdi. O adamın olduğu yerde gereğinden bir saniye bile fazla kalmayacaktım.

Evimin sokağına geldiğimde kendimi, garaja girmeden önce kaldırıma park etmiş siyah arabalar ararken buldum. Hiçbir yerde siyah araba yoktu. Sonunda rahatladım; birkaç market torbasını alıp mutfağa gittim, torbaları tezgâhın üzerine bıraktım. Her zaman olduğu gibi telefona gidip sesli mesajları kontrol

BELONGS TO KAMUS TEAM

ettim. Şifreyi girip nefesimi tuttum, beklemeye başladım.

"Merhaba, benim. Vaktin olur olmaz seninle konuşmak istiyorum. Ara beni, tamam mı?" Kız kardeşimin sesi her zamanki sakin tonunu koruyordu. Jodi'nin sesinden ve hatta yüz ifadesinden, mutlu mu, üzgün mü, sinirli mi ya da korkmuş mu olduğunu anlamak neredeyse olanaksızdı. Kız kardeşim her zaman bu durumdan mutluydu.

Oğlumdan mesaj yoktu ama rutin olarak yaptığım ikinci şeyi yapmamı durdurmadı bu. Arayanları kontrol ettim. Herkes mesaj bırakmazdı. Belki Kurt de bırakmamıştı. Geniş kapsamlı bir işti ama elimden gelen buydu.

Bugün üç cevapsız aramam vardı. Listeyi inceledim. İlki Lacey'dendi; asla mesaj bırakmazdı. İkincisi kız kardeşimdendi. Üçüncüsüyse arayıcı kimliği bilinmeyen olarak görünüyordu. Kalbim heyecanla çarptı.

Her gün gizli numaradan pek çok arama alırdım. Bunlar, tele pazarlamacılar, bir sonraki hafta bağış toplamak için sokağa bir kamyonet yollayacaklarını söyleyen yerel tasarruf mağazaları ve mahremiyetleri konusunda tutucu olan birkaç arkadaşımdı. Ama o anda hiçbiri aklimdan geçmiyordu. Bu arama Kurt'tendi, ondan olmalıydı. Bu sadece duygularım değildi; düşüncemi destekleyen unsurlar da vardı.

İlk aradığında araması gizli numara olarak çıkmıştı. Rehabilitasyondan ayrılacağı zaman, yani muhtemelen altı ila sekiz hafta sonra, arayacağını söylemişti. Yedi hafta, on bir saat olmuştu, o yüzden arayan Kurt olmalıydı. Belki de şu anda yoldaydı. Şu anda ihtiyacım olan şey de buydu, oğlumun yüzünü görmeliydim, iyi olduğunu, temizlendiğini ve hayatını düzene sokmaya başladığını görmeliydim.

Ya aramak için tek şansı bu iseydi ve ben kaçırdıysam? Haber vermeden gelir miydi, yoksa onay mı beklerdi? Arayanın oğlum olamayacağını çünkü rehabilitasyonu bırakmadan en az bir iki gün önce arayacağını düşündüm. Beynimin derinliklerinde, Dedektif Thompson'ın belki de haklı olduğunu, Kurt'ün belki de

BELONGS TO KAMUS TEAM

hiçbir zaman rehabilitasyona girmediğini söyleyen akortsuz bir uğuldama başladı. Uğultuyu bastırmak için ellerimle kulaklarımı kapadım. Ama kendimi olumlu düşüncelere odaklamaya çalışsam da negatif düşünceler beynime girmeye başlamıştı.

Bu savaşı kazanmanın tek yolunun olduğunu biliyordum. Sadece olumlu olana inanıyormuşum gibi davranacak, gelişi için Kurt'ün odasını hazırlayacaktım.

Uzun zamandır kapalı olan kapıyı açmak için koridordan aşağı doğru yürüdüm. Işığı yakar yakmaz bu ana daha iyi hazırlanmadığım için pişman oldum. Yatak örtüsü temiz ve toplu olsa da en az on yıllıktı. Ayrıca renkli sörf tahtası deseninin de yirmi bir yaşında birisinin yorgan kılıfı için uygun olduğundan şüpheliydim. Perde panellerindeki mavi şeritler solgun görünüyordu. Bunu daha önce fark etmemiştim. Şansım varken neden değiştirmemiştim ki? Belki de bu oda onun için çok fazla kötü anıyla doluydu. Ama belki de sanki odası burada onu bekliyormuş gibi gelirdi ve kendini evinde hissederdi.

Cam deterjanını alıp camları sildim; sonra mobilyaların tozunu aldım, bej rengi halıyı süpürdüm. En azından geldiğinde odası temiz olurdu.

Neredeyse bomboş olan dolabını açıp düzeltilmesi gereken bir şey var mı diye kontrol ettim. Arkada, eskiden çıktığımız aile tatillerinin bir hatırası olan, eski bir kayak montu asılıydı. Kurt uyuşturucudan tamamen kurtulduktan sonra o günlerin geri gelmesini umdum. Tabii ki hiçbir zaman eskisi gibi olmayacaktı. Nick gitmişti, bir daha dönmeyecekti. Yine de daha iyi zamanlar, hatta güzel zamanlar bizi bekliyordu.

Bir zamanlar dolu olan dolap, aklıma, Kurt'ün depodaki eşyalarını getirdi. Onları çıkarıp temizlesem ve odasına koysam nasıl olurdu? Geldiğinde odasını hazır bulurdu; böylece de ona kucak açtığımızı ve bir süre burada kalabileceğini anlardı.

Rick bu durumda ne hissederdi? Eminim bu konuyla ilgili sorunları olurdu. Çocuklar büyüyüp yuvadan uçtuktan sonra geriye dönmemeleri gerektiği konusunda katı fikirliydi. Nokta.

BELONGS TO KANTOS TEAM

Burada yaşamadığı hâlde, evin yarısı teknik olarak ona aitti. Ayrıca söz konusu çocuklarımız olduğunda bir takım olarak çalışmaya özen göstermiştik. En azından son döneme kadar.

Böyle bir durumda kesinlikle bir istisnaya yer verebilirdi. Oğlumuzun, iyileşmesinde başarı gösterebilmesi için nasıl olur da elimizden gelen her şeyi yapmamız gerektiğini göremezdi? Yararlı bir çevre, sağlıklı yemekler ve uyuması için güvenli bir yer bu noktada çok önemliydi.

Telefon çaldığında koridordan koşup mutfağı geçip en yakın ahizeye ulaştım. Telefonu kapıp arayan kimliğine baktım ve özel numarayı gördüm.

Kalbim hızla çarpmaya başladı. "Alo!"

"Anne, benim."

Sevinç gözyaşları boğazımı tıkamıştı, yatağa çöktüm. "Kurt, nasılsın?"

"İlerleme kaydediyorum. Yarından itibaren, tam zamanlı yatılı programım bitiyor." Sesi, son aramasında olduğundan daha güçlü çıkıyordu. Sağlıklı ve mutlu. Eskiden olduğu gibi. Eskisi gibi.

"Az önce odandaydım. Her şeyi temizleyip hazırladım. O zaman yarın burada olur musun?" Sonunda oğlumun eve, bana dönüyor olduğu gerçeğini güçlükle kavrayabiliyordum. Evi terk ettiği günden beri öyle uzak bir hayaldi ki bu, o hayalin varlığını bile unutmuştum. Artık oğlumun ayık kalması için ne gerekiyorsa yapacağımı biliyordum. Evet, eve döndüğünde onu izleyecek, ona yardım edecek ve destek olacaktım. Muhtemelen uzun ve zor bir süreç olacaktı ama hepimiz bir takım çalışması yapmaya hazırdık. Komodinin üzerindeki kâğıt ile kalemi gördüm ve aldım. "Bu arada oranın telefon numarası kaç?"

Telefonun diğer ucunda oğlumun nefes aldığını duyabiliyordum, o yüzden hâlâ hatta olduğunu biliyordum. Ama konuşmuyordu.

BELONGS TO KAMUS TEAM

"Kurt?"

"Ben... Jodi teyzemin şimdiye kadar seni çoktan aramış olduğunu düşünmüştüm."

'Jodi mi?" Bugün telefonuma bıraktığı mesajı düşündüm. "İkimiz de birbirimize ulaşamadık. Beni aramış, not bırakmış. Ben de tam onu arayacaktım."

"Bir şey söyledi mi? Yani mesajda?"

"Sadece onu aramamı, konuşmamız gerektiğini söylemiş. Bana ne söylemesini bekliyordun?"

Yine, hâlâ telefonun diğer ucunda olduğunu gösteren tek şey nefesinin sesiydi. Sonunda iç çekip devam etti. "Onlarla yaşayacağım."

Sanki vücudumda, acının kalbime pompalanmasını durdurmak isteyen dev bir kıskaç, ciğerlerimdeki havayı sıkıştırdı. Nefes alamıyordum. "Neden?" Sözcükler ağzımdan vıraklama gibi çıkmıştı.

"Kaldığım tedavi merkezinin, Paso Robles'de uydu programı var, günlük seanslara katılmam için gerekli ayarlamaları yaptılar. Eski arkadaşlarımın ve alışkanlıklarımın bir telefon uzağımda olacağı Santa Barbara'ya dönebileceğimi sanmıyorum. Ayrıca Monte amca bana bir iş önerdi. Zeytin bahçesinde çalışacağım. Çok çalıştığım, beladan uzak durduğum, notlarımı yüksek tuttuğum sürece, saat başına ücret, kalacak bedava yer ve yiyecek..."

Tüm benliğimi kaplayan acıya rağmen, mantıken, oğlumun artık temiz olmasına ve hayatını düzene soktuğuna memnun olmam gerektiğini biliyordum. Benim yerime kız kardeşimle yaşamayı tercih etmesi neden reddedilmek gibi geliyordu? Tüm bu yıllar boyunca benimle alay edilmesinin yanı sıra, katmerli yenilgi gibi bir şeydi bu? "Notların?"

"Cuesta Üniversitesinde yaz okuluna başlayabilmek için not dökümümü toparlıyorum. Oradaki danışmanla konuşuyordum, eğer davranışlarıma dikkat edip notlarımı yüksek tutarsam,

BELONGS TO KAMUS TEAM

üçüncü sınıfta Cal Poly'ye[7] dönebileceğime inanıyor."

"Buradayken bir sonraki haftayı bile planlamayan kişinin, önümüzdeki birkaç yılın planını böyle güzelce yapmayı başarmış olmasına inanmak çok zor." Tıkandım ve kendimi kaybetmeden önce sustum. Birkaç kez derin derin nefes aldıktan sonra devam edebildim. "Seninle gurur duyuyorum."

"Bu kelimeleri duymayalı çok uzun zaman oldu." Sesi, en az benimki kadar boğuk çıkıyordu. "Hem de hiç kimseden. Ama merak etme anne. Çok fazla şey değişti. Ben değiştim. Hem de çok."

Her sözcükle birlikte kıskaç biraz daha gevşiyordu. "Seni görmeliyim. En azından Jodi'ye taşınmana yardım edeyim. Ayrıca eğer Caroline yakın zamanda patilerini sana geçiremezse işe yaramaz bir insan olacak."

Güldü. "Ufaklık nasıl? Eminim onu son gördüğümden beri, genç bir bayan olmuştur." Bir an için duraksadı, sonra devam etti. "Yarın akşam Templeton'a giderken Santa Barbara'dan geçeceğim. Akşam yemeği yemek ister misiniz?"

Menü aklımda şekillenmeye başlamıştı bile. Her ne kadar, çok yağlı olması ve iyice pişirmenin çok uzun zaman alması yüzünden çok sık pişirmekten kaçınsam da Kurt'ün en sevdiği yemek her zaman dana strogonof olmuştu. Bugün hiçbirinin önemi yoktu. "Tabii akşam yemeği yemek isterim. Bekle, öyle bir yemek hazırlayacağım ki; bunca zaman bensiz ne yaptığını merak edeceksin."

"Sensiz ne yaptığımı biliyorum anne ve hiç de hoş değil." Sesi yine boğuklaştı. Arkadan birisinin vaktinin dolduğunu söylediğini duydum. "Anne kapamam lazım. McDonald's'da falan da buluşabiliriz. Ufaklık da sevinmiş olur; babamın da eve gelmemi istemediğini biliyorum. Problem yaratmak istemiyorum."

Ayrıldığımızı söylemek için kesinlikle doğru bir zaman değildi. Kurt yemeğe geldiğinde Rick'in de gelmesini sağlamalıydım,

7) Cal Poly, Kaliforniya Politeknik Eyalet Üniversitesi.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

sanki her şey yolundaymış gibi davranmalıydık. "Tabii ki gelmeni istiyor. Rehabilitasyonda olduğunu söylediğimde çok mutlu oldu. En az benim kadar heyecanlanacaktır seni göreceği için."

Kurt'ün gülüşünde acı bir yan vardı. "Tamam. Yarından önce fikrini değiştirirsen diye, çıkmadan önce ararım." Bir an için duraksadı. "Seni seviyorum anne." Telefon kapandı.

"Hayır! Ben de seni seviyorum. Ben de seni seviyorum!" Sözcükler, her defasında kalbimi parçalayarak çıkarken gözyaşlarına boğuldum. İlk dediğimi bile duymadan telefonu kapadığını biliyordum ama kendimi durduramıyordum. O sözcükleri oğluma söylemek için kaç sene beklemiştim? Bir kez başladım mı, artık duramıyordum.

BELONGS TO KAMUS TEAM

10

Kapı çaldığında telefonu hâlâ elimde tutuyordum. Orada ne kadar süredir oturduğum hakkında hiçbir fikrim yoktu. Birkaç dakika da olabilirdi, birkaç saat de… Ne kadar süre geçmiş olursa olsun oğlumun geri döneceği düşleriyle dopdoluydu.

Kendimi, düşüncelerimden çekip uzaklaştırdım, telefonu yerine koydum ve kapıya yürüdüm. Ancak kapıyı açıp Kevin Marshall'ın yüzündeki ifadeye baktığımda nasıl görünüyor olabileceğimi fark ettim.

Biraz geriye çekilip "Özür dilerim. Gelmeden önce aramalıydım." dedi.

Gözlerimi silip gülümsedim. "Ah, hayır, hayır. Sorun değil. Bunlar mutluluk gözyaşları." Akan maskara kalıntılarını temizlediğimi umarak parmaklarımla gözlerimin altını silerken biraz daha bastırdım. "Aslında az önce harika haberler aldım."

"İşte duymaktan hoşlandığım şeyler." Gülümsemesi içimi ısıttı.

"Hangi rüzgâr attı seni buraya?"

"Dün iş için dükkândaydım, birkaç ampul alıyordum ki bu, bana senin fren lambanla ilgili sorunu anımsattı. Bugün nasılsa Santa Barbara'ya gelecektim, o arada uğrayıp sorununu hallet-

BELONGS TO KANTUS TEAM

tin mi diye bir bakayım dedim."

Rick, nezaketen benim için bir şeyler yapma amacıyla yolunu değiştirmeyeli ne kadar zaman olmuştu? Öyle bir zamanı hatırlayamıyordum bile, o da benim için aynı şeyi söylerdi. "Hayır, o sorunu tamamıyla yok saymayı başardım. Bu yüzden yardımına çok sevinirim."

"O zaman ben arabadan aletlerimi alayım, seninle garajda buluşalım, tamam mı?"

Evin içinde koşarak garaj kapısını açan düğmeye basmaya gittim, sonra da kamyonetinde alet çantasına bakan Kevin'ın yanına koştum. "Sadece birkaç dakikamı alır." Bir ampul çıkardı, arabaya yaklaşıp çalışmaya başladı. Ellerine odaklandı ama çalışırken kolayca konuşabiliyordu. "Bugün sokakta, şimdiye kadar gördüğüm en komik Volkswagen'i gördüm. Tamamen kayalarla kaplanmıştı, yani inşaat kayalarından bahsediyorum. Sanki birisi kaldırımından sıkılmış, söküp arabasının üstüne koymuş gibi görünüyordu. O şey, bir ton falan ağırlığındadır herhâlde."

"Evet, onu ben de gördüm. Caroline ona Çakmaktaş arabası diyor." Konuşmaya ekleyecek komik bir şeyler düşünmeye çalıştım. Bulabildiğim en iyi şeyse "Akıllıca olduğunu kabul etmelisin." oldu.

"Bu konuda sana hak veriyorum; bana sorarsan, dünyanın şu anda gereksinimi olan şey, biraz daha fazla eğlence. Son birkaç yıldır, hoşuma gitmeyen pek çok şey oldu." Omzunun üstünden bana baktı. "Tabii, sana yakınacak kişi ben olmamalıyım."

Omzumu silkip tüm sunumlarımda da kullandığım en cesur ifademi takındım. "Senin sorunların da en az benimkiler kadar önemli."

"İşte, oldu." Ampulün üstüne plastik kapağı oturttu, sonra Paul Newman'ınkilere[8] benzeyen gözlerini bana çevirdi. "Muhteşem haberler aldığını söyledin. Paylaşmak istediğin bir şey var mı?"

8) Paul Newman (1925-2008): Amerikalı bir sinema oyuncusu. (ç.n.)

BELONGS TO KAMUS TEAM

"Doğrusunu söylemek gerekirse var." Dalgınca cevap vermiştim çünkü gerçekte, geçen haftalarda kaybettiğim üç dört kilo için şimdi, daha önce olduğumdan daha çok memnun olduğumu düşünüyordum. Bu geçici bir düşünceydi ama bunun tehlikelerinin de farkındaydım. Niçin, Kevin Marshall'a iyi görünüp görünmediğimi umursuyordum ki? "Nick'in küçük kardeşi Kurt'ü hatırlıyor musun?"

Başını salladı ama bir şey söylemedi. Ve tabii söylemezdi. "Ah evet, o, tüm notları A olan atletik gençken, uyuşturucu bağımlısı oluveren çocuk değil mi?" demekten başka ne yapabilirdi ki?

"Yarın rehabilitasyondan çıkıyor. Az önce konuştuk, hayatını düzeltmek konusunda kararlı. En azından saldırıdan dolayı bir başka trajedi daha yaşamak zorunda değiliz artık."

"Bu harika bir haber." Bir adım yaklaştı, bir an için bana sarılacağını sandım. Sarılmadı. "Chris bunu duymaktan çok mutlu olacak. Hep Kurt ve tüm aileniz için kaygılanırdı."

Nick'in arkadaşlarından birinin hâlâ bizim için kaygılanıyor olmasını bir an durup düşündüm. Bazen, üzüntü içindeyken, yalnız olduğumu düşünürdüm. Hiç tanımadığım insanların beni umursadıklarını bilmek garip bir duyguydu. Arabanın arka ışık paneline dokundum. "Teşekkür ederim. Borcum ne kadar?"

"Borcun yok. Sadece bir arkadaş, diğer arkadaşına yardım etti."

"Bir arkadaşın bunu yapması gerçekten oldukça nazikçe bir davranıştı." Elimi uzattım, el sıkıştık.

Avucu, avucumun içinde sıcacıktı, elimi sıkışı kararlı, inançlı ve güven vericiydi. O hisse tutunabildiğim kadar uzun süre tutunmaya çalıştım. O da bunu fark etmiş olmalı, çünkü gereğinden birkaç saniye daha uzun süre el sıkıştığımıza eminim. Belki de uzun değildi, sadece ben kendi fantezilerimde kaybolmuştum.

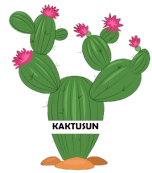
Aklımı karıştıran bu şey her neyse kendimi çekip kurtardım ondan ve kamyonete doğru başımı salladım. "Chris'e, iyi olacağımızı söyle."

BELONGS TO KANTUS TEAM

“Söyleyeceğimden emin olabilirsin.” Kamyonetine bindi, uzaklaştı.

Kamyonetin gözden kaybolmasını izledim. Gittikten çok sonra, hiçbir şey yapmadan hâlâ aynı yerde duruyordum. Tamamen yalnızdım.

BELONGS TO KAMUS TEAM

11

Rick, perşembe günü erkenden, elinde bir demet çiçekle geldi. “Masada hoş duracaklarını düşündüm.”

Bir an için cevap bile veremeyecek kadar şaşırdım; elindeki rengârenk çiçeklere bakakaldım. “Vay! Teşekkür ederim.” Çiçekler? Hem de Rick’ten? Her ne kadar mekânı, Nick için güzelleştirmek amacıyla alınmış olsalar da bu jest Rick’in genel yapısına çok uzaktı ve bu yüzden hareketi daha da değer kazandı. Gerçekten bir şeyleri denemeye kararlıydı. Sonunda algılarım geri geldiğinde vazoyu elinden aldım, daha önceden koyduğum çiçekleri kaldırıp masanın üzerine yerleştirdim. Diğer çiçekleri de oturma odasındaki sehpanın üzerine koydum.

“Galiba çiçek getireceğimi haber vermem gerekirdi. Böylece paranı ve gücünü harcamamış olurdun.”

Önemsiz anlamında elimi salladım. “Bir kadının hiçbir zaman çok fazla çiçeği yoktur.”

Döndü ve cama doğru yürüdü. “Korkuyorum, Alisa. Bunun gerçek olmasını istiyorum.”

Ne demek istediğini çok iyi anlıyordum, başımı salladım. Konuşmadan beklemeye başladık. Düşmanlık olsun ya da gariplik olsun diye yapılmış bir davranış değildi bu. Sadece ikimiz de konuşamayacak kadar gergindik.

BELONGS TO KAKTUS TEAM

Paslı hurdanın garaj yoluma park ettiğini gördüğümde tanımlayamayacağım bir mutluluk akmaya başladı damarlarımda. Çocukken, "pazar okulu"nda ve büyüdüğümde de vaazlarda, savurgan çocuğun hikâyesini kaç kere duyduğumu düşündüm. Şimdi geriye baktığımda erişkin bir insan olduğumda bile her zaman o oğlana, geri dönüş hikâyesine ve yenilmiş bir şekilde eve dönmekte gösterdiği cesarete odaklandığımı fark ettim. Ama işte şimdi, her gün oğlunun yolunu gözleyen babanın sevgi ve acısının derinliğini tam olarak anlayabiliyordum. Garaj yolumdaki eski kırmızı arabaya bakarken oğlu daha uzaktayken, oğlunun gelişini gördüğü kısmı düşündüm; oğluna ilk bakışında hissettiği coşkuyu tam anlamıyla anlayabiliyordum. Bu akşam o kadim babanın ruhunun bir parçasının benimle olduğuna emindim. Tek eksik, şişirilmiş dana yemeğiydi ama büyük olasılıkla Kurt için dana strogonof daha iyiydi.

Rick'in elini, elimin üstünde hissettiğimde kapının koluna tutunmuş açmak için hazırlanıyordum. "Sorumluluklarımızın farkında olmalıyız, Alisa. Hiçbir koşulla ona para verme."

Sözleri tüm sevincimi emiverdi. "Niye böyle bir şey söylüyorsun? Oğlumuz geri döndü. Hayatını düzene sokuyor. Az önce yaptığın yorumla neden onu küçük görmek istiyorsun ki?" Garaj yolundan duyulabilir diye sesimi alçak tutmaya çalışıyordum ama içimden bağırmak geliyordu.

"Oğlumu tanıyorum. Bunları, ancak bu şekilde söyleyebilirim." Gözleri, artık alıştığım o donuk bakışa dönüştü. Eskiden tanıdığım, az önce oturma odamda duran adama ne olmuştu? Birazcık da olsa umut etmeye cesaret eden o adama? O anda, Kurt ayrıldığımızı anlamadan bu geceyi bitiremeyeceğimizi anladım.

Elimi kapı kolundan çekiverdim, Rick de hareketimin altında yatanı anladı.

"En azından ona bir şans ver." dedim.

"Ona şans vereceğim. Sadece ona para vermeyeceğim ve senin de vermeni istemiyorum."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Bu kaygılarını gerçek kılan, Kurt'ün geçmişiyle ilgili pek çok neden vardı, biliyordum. Ama tüm bu kötü şeyleri geride bırakıp bize geri dönen oğlumuzla birlikte yeni bir geleceğe doğru ilerlemek istiyordum. Eskiden kocam olan adama bakmaksızın kapıyı açtım ve oğlumu karşılamak için koşturmaya başladım. "Ah Kurt, tatlım!" Kollarımı boynuna doladım. Hayatı boyunca sarılmadığı kadar sıkı sarıldı. Bırakmadı.

"Ah, anne seni görmek harika!" Sarılmaya devam etti. "Çok üzgünüm, özür dilerim!"

Duygularım, geriye çekilmeme sebep olana dek, sarılabildiğim kadar sarıldım. Gözyaşlarım batıyor, gözlerimi karıncalandırıyordu ama ağlayarak bu anı bozmayacaktım. Zayıf bir kadın olmak istemiyordum. Onun arkasında olan ve ne olursa olsun onu destekleyecek olan güçlü annesi olmak istiyordum. Saçları kısacık kesilmişti, yüzü biraz solgundu ve can sıkıcı derecede zayıflamıştı. Geçen dört sene boyunca sürdüğü zor hayat koşulları onu yirmi bir yaşından daha yaşlı gösteriyordu. Ancak, ayık kalmaya devam ederse eski yakışıklılığına kavuşacağından emindim. Bu konuda ona yol göstermek için elimden gelen her şeyi yapacaktım.

"Bakın burada kim varmış." Rick'in sesi katıydı ama düşmanca değildi. Elini uzattı, Kurt de o eli sıktı. Erkeklerin böyle durumlarda nasıl sadece el sıkışabildiklerini -hele de ayrılıklardan önce- anlayamıyordum. "Seni görmek güzel, Kurt."

Kurt başını salladı. "Seni görmek de güzel, baba." Son kez birlikte oldukları günü anımsıyorlar mıydı acaba? Kurt'ün, ona artık bu evde yeri olmadığını söylediğinde babasının yüzündeki o katı ifadeyi yeniden gözünde canlandırıp canlandırmadığını merak ettim. Rick'inse yüzündeki meydan okumaya karşın, acının, Kurt'ün gözlerini donuklaştırdığını hatırlayıp hatırlamadığını merak ettim. Ya da Kurt'ün, hâlâ kâbuslarımda duyduğum, son sözlerini: "Bir daha buraya gelmektense ölmeyi yeğlerim."

Sahne, hâlâ gözümün önünden gitmiyordu; eğer çok uzun süre o olayı düşünseydim, beni hasta edebilirdi. Bugünden sonra, bu olayları sanki hiç olmamış, kötü bir rüyaymış gibi sil-

BELONGS TO KANTUS TEAM

meye karar verdim. Benim gerçeklerim tam burada, şimdi başlıyordu.

"Ufaklık nerede?" Caroline'ın her an evden çıkıp koşarak ona doğru gelmesini bekliyor gibiydi.

"Softbol antrenmanında. Arkadaşı Jenny'nin babası, yirmi dakikaya kadar onu eve bırakmış olur." Onu karşılamak için evde olamayacağını öğrendiği zaman, Caroline'ın ağladığından söz etmedim. Ayrıca Rick'in de Caroline'ın en başta "durumu anlayana kadar" burada olmaması için ısrar ettiğini söylemedim.

Kurt'ün gözleri, sanki ruhu içinden çekip alınmış gibi, yorgun, neredeyse boş bakıyordu. Eve yöneldiğimizde huzursuz edici bir his içimi kemirmeye başladı. Ya arkasını dönüp kaçarsa? Bunun olmasına izin veremezdim. Ön kapıdan içeri yürürken kollarımı onunkine dolayarak sımsıkı sarıldım. Eğer kaçmaya kalkışırsa onu yavaşlatmak için hayatım uğruna ona göz açtırmazdım. Birkaç saat sonra buradan ayrılıp kız kardeşimle yaşamaya gidecek olacağını bilmek bile zordu. Durumu dayanılır kılan tek şey, onun da Kurt'ü en az benim sevdiğim kadar sevdiğini bilmekti.

Kurt, kapıdan içeri bir adım attı ve sonra durdu. Çocukluğunun geçtiği bu evi sanki ilk kez görüyormuşçasına etrafına baktı, birkaç kez başını sallayıp derin derin nefes aldı. "Burayı ne kadar özlediğimi unutmuşum."

"Burası sensiz eskisi gibi değil." diye başlayan bir cümle kurmak üzereydim ki; onun suçlama olarak algılayabileceği hiçbir şeyi söylemek istemedim. Bunun yerine aklıma gelen ilk şeyi söyledim. "Hadi gel, oturma odasında biraz oturalım. Sana cips ve guacamole[9] getireyim, akşam yemeğinden önce biraz gevşeyelim."

Garaj yolundan bir araba sesi duyunca Caroline'ın antrenmanının erken bittiğini düşündüm. Bu Kurt'le daha fazla zaman geçirebileceği anlamına geldiği için, çok mutlu olacaktı. Jenny'nin babasına teşekkür ve önümüzdeki hafta antrenmandan kız-

9) Avokadoyla yapılan bir Güney Amerika sosudur. (ç.n.)

BELONGS TO KAMUS TEAM

ları almayı teklif etmek için gidip kapıyı açtım. Ama durum hiç de tahmin ettiğim gibi değildi.

Garaj yolunda duran siyah arabayı gördüğümde sinirden boğulacak gibi oldum. Oğluyla oturma odasında oturan Rick'e baktım, yüzünde suçluluktan eser yoktu. Böyle bir şeyi nasıl yapardı? Bunu onun ayarladığını çok iyi biliyordum. Demek bu yüzden Caroline'ın softbol antrenmanına gitmesi için ısrar etmişti. Polis, abisini sorgulamaya geldiğinde burada olmasını istememişti.

Kurt, "Kim geldi?" diye sordu.

Sakinlikten çok uzak olduğum hâlde, sesimi ve yüz ifademi sakin tutmaya çalışarak gözlerimi Rick'ten, Kurt'e çevirdim. "Dedektif. Bir süredir seninle konuşmak istiyor."

"Konuşmak mı?" Sesi çok şaşkındı. Çok masumdu. Babasına bakıp omuzları arkada, başını salladı. "Onunla konuşsam iyi olacak." Kapıdan dışarı yürüdü ve ön verandada Dedektif Thompson'la buluştu. Bir dedektifle konuşuyormuş gibi değil de sanki bir işe başvuruyormuşçasına elini uzattı. "Ben Kurt Stewart. Benimle konuşmak istiyormuşsunuz."

Dedektif Thompson, bana doğru başını salladı. "Bir kavuşmanın tam ortasında olduğunuzu biliyorum ama kısaca birkaç soru sorabilirsem çok iyi olur."

Kurt başını salladı. "Buyrun."

"Rudy Prince'i tanıyor muydun?"

Başıyla onaylamadan önce, Kurt bir saniye için bana baktı. "Evet, tanıyorum."

Geçmiş zaman kullanmak yerine şimdiki zaman kullandığını fark ettim. Dedektif Thompson'ın da bunu fark etmiş olmasını umdum. Görünen o ki Kurt, cinayetle ilgili olmak bir yana, Rudy Prince'in öldüğünü bile bilmiyordu.

"Arkadaşınız Rudy bir süre önce, ölene kadar dövülmüş.

BELONGS TO KAMUS TEAM

Adamla ilgili olan herkesle konuşuyoruz."

"Arkadaşım falan değildi, onunla alakam da yok. Ondan sadece uyuşturucu satın alıyordum. Hatta sanırım, hâlâ ona borcum var." Sesi de bakışları kadar donuktu. Duygu yoktu, enerji yoktu. Işığını kaybetmesine neden olan şeyin uyuşturucunun kalıcı etkisi değil, rehabilitasyonun geçici bir izi olduğunu umdum.

"Bu kayıtlara göre, bin doların biraz üstünde."

"Bu yüzden mi buradasınız, parayı almak için mi? Şimdi en yakın akrabasına mı ödemem gerekiyor bu parayı?"

Dedektif Thompson, bu iğneli sözlere şaşırmış görünüyordu. "Borç konusunda şanslı olduğunu söyleyebilirim. Doğru söylemek konusunda ne kadar iyi olduğuna da bir bakalım. Gittiğin rehabilitasyon merkezinin ismine ve giriş yaptığın tarihe ihtiyacım var."

"Denizdeki Huzur'da kaldım ve hangi tarihte girdiğim hakkında hiçbir fikrim yok. Birkaç ay önceydi. Sanırım bir cumartesiydi ama emin değilim. O günler, tekrar geriye dönüp bakmak istemediğim bir sis bulutu."

Dedektif Thompson cana yakın bir şekilde gülümsedi. "Evet, anlıyorum. Yemeğinizi daha fazla bölmek istemiyorum. Sana ulaşabileceğim bir adres ve telefon vermen gerekiyor, böylece bazı şeyleri kontrol ettikten sonra sana tekrar ulaşabilirim."

Kurt, dedektife kız kardeşimin adresini ve telefon numarasını verdi. "Size yardım etmek için ne yapabilirim bilemiyorum ama istediğiniz zaman arayın." Bunu öyle bir inanç ve masumiyetle söylemişti ki, Dedektif Thompson'ın buraya gelerek zamanını boşa harcadığını anladığından emindim.

Eve girdik ve Rick'e ateş püsküren gözlerle bakmaya başladım. Bu küçük gösterisi hakkında tam olarak ne düşündüğümü söyleyebilmek için yalnız olmayı dilerdim. Bana bakmadı, onun yerine halıya bakarak dimdik oturuyordu. Gözlerinde bir damla yaşın parıldadığını gördüğümü sandım. İyi. Şimdi o da ne kadar hatalı olduğunu görüyordu. Bu akşamı kurtarmaya kararlıydım,

BELONGS TO KAKTUS TEAM

dikkatimi Kurt'e çevirdim. "Ne içmek istersin?"

Kurt bana baktı, bir an ağzı açık kaldı. Hemen sonra, hızla gülümseyip kafasını salladı. "Bir an için bana martini teklifinde bulunduğunu düşündüm ama sonra teklifin kimden geldiğini düşününce ne demek istediğini anladım. Ah, anne, o kadar uzun zaman oldu ki." Kolunu omzuma atıp sırıttı. Bunu yaptığı sırada, sanki eski Kurt'ten bir kıvılcım görür gibi oldum. "Vanilyalı gazoz var mı?"

"Evet, var." Tüm kilerimizi Kurt'ün sevdiğini hatırladığım yiyeceklerle doldurmuştum ve vanilyalı gazoz da çocukluğundan beri en sevdiği şeydi. Bu geceden arta, kalanları tüketmemiz haftalarımızı alacaktı ama umrumda değildi. Oğlum eve geri dönmüştü.

***

Kurt vanilyalı gazozunu bitirdikten sonra, tam da konuşabileceğimiz güvenli konular bitmek üzereyken, bir araba sesi duydum. Bu sefer kapıya giderken epey kaygılıydım. Elimi kapının koluna uzatmıştım ki, henüz tutamadan kapı ardına kadar açıldı ve neredeyse beni yere yıkıyordu.

"Kurt! Kurt!" Neler olduğunu anlamama fırsat kalmadan Caroline odayı geçip kendini Kurt'ün kucağına atmıştı.

Omzumu ovaladım; verandaya çıkıp şimdi geri geri giden araca el salladım. "Bir dahaki antrenmandan sonra Jenny'yi ben bırakırım."

"Önemli değil." Babası giderken sürücü camından el salladı.

Oturma odasına geri girdiğimde Caroline'ı, kollarını Kurt'ün boynuna dolamış, mırıldanırken buldum. "Seni çok özledim. Seni çok özledim..." Tekrar tekrar aynı şeyi söylüyordu. Bir çocuğun kendini tutmak zorunda olmayışını nasıl da kıskanıyordum şimdi.

Kurt de gözleri kapalı Caroline'a sarılmış onu sıkıyordu. "Ben de seni özledim ufaklık. Ben de seni özledim çift örgülü kız."

BELONGS TO KAKTUS TEAM

Caroline'ı alnından öptü. "Ee, neler yapıyorsun? Ben yokken nişanlandın ya da evlendin mi?" Gözünü kırpmaya başlamıştı, sesi de eski enerjisine kavuşuyordu.

"İğrenç! Daha on yaşındayım."

"On mu? On mu? Şaka yapıyor olmalısın. Çok büyümüş görünüyorsun, en az on beş ya da on altı yaşında olduğunu zannettim."

Bu yorumun verdiği memnuniyetle kendine çekidüzen verdi, sonra arkasına yaslanıp Kurt'ün yüzünü ellerinin arasına aldı. "Ben senden on bir yaş daha gencim. Hatırladın mı?"

"Olamaz! Bu durumda ben yaşlı bir adam olmuşum. Otuz iki yaşında falan."

"Yirmi bir. On bir artı on, yirmi bir eder."

"Doğru." Kurt, Caroline'ı iki yana sallayıp sonra da sıktı. "Sadece matematiğe çalışıyor musun diye kontrol ettim."

Konuşmaları izleyen Rick'e baktım. Elinin tersiyle gözünü silip bana döndü. Birkaç saniye sakince bana baktı kısaca başını sallayıp yere bakmaya başladı. Benim gibi onun da yıkılmamak için kendiyle mücadele ettiğini biliyordum.

Caroline başını Kurt'ün omzuna koydu. "Lütfen benim yanımda o sözcüğü kullanma."

"Hangi sözcüğü?"

Caroline, "MA-TE-MA-TİK." diye heceledi.

"Ah, özür dilerim. Seni kızdırmak istememiştim."

"Affedildin. Ama bu seferlik."

Konuşma ilerledikçe bu yıkılmış adamın kabuklarının altından yavaş yavaş eskiden tanıdığım oğul çıkıyordu. Başaracağımızı o anda anladım. Zaman alacaktı ama Kurt bana geri dönüyordu. Bize geri dönüyordu. Kaybolan her parçasıyla dönüyordu.

BELONGS TO KANTUS TEAM

12

"Son birkaç yıldır neler yapıyorsun?"

Çatal elimden düştü, tabağa çarptı; sofra örtüsü ve üstümdeki temiz beyaz bluza kremalı strogonof sosu saçıldı. Bluzuma sıçrayan bir parçayı temizlemeye başladım. Bunu leke olmasından korktuğum için falan yapmadım. Eğer ellerimi meşgul etmeseydim uzanıp kocamın o kalın kafasına biraz duyarlılık sokmaya çalışacağımdan emindim. Bu buluşma konusunda benden daha iyimser olsun ya da olmasın eskiden uyuşturucu bağımlısı olan oğluna sorduğu bu soru nasıl bir soruydu? Çocuğun vermek isteyeceği samimi bir yanıt yoktu ve hiçbirimiz bu sorunun yanıtını duymak istemiyorduk.

Caroline bir yandan sol eliyle makarnasını yemeye çalışırken "İyi misin anne?" diye masumca sordu. "Bir şeyler düşürmesi gereken biri varsa o da benim, çünkü sol elimle yemek yiyorum." Uyardığım hâlde, gerçekten de sol eliyle yemek yiyordu. Sağ eliyle yemek yiyemiyordu çünkü sağ kolu abisine sımsıkı kenetlenmişti. Zavallı çocuk sol kolunu hareket ettiremiyordu ama Caroline'a her bakışında yüzünde oluşan sırıtmaya bakılacak olursa buna çok da önemsediğini sanmıyorum. Rick bile bu yersiz davranışı görmezden gelmişti.

"İyiyim. Ama her zamanki gibi sakarım." Kimseyi kandırmadı-

BELONGS TO KAMUS TEAM

ğımı tahmin ettiğim sahte bir kahkaha attım. Ama hazır hâlâ dikkatler bendeyken, nazikçe konuyu değiştirmenin tam sırasıydı. "Teyzen Jodi ve amcan Monte'nin senin için ne planladıklarını anlatsana."

Yanıtı, elbette biliyordum. Dün Kurt'le konuştuktan hemen sonra Jodi'yi aramış ve kardeşimle yaklaşık bir saat kadar tüm ayrıntılar hakkında konuşmuştuk.

Omzunu silkip ağzındaki lokmayı çiğnedikten sonra, "Sanırım Monte amca artık amatörlüğe son vermeye ve çiftliği, kendi kendini çevirebilen bir zeytinlik hâline getirmeye karar vermiş." dedi. "Daha önceden dikili olan eski meyve bahçesini temizlememi istiyor; daha sonra da birkaç dönüme daha ekim yapacağız. Ayrıca, inşa ettikleri hediyelik eşya dükkânında da ufak tefek işlere bakacağım."

Rick başını salladı. "O ikisinin ne düşündüğünü bilemiyorum. Templeton, 'Şarap Ülkesi'nin[10] tam ortasında. İnsanlar oraya, şarap imalathanelerini ziyaret etmeye, şarap tatmaya, üzüm bağlarını görmeye gidiyor. Tüm bunların ortasında, bir zeytin çiftliğine kim uğrar ki?"

"Jodi teyzeye göre birçok kişi. Çiftliğin diğerlerinden farklı olmasının, bizim lehimize olduğunu söylüyor. Şimdi herkes yemek pişirirken zeytinyağı kullanıyor ve görünüşe göre insanlar organik gıdaya önem veriyorlar. Yerel ve sürekliliği olan bir marka yaratabilirsek, insanlar bu fırsata atlayacaklardır. Ayrıca, sanırım zeytinin bir kısmıyla da sabun yapmayı planlıyor. Belki başka şeyler de yapabilir."

Geldiğinden beri, Kurt'ten duyduğum en uzun cümlelerle, kalbim hızlandı. Eski keskin zekâsının parıltıları da görünüyordu. Sanki her geçen dakika onu tutan zincirin bir halkasından daha kurtuluyor gibiydi.

"Sabun." diye homurdandı Rick. "Tam da ona göre bir şey. Hippiliğin etkisinden kurtulamayan biri varsa o da teyzen Jodi'dir."

10) Şarap Ülkesi, Kaliforniya'nın kuzeyinde bulunan ve dünyaca ünlü şaraplarıyla anılan bir bölgedir. (ç.n.)

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Kurt belirgin bir şekilde tabağındaki makarnalarla oynuyordu. Bana baktı, sonra hemen başını tekrar önüne eğdi. Rick'le aramızdaki gerilimin farkında olduğundan emindim. Tabii buna bir de uyuşturucu bahane sayılmadan çok önce, geçen on sene boyunca Kurt ve Rick'in çatışmaları eklenince gerilim iyice artıyordu. Kurt'ün; Rick'in, Nick'in ölümünden kısmen sorumlu tuttuğu aileyle yaşayacak olması da bunun tuzu biberiydi. Gerilim, herhangi bir klişe söz kullanılamayacak kadar yoğundu.

Buna izin vermeyecektim. Ben anneydim, masadaki havayı da ben belirlerdim ve bu şekilde devam etmeyecekti. Masada bir süreliğine tarafsız konulardan söz edilmeliydi. Bu akşamlık tek isteğim, gecenin oğlumla kocam arasında sinir patlamaları, suçlamalar ve alışıldık kavgalarla bitmemesiydi.

Aklımdan, hızla güvenli bir konu aramaya başladım. Hiçbir eski lise arkadaşından bahsedemezdim çünkü çoğu üniversiteden mezun olmak üzereydi, harika bir hayat ve kariyer onları bekliyordu. Bu konuda hiçbirimize neler kaçırdığımızın hatırlatılmasına gerek yoktu. Liseden sonraki arkadaşlarından da bahsedemezdim çünkü onların da çoğu hâlâ sokakta bir yerlerde Kurt'ü kendi saplandıkları bağımlılıklara çekmek için bekliyorlardı.

Sonunda beklenen soruyu sordum. "Rehabilitasyonda neler yaptığını anlatsana. Nasıldı? Hiç arkadaş edindin mi?"

"Çok zordu. Hayatımda yaptığım en zor şeydi." Çatalıyla bir parça et aldı. "Nick'i kaybetmenin dışında. Ama bir yandan da iyiydi. Uyuşturucuya başlamama sebep olan bazı konuların üstesinden geldim. Özgüven sorunuyla, yeni yollar kullanarak başa çıkmayı ve Nick'in ölümü için kendimi affetmem gerektiğini öğrettiler."

Özgüven sorunu mu? Kurt, Ocean Hills Lisesinin en popüler oğlanlarından biriydi. Futbol yıldızı, arkadaş canlısı kişilik... Kızlar her zaman onu arardı ve hatta hocalar bile ondan hoşlanırdı ki, büyük ihtimalle bunda sempatik birisi olmasından çok çalışma tutkusunun etkisi vardı. Nasıl olup da kendini bir konuda eksik hissettiğini anlayamıyordum. Ama ikinci söylediği şeyi atlayamazdım. "Neden Nick'in ölümünden dolayı kendini affetmen

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

gerekiyor? Nick öldürüldüğünde aynı eyalette bile değildiniz."

Kurt omuz silkip masa örtüsünü incelemeye başladı. "O, her zaman daha zayıf olandı. Biliyorsun değil mi?"

Biliyordum. Nick, Kurt'ten iki yaş büyük olabilirdi ama her anlamda Kurt daha güçlü olandı.

"Onlarla gitmemi istedi. Böyle bir şey yapmanın benim için de ne kadar iyi olacağı hakkında baskı yapıp durdu. Üniversiteye gittikten sonra, 'çizdiğim yol konusunda ciddi olmam' gerektiği hakkında ve başka konularda söylenip durdu."

Bu doğruydu. Nick her ne kadar dinî görüşlü olsa da USC'deki yıllarında gerçekten de daha iyi bir dünya ihtiyacıyla, coşkusunu arttırmıştı. Hâlâ yemek masasında oturup tüm gece Rick'le tartıştıklarını hatırlıyordum. Oğlu sadece bir fanatiğe, ki kelime seçimi bana değil Rick'e ait, dönüştüğü için değil, aynı zamanda tartışmalarının çoğunu Nick kazandığı için, Rick'in suratı açık kırmızıya dönüşürdü.

"Sadece okulu ekip onlarla gitmedin diye, Nick'e olanlardan dolayı bu seni sorumlu kılmaz. Bu sadece senin orada olmadığın için soyulup dövülmemen anlamına gelir."

"Eğer orada olsaydım, onları koruyabilirdim."

"Ya da kendini öldürtebilirdin, Kurt. Nick'i öldüren adamın uyuşturucu bağımlısı olduğunu biliyorsun. İhtiyacı olan maddeyi sağlayabilmek için gerekli parayı almasına engel olan herkesi öldürecekti." Heyecanla bu cümleleri kurduktan sonra, onları geri alabilmek için her şeyimi verirdim. Kendi oğlumun bağımlılığını düşündüm. Dedektif Thompson'ın bitmez tükenmez şüphelerini düşündüm. Nick'i öldüren adamın yaptığının aynısını, Kurt de yapmış mıydı? Hayır, onlar tamamen birbirlerinden farklı kişilerdi.

Su içmeye çalıştım ama gırtlağım tıkanmıştı. Aklıma gelenlerin aynısını düşünüp düşünmediğini merak ederek Kurt'e baktım.

BELONGS TO KÄNTUS TEAM

Sağ elindeki çatalla hâlâ tabağındaki makarnalarla oynuyordu. Sol kolunuysa Caroline sımsıkı tuttuğu hâlde, yukarı kaldırmış sanki başı ağrıyormuşçasına alnını ovalıyordu. Sonunda çatalını elinden bıraktı ve doğrudan Rick'e baktı. "Dediğin gibi adam olup üstesinden gelemedim baba. Onun yerine en dibe battım ve kendimle birlikte çevremdeki herkesi de dibe çektim. Şimdi artık arındım. Bir gün cennette tekrar Nick'i gördüğümde bana böyle söyleyeceğini umuyorum. Birkaç sarsıntılı yılı saymazsak, başardığımı söyleyecek."

Kalbimin, senelerdir olmadığı kadar ısındığını hissettim. Bir Noel sabahında, çocuğunun almayı beklemediği bir köpekle mutlu olmasını izlerken ya da ana sınıfı liginde ilk golünü attığında veya üçüncü sınıftayken heceleme yarışmasını kazandığında bir annenin hissettiklerinin aynısıydı hissettiklerim.

Eğilip iki kolumu oğlumun omuzlarına sardım. "Başaracağını biliyorum. Sana yardım etmek için tüm gücümü kullanacağım." Ve gerçekten de her sözcükte bunu kastettim.

BELONGS TO KAMUS TEAM

13

Rick ve Caroline'la birlikte garaj yolunda durup Kurt'ün stop lambaları yolda gözden kaybolana kadar el salladım. Kimsenin konuşmaya gönlü yoktu, bir dakika kadar sessizlikte öylece durduk. Sonunda, Rick "Gitme vakti, Caroline." dedi.

Caroline bana sarılıp tek kelime etmeden kamyonete bindi. Gözyaşları yanaklarından aşağı süzülmeye başlamıştı bile.

"Beklentilerimin çok ötesinde bir geceydi." Rick'in sesi boğuk boğuk çıkıyor, zar zor anlaşılıyordu. Eğilip yanağımdan öptü. "Teşekkür ederim."

Kendimi konuşabilecek gibi hissetmiyordum o yüzden sadece başımı salladım. Hemen sonra, birkaç dakika içerisinde ikinci kez garaj yolumdan çıkarlarken stop lambalarını izledim.

Evin sessizliği beni en çok geceleri rahatsız ederdi. Özellikle de bu gece, Kurt'ün çok erken ayrılmasından dolayı kalbim acırken daha da rahatsız ediciydi. Oğlumla daha fazla zaman geçirmeye ihtiyacım vardı. Çok daha fazla. Ayrıca, diğer geceler bir yana bu gece, sessizlikle yalnız kalmam ve ruhumu neşelendirmek için Caroline'ın bile burada olmayışı... Her ne kadar yatağa girdikten sonra bitmek tükenmek bilmeyen "Gel, beni kontrol et." bahaneleri, ödevleri hakkında şikâyetleri, halılardaki kirli ayakkabı izleri hakkında sürekli sızlansam da özelikle de Kurt

BELONGS TO KAMUS TEAM

kuzeye doğru yol alırken şu anda evde yalnız kalmak beni öldürüyordu.

Hafta sonlarından nefret etmeye başlamıştım. Rick, Caroline'ı çarşamba akşamı alıyor, cumartesi sabahına kadar da onda kalıyordu. Bazen birlikte akşam yemeği yerdik ama son zamanlarda eskisi kadar sık yapmıyorduk bunu da. Bu yüzden genellikle kendimi meşgul etmeye çalışıyordum. Bu akşam da yapmam gereken buydu.

Bilgisayarımı açıp elektronik postalarımı kontrol ettim. Kızların tavsiyeleriyle üzerinde biraz daha çalıştıktan sonra teklifimi Ken'in editör arkadaşına yolladığımdan beri her gün takıntılı bir şekilde yapmaya başlamıştım bunu. Yollayalı birkaç hafta olmuştu ama hâlâ bir haber yoktu. Yanıtını bu denli geciktiren şeyin ne olduğunu merak ediyordum.

Birkaç elektronik postam vardı. Biri Okul Aile Birliği Başkanı Sally Spiro'dandı. Açmaya zahmet etmedim, bekleyebilirdi.

Bir diğeri Reisha Cinders'dandı. İsmi tanıdık geliyordu ama nereden olduğunu hatırlayamadım. Postayı açtım.

Sevgili Bayan Stewart,

Hristiyan Amerika Söyleşi programında, konuk bölümünde yer almak isteyip istemediğinizle ilgili bir haber alamadım. Bugünden bir ay sonra, pazartesi ayın 19'unda bir boşluk var, o tarihte uygun olduğunuzu umuyorum. Program öğleden sonra saat 2'de başlıyor. Muhtemelen saat 1.45 gibi istasyonu aramanızı isteyeceğiz. Eğer o gün sizin için uygun değilse lütfen bana müsait olduğunuz başka bir tarih bildirin. Hazırlıklar hakkında konuşmak için önümüzdeki pazartesi sizi arayacağım.

İyi dileklerimle,

Reisha Cinders

Diğer insanlara, kederleriyle ilgili yardımcı olmayı, bana her zaman Tanrı tarafından bahşedilmiş bir çağrı olarak gördüm. Yapmam gerektiğini bildiğim bir şeydi bu. Yanıtla butonuna bastım.

BELONGS TO KANTUS TEAM

Sevgili Bayan Cinders,

O tarihte uygunum. Programı ve pazartesi günü aramanızı dört gözle bekliyorum.

Tanrı sizinle olsun,

Alisa Stewart

Elektronik postayı yollarken Kurt eve döndüğü için, hikâyemdeki yeni keşfedilmiş umudu düşündüm. Daha önce olduğundan daha canlandırıcı olacaktı artık hikâyem. Daha sonra aklıma zekice bir şey geldi. Yeni son sözüm. Savurgan oğulun eve dönmesinin ardından mutlu son. İki saat sonra, kitabım için mükemmel bir bitiş olacağını düşündüğüm yedi sayfalık son sözüm hazırdı. Ne yaptığımı uzun uzadıya düşünmeden dosyayı bir elektronik postaya ekleyerek Allenby Yayınevinden Dennis Mahon'a yolladım.

Ne yazık ki saat daha ondu ve uyuyamayacak kadar çok sarsılmıştım. En azından Kurt'e yardımı olacak bir şeyler yapmalıydım. Ama nasıl? İşte o anda saklama kutuları geldi aklıma. Jodi'yle yaşayacağını öğrendiğim zaman o kadar üzülmüştüm ki, kutuları boşaltma planımı tamamen unutmuştum. O şeylere Templeton'da da ihtiyacı olacaktı. Tüm kıyafetlerini çıkarıp yıkayıp ütüleyebilirdim. Böylece sadece ona yardım etmekle kalmamış ayrıca hafta sonu Templeton'a gidip oğlumu görmek için de bir bahane yaratmış olurdum.

Arka kapıdan çıkıp küçük arka bahçeyi geçip deponun kapısını açtım. Daha ışığı açmadan bahçe süslerinin ve motor yağının kokusu beni tanıdık bir sakinlikle selamladı. Arka tarafa geçip üç kutuyu çıkardım. Hepsini Kurt'ün odasına sürüklemeyi başardıktan sonra işe giriştim.

Kutuların yan tarafında avokado resimleri vardı, ağızları da koli bandıyla yapıştırılmıştı. İleride hatıra olsunlar diye kutuları saklama fikri aklıma geldi, koli bandını dikkatle çıkartmaya başladım. İlk parça sadece ince, kahverengi bir tabaka çekerek ortaya çıktı. İkinci parça da aynı derecede kolaylıkla açıldı ve kutunun ağzını açtım.

BELONGS TO KAMUS TEAM

Kutunun içi bir tomar kirli kıyafetle doluydu. Sanki birisi dolabını açıp bulabildiği tüm kıyafetleri alıp kutunun içine tıkıştırmış gibi görünüyordu ki; büyük ihtimalle de böyle olmuştu.

Kurt'ün eşyalarının hiç önemsenmeden bu kutulara tıkıştırılmasına ilk önce çok sinirlendim. Tekrar düşününce kutuları ona götürmeden önce temizlemeye karar verdiğim için çok memnun oldum. Eşyalarına, eşyalarının ve tabii kendinin hak ettiği saygıyla, muamele yapıldığını bilmesini istedim.

On dakika sonra, ilk kutuyu boşaltmıştım. Yerde üç küçük çamaşır yığını duruyordu. Çoğu rengi solmuş kotlar, tişörtler, üç çift eski tenis ayakkabısı ve göğsünde Ocean Hill Lisesi yazan uzun kollu bir tişört. Neredeyse griye dönmüş solgun mavi, gözümü yaşlarla doldurdu. Tişörtü göğsüme bastırıp oğlumun kokusunu taşıyordur umuduyla derin derin kokladım. Oğlum gibi kokmuyordu. Sadece toz, sigara ve küf kokuyordu.

Yanındaki küçük kutuyu açtım. Onun içinde de Kurt'ün kişisel eşyaları vardı. Onuncu sınıftayken rövanş maçında, maçı kazanmalarını sağlayan golü attığı için takım arkadaşlarının ona armağan ettiği imzalı küçük futbol topu, sekizinci sınıftan beri kullandığı LA Galaxy logolu yün battaniye ve üç tane çerçeveli fotoğraf vardı. İlk fotoğrafa baktım, Nick'ti. Son sınıf fotoğrafı için gülümsüyordu. Elimi camın üstünde gezdirdim ve ilk oğlumun masum gözlerine baktım. Fotoğraf çekildikten yalnızca bir yıl sonra, elli dolar için ölene kadar dövüleceği, bu tatlı adamın aklından geçer miydi? Ölümünün tüm ailesini parçalayacağını, erkek kardeşinin uyuşturucu bağımlısı olacağını, ebeveynlerinin birbirlerine yabancılaşıp farklı hayatlar sürmeye başlayacağını bilse yine de böyle gülümseyebilir miydi? Bunları bilmediği için mutluydu. Olacakların yükünün altında ezilmeden son birkaç ay mutlu olması da güzeldi. Yine de keşke ben bilseydim... New Orleans'a yaptıkları o geziye asla izin vermezdim. Nick on sekiz yaşında bir "yetişkin" olsa da ben onun annesiydim, onu gözümün önünden ayırmazdım.

Fotoğrafın yüzeyi ile ilgili bir şeyler yanlıştı. Çerçeveye biraz daha yakından bakıp ışığa doğru tuttum, işte o zaman fotoğra-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

fın buruşturulduğunu fark ettim. Sanki önce bir top yapılmış sonrasında yeniden düzeltilmiş gibi görünüyordu. Bunu kimin yapmış olabileceğini merak ettim. Kurt'ün evden uzak olduğu zamanlarda tanıştığı birisi miydi acaba? Acaba Kurt sinirlenip o kişinin gözünün önünden kaybolmasını mı istemişti. Tam olarak öyle olduğuna karar verdim çünkü Kurt, Nick'in her zaman koruyucusu olmuştu. Böyle bir şeyi onun yapmayacağını biliyordum. Genç olan o olsa da her zaman daha güçlü olan da oydu, ya da en azından biz öyle zannediyorduk.

İkinci çerçeveyi elime aldım, bebek Caroline dizlerine kadar çamur birikintisinin içinde, yüzü kirlenmiş, tam mutluluk ifadesiyle bakıyordu. Kurt'ün bunu okuldaki bir resim dersi için çektiğini anımsıyordum. Bu fotoğrafı her görüşümde beni güldürürdü.

Son fotoğrafta iki tane oğlan vardı. Sekiz ya da on yaşlarındaydılar, benimle birlikte Pasifik Okyanusu'nun kenarında durmuş kameraya gülümsüyorlardı. Bu çerçeve her zaman koridorda fotoğraflarla dolu olan rafta bir düzine fotoğrafın yanında dururdu. Bunun kaybolduğunu fark etmemiş olmam beni şaşırttı. Aslında fark etmemiş olmama şaşırmamalıydım; Nick'in ölümünden beri çok fazla şey gözümden kaçıyordu. Bir şeyler için çok geç olana kadar, Kurt'ün artan uyuşturucu kullanımının erken sinyallerini kaçırmıştım. Birçok nedenden dolayı bu benim suçumdu, bunu iyi biliyordum. Ama bir anne oğlunu yitirdiğinde ayrıntılara dikkat etmesi nasıl beklenebilirdi.

O ilk yıl, bir acı bulutu beni öylesine sarmıştı ki -hatta bazen hâlâ sarıyordu- beni boğan ve kör eden o sisten başka bir şey görmem olanaksızdı. Robot gibi hareket etmek, her zamanki şeyleri yapmak, araba kullanmak, Kurt'ün futbol maçlarına katılmak bile benim için çok zordu, çok enerji gerektiriyordu. O günlerin sabahlarında uyandığımda önümdeki günü geçirmekten başka düşüncem olmuyordu. Neden gözlerimi daha önce açmamıştım, neden oğlumun acısını bastırma amacıyla uyuşturucu kullandığını fark etmek için yeterince dikkatli olamamıştım. Nick'in ölümü az çok kontrolüm dışında gerçekleşmişti, ama Kurt'ün çöküşünde oradaydım. Neler olduğunu görmeli ve olan-

BELONGS TO KANTUS TEAM

ların önüne geçmeliydim. En azından bunu şimdi başarabilmek için şansım vardı. Bu kez Kurt'ün yardımıma gereksinimi olduğunu biliyordum, elimden geleni yapacaktım. İçinden çamaşır yığınına eklenecek daha fazla giysi çıkacağını tahmin ettiğim üçüncü ve en büyük kutunun ağzını kapayan koli bandını çıkarttım ve tam da tahmin ettiğim gibi bir tomar daha çamaşır buldum. Onları da yığınlara ayırıp sonra kutunun içinde kalan diğer eşyalara baktım. Kutunun dibinde birkaç tane ufak tefek şey vardı. Bir rock konserinin el broşürü, plastik bardak ve çatallar, parçalanmış gri bir örtü. Çamaşır yığınına eklemek için örtüyü de aldım ama tam kaldırırken içinden bir şey düştüğünü duydum. Örtüyü bir yere bırakıp kutunun içine baktım. Onu gördüğüm zaman kalbim neredeyse duracaktı.

Kutudaki eşyaların üzerinde mükemmel düzgünlükte bir Louisville Slugger beyzbol sopası duruyordu. Yeniden nefes almaya çalışırken yere çöktüm; mantığımın bir anda beni ele geçiren paniği kontrol etmesini bekledim. Birkaç kez derin derin nefes aldıktan sonra sakinleştim. Louisville Slugger buralarda en çok kullanılan beyzbol sopası olmalıydı. Kurt atletik bir çocuktu. Muhtemelen bir softball ligine katılmıştı, açıklaması buydu herhâlde.

Kutudan almaya eğildiğimde onu tutmak için elime bir tişört aldım. Parmak izi bırakmaktan korktuğum için değil; çünkü gördüğüm şeyin akla yakın bir açıklaması olduğunu biliyordum. Ama büyük olasılıkla, çok fazla polisiye izlediğim için bunu yapmıştım.

Sopayı yukarı kaldırdım, ışığa doğru tuttum, tahtanın yüzeyi eskimişti hatta ucu pürtüklenmişti. Bir sopaya bunu ancak yıllarca beyzbol oynamak yapabilirdi. Diğer yanını çevirdim, gayet sıradan görünüyordu. Bir kez daha çevirdiğimde tahtanın üzerinde birkaç koyu nokta dikkatimi çekti. Yerdeki çamaşır yığınından bir havlu alıp lekeleri silerken bir yandan da kan bulaşmaması için dua ettim. Bulaşmadı da. Hatta neredeyse hiçbir şey çıkmadı; elbette kan değildi sadece eski bir lekeydi. Bana böyle şeyleri düşündüren de neydi, bu sadece küçük bir çamur lekesiydi. Eğer kan olsaydı kırmızı olurdu, böyle solgun kirli kahverengi değil. Bu sadece kirdi.

BELONGS TO KAMUS TEAM

Geri kalanları görmek için kutunun içine baktım. Kirden sertleşmiş bir havlu çıkardım, onun altında da bir çift krampon ve havası inmiş bir basket topu buldum. Spor eşyaları. Tabii ya! Tıpkı sopanın olduğu gibi, spor eşyaları...

Ama şimdi ne olacaktı. Bir an için durup seçeneklerimi düşündüm sanki değerli bir anıymış gibi Kurt'ün odasında köşede bir yere mi koymalıydım? Ne olduğuna emin olana kadar saklamalı mıydım. Yoksa da dedektif Thompson'ı arayıp gelip bir bakmasını mı söylemeliydim? Keder seminerleri vermeye başladıktan birkaç yıl sonra böyle bir durumdaki bir kadına vereceğim kesin cevabı biliyordum: *Dedektifi arayın! Şimdi! Eğer konuyla ilgisi yoksa doğru şeyi yaptığınızı bilerek gece kolaylıkla uyursunuz.* Polislerin birkaç aydır aradıkları cinayet silahı buysa o zaman oğlunun yapması gereken ciddi açıklamalar ve sonucuna katlanması gereken bir şeyler vardı.

Sadece gerçekler seni özgür kılar.

Ama burada "sen" yoktu.

Sadece ben. Sadece oğlum

BELONGS TO KAMUS TEAM

14

Bir sonraki gün, ilk iş olarak kendimi Lacey'nin kapısının önünde buldum. Kapı ziline basarken omzumun üstünden bakıp arkamı kontrol etmekten kendimi alamıyordum. Mantıksız olduğunun bilincinde olduğum hâlde, tüm mahallenin şu anda neden burada durduğumu bildiği hissini üstümden atamıyordum. Bu düşüncemi destekleyecek hiçbir kanıt yoktu. Dışarıda tek bir insan bile yoktu. Ama Coles'ların üst kattaki penceresinde bir hareketlilik görmüştüm. Perdenin arkasında birisi vardı belki de?

"Bir cuma için ne hoş bir sürpriz bu. İçeri gelsene."

Lacey'nin sesiyle irkilip ona döndüm. Fark etmemiş görünüyordu, bunun için minnettardım. En azından ona bakana kadar.

Gözlerinin etrafındaki halkalar normalde olduğundan daha koyuydu, yoksa yüzü daha mı solgundu? Saçları dağınık duruyordu, muhtemelen ben gelmeden önce yatıyordu.

"Özür dilerim. Bu şekilde habersiz gelmemeliydim. Uyuyor muydun?"

"Tabii ki bu şekilde habersiz gelmelisin. Seni görmekten her zaman mutluluk duyduğumu biliyorsun. Ayrıca, hayır uyumuyordum. Sadece yatağıma uzanmış televizyondaki o saçma sabah

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

programlarından birini izliyordum. Hani şu izlerken beyin hücrelerini öldürenlerden." Gülerek öksürdü. "Geri kalan hücrelerim sana teşekkür ediyor. Şimdi gel de otur." Arkasına dönüp mutfağa doğru yürüdü. Arkasına bakıp onu takip edip etmediğimi kontrol bile etmedi. O kadar iyi arkadaştık ki, arkasından gideceğimi biliyordu. "İçecek soğuk bir şey ister misin? Ya da kahve?"

"Hayır, teşekkür ederim. Çok uzun kalamam. Sadece sana bir şey sormam lazım."

Sanki kapıya kadar yürüyüp geri gelmek için çok fazla güç harcamışçasına mutfak masasına çöktü. "Sor."

"İyi haber, Kurt dün akşam yemeğe geldi, harika geçti. Uzun zamandır görünmediği kadar iyiydi. Mutluydu. Bunu yürütmeye kararlı görünüyor."

"Buraya kadar iyi görünüyor."

"Evet, bu kısım harika. Ama bundan sonrası biraz bulanıklaşıyor."

Elini keten masa örtüsünün üzerinde gezdirdi, "Neymiş o duyalım bakalım."

"Bir süre önce Kurt'ün eski ev sahibi, birkaç parça eşyasını getirmişti. Ben de onları saklıyordum. Dün akşam Kurt gittikten sonra, kutulardaki eşyalarına ihtiyacı olabileceğini fark ettim. Bunun tüm eşyalarına bakıp kıyafetlerini yıkamak, ütülemek ve katlamak için iyi bir zaman olduğuna karar verdim. Bilirsin, annelik içgüdüsü."

Lacey arkasına yaslanıp kolunu yanındaki boş sandalyeye koydu. "Tahmin edeyim, keşke görmeseydim dediğin bir şey buldun ve şimdi de onunla ne yapacağını bilemiyorsun." Gözleri üstüme kenetlendi, ama bunun dışında, yüz ifadesinde hiçbir korku belirtisi yoktu. O zayıf bedeninin altında, inanılmaz zeki bir kadın vardı.

BELONGS TO KAKTUS TEAM

"Bunu nasıl anladın?"

"Anlamak çok da zor değil. Oğlan, son birkaç senedir sokaklarda yaşayan bir uyuşturucu bağımlısıydı. Kirli çamaşırları olması normal, bazılarının da özel eşyalarının arasında olması gayet mantıklı."

Ciddiyetten uzak olan ses tonundan, doğru sonuca ulaşamadığını fark etmiştim. Uyuşturucu ya da uyuşturucu teçhizatları bulduğumu sanmış olmalıydı, bu yanılgıyı düzeltmeye hazır değildim. "Bulduklarımı ne yapmalıyım sence?"

"Onlardan kurtul." Konu sanki artık daha fazla tartışmaya değmezmiş gibi bir edayla elini salladı.

"Ama bu yasa dışı değil mi?"

"Bak, yasal olan şeyler vardır ve bir de doğru olan şeyler vardır." Dirseklerinin üzerinde öne doğru eğilip "Bu durumda, oğlun tam bir facia olan hayatını düzeltti ve şimdi doğru yolda yeniden ilerliyor. Bulduğun her neyse geçmişine ait. O dündü, ama şimdi bugünde yaşıyor. Böyle bir durumda yapılacak şey, dünden kalan kötülükleri geride bırakıp enkazları ortadan kaldırmak ve devam etmesine izin vermek. Ondan kurtul." dedi.

"Ama çok... Yanlış geliyor."

"Hristiyan duyarlılığı olan sensin, ben değil. Ama İncil de hatalarımızı doğuda bırakıp ilerlememizi ya da buna benzer bir şey söylemiyor mu?"

"Efendim?" Neden bahsettiğini anlamak için beynimi yoklarken bir süre ona baktım. Hemen sonra hatırladım. "Evet, Tanrı'nın tüm günahlarımızı, doğunun batıdan uzak olduğu kadar, uzağa taşıdığıyla ilgili bir ayet var."

Bana doğru işaret edip başıyla onayladı. "Bingo! Bahsettiğim, işte o ayet. Bana göre, eğer Tanrı affediyor, unutuyor ve üstesinden geliyorsa sen de vicdanını fazla zorlamadan aynı şeyi yapabilirisin. Gördüğüm kadarıyla, eski Kurt artık yok. Eskileri neden olsun ki?"

BELONGS TO KAMUS TEAM

Kanıtlarında birkaç hata olduğunu biliyordum. Ama bana duymak istediğim cevabı veriyordu ve hatta İncil'den bilgiler bile sunuyordu. Belki de Tanrı, Lacey'nin ağzından benimle konuşuyordu. Tanrı, eğer isterse bu şekilde konuşabilirdi sanırım.

Beni tamamen ikna edene kadar, daha fazla soru sorup konuşmaya devam etmesini sağlamak istiyordum. Ama eğer böyle bir şey yaparsam, eninde sonunda tam olarak ne bulduğumu anlayacaktı. Sopaya ne yapacağıma karar verinceye kadar ne Lacey'nin ne de bir başkasının bunu bilmesini istiyordum.

"Teşekkür ederim Lacey. Sorumun yanıtının sende olduğunu biliyordum." Ayağa kalkıp sanki artık her şey yoluna girmiş gibi davranmaya çalışarak ona sarıldım.

Eve geri döndükten sonra, sopayı muntazamca ve etkin bir şekilde elimde çevirdiğim gibi beynimde de olası senaryoları canlandırıyordum. O kadar ki, İncil'deki söz konusu ayeti bile buldum. Psalm 103:12'dendi. "Doğunun batıdan uzak olduğu kadar uzaklaştırır Tanrı bizden, işlediğimiz günahları." diyordu. Evet, İncil beni destekliyordu. Değil mi? Lacey bile bunu biliyordu. Sonunda kararımı verdim.

Kurt'ün çamaşırlarının bir kısmını makineye attıktan sonra, tavan arasına açılan dar kapağı açtım. Sağ elimle tutunurken sol elimde sopayı tutarak kısa merdivenlerden yukarı çıktım. Daha tavan arasına bile ulaşmadan çatının üstüme geldiğini hissetmeye başlamıştım. Her yer o kadar kalın bir toz tabakasıyla kaplıydı ki; duvarlardaki pembe köpük yalıtımı fark edilmez hâle gelmişti. Yavaş ve derin bir şekilde nefes alarak cesaret edebildiğim kadar uzağa süründüm. Tavandan düşme korkusu, elimde tutuğum şeyin korkusunun önüne geçtiğinde durup duvardaki yalıtım malzemesini kaldırdım. Louisville Slugger'ı, yüzey neredeyse dümdüz olana kadar, geri kalan yalıtım malzemesinin içine doğru ittirdim. Daha sonra, yalıtkanın üst katını geri yapıştırırken tamamen kapandığından emin oldum. Hatta bozulan tozları elimle tekrar dağıttım. Yavaşça sürünerek geldiğim yoldan geri dönüp tavan arasından çıktım.

Bu noktada verilmesi gereken en doğru karar, karar verme-

BELONGS TO KANTUS TEAM

mekti. Olayları bilmiyordum; oğlumu da uzun bir süredir görmüyordum. Rudy Prince cinayetinde bir rol oynamış mıydı, yoksa sopa sadece bir spor malzemesi miydi bilmem gerekiyordu. Eğer ilk seçenek doğruysa hayatında ne kadar derin ve gerçek bir değişiklik yaptığını görmeliydim. Net bir yanıt alana kadar, bu tahta parçasını aklımdan çıkaracağıma dair kendime söz verdim.

***

Ofise girdiğim anda, kilise sekreterlerinden biri olan Jana ayağa fırladı. "Bunu yaptığına inanamıyorum!"

Mantığım, az önce yaptığım şeyi bilemeyeceğini söylüyordu ama anlaşılan suçluluk da tıpkı keder gibi mantık dinlemiyordu. "Neyi yaptığıma?"

"Arayıp neler olduğu hakkında hiçbir ipucu vermeden sadece birkaç saat geç kalacağını söyleyen bir mesaj bıraktığına. Dün akşamki yemek nasıl geçti? Her şeyi bilmek istiyoruz."

Boş odaya bakınıp gülümsemeye çalıştım. "Siz?"

Telefonunda birkaç tuşa basıp "Carleigh, Beth, Ken. Alisa geldi!" dedi. Sonra başını kaldırıp baktı "Evet, biz." dedi.

Beth masasına koşup oturdu. Çocuk ibadetleri yöneticisi, sanki maraton koşmuşçasına soluk soluğa, uçarak odaya girdi. Göğsünü tutarak arkada duran bir berjere çöktü. "Hiçbir şeyi kaçırmak istemedim." Etrafa bakınıp "Ken nerede?" diye sordu.

"Buradayım." Her zamanki babacan gülümseyişiyle, kapıya yaslanmış duruyordu.

Tıpkı on iki saat önce olduğu, şimdi de olmam gerektiği gibi heyecanlı görünmeye çalışarak kollarımı kaldırıp omuz silktim. O kutuları açmadan önceki gibi. O sopanın zararsız olduğunu biliyordum; buna tüm kalbimle inanıyordum. Ama içimden çirkin bir ses bunun öyle olmadığını söylüyordu. Şimdi o sesi dinlemenin sırası değil, iyi bir izlenim yaratma zamanıydı. "Ne diyebilirim ki? Harika görünüyordu. Kendini, temiz ve ayık kalmaya adamış görünüyor. Tıpkı eskiden olduğu gibiydi." Bir an durak-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

sadım, bu defa içimden gelerek omuz silktim. "Yani çoğunlukla."

Beth masasının üstünden uzanıp elimi tuttu. "Rick'le ayrıldığınızı öğrendiği zaman üzüldü mü?"

Dün, Rick'le ayrı olmamız büyük bir sorunmuş gibi geliyordu. Bu sabahsa... Önemsiz gibiydi. "Şey... Söylemedik."

"Delirdiniz mi?" Bir saniye içerisinde elini elimden çekmiş ağzını kapıyordu.

Bakışlarım Ken Maddox'a kaydı. Yüzünden ne onaylama ne de onaylamama okunuyordu; bu yüz ifadesi, başrahiplik yaptığı seneler boyunca ustalaştığı bir şeydi. Danışmalığa ihtiyacı olan sıradan bir üye için işe yarıyor olabilirdi ama, konu hakkında ne düşündüğünü bilmek istiyordum. Bunun neden önemli olduğunu hatırlayacak kadar soğukkanlı olmayı başardığımda bunu sormayı aklıma not ettim.

Beth, "Özür dilerim." dedi. "Öyle demek istemediğimi biliyorsun. Sadece... Yani onun da... Demek istiyorum ki, söylersiniz sandım."

Söylediklerinin çoğu doğruydu, bunun farkındaydım. Ama göz önünde bulundurulması gereken başka şeyler de vardı. "Sanırım söylemeliydik. Sadece, eve dönüş sevincini kötü haberlerle bozmak istemedik."

"Peki ya başka bir yerden öğrenirse?"

"Öyle bir şey olmayacak. Bu hafta sonu onu ziyarete gideceğim. O zaman söylerim. Rehabilitasyondan sonra dışarıdaki hayata alışmak için de birkaç günü olmuş olur." O zamana kadar sopa hakkında nasıl konuşacağım konusunda da bir karara varmayı diledim.

Ken Maddox başını salladı. Sanki daha fazla şey sormak istiyor da soramıyormuşçasına bana baktı. Daha sonra konuşabilirdik; bu konuşmayı hem iple çekiyor hem de korkuyla bekliyordum. Ailemin yaşadığı fırtınalar sırasında kalıcı olan tek kişi

BELONGS TO KANTUS TEAM

oydu, görüşlerine çok değer veriyordum. Diğer yandan beni çok iyi tanıdığı için ona her şeyi anlatmadığımı fark etmesinden korkuyordum. Yine de sırrımı tahmin etmesinin imkânı yoktu, bundan emindim.

Herkesin hâlâ bir şeyler söylememi bekleyerek bana baktığını fark ettim. Neyi beklediklerini biliyordum. Konuşmanın, Tanrı'ya oğlumu kurtardığı için övgüler göndermem gereken yerine gelmiştik. Doğru olduğunu bildiğim hâlde, sadece birileri böyle yapmamı bekliyor diye o sözleri söylemek bana yanlış geldi. Özellikle de Tanrı'nın oğlumu biraz geç kurtardığını fark ettiğim şu anlarda.

Yine de işareti aldım. "Tanrı, dualarımıza cevap vererek bizi kutsadı." Kadınlar başlarını salladı ama başka şeyler de söylememi bekleyerek hâlâ yüzüme bakıyorlardı. Tanrı'ya teşekkürlerimi gösterme sırasıydı. "Hani şu bahsettiğim komşum var ya. Lacey Satterfield. Kurt'ün eve gelmesiyle ilgili İncil'den alıntı yaparak beni çok şaşırttı." Tamam, bu gerçeklere biraz uzak kalıyordu ama sözlerim yalan da değildi.

"Gerçekten mi? Ne söyledi?" Carleigh öne doğru eğildi.

"Bana, Tanrı'nın günahlarımızı, doğu batıya ne kadar uzaksa o kadar uzağa gönderdiğini söyleyen ayeti sordu. Tanrı'nın bunu yapabilmesi, hem de Kurt'ünki gibi bir geçmişi olan birisi için bile, ne harika değil mi?" Herkesten coşkulu onaylamalar yükseldi. Bu ayeti hangi konu için kullandığını bilseler, tepkileri değişmez miydi?

"Tamam, artık herkesin işe geri dönme zamanı. Senin için çok mutluyuz Alisa." Ken başıyla işaret edip ofisine yürüdü.

Sabahın gidişatı iyiydi. İş arkadaşlarımın önünde cesur Hristiyan yüzümü korumayı başarmıştım; şu anda yapmam gereken şey de buydu. Sorular, şüpheler ve hataların zamanı, yalnız olduğum özel dua seanslarımdı.

Ofisime girdiğimde masamın üzerinde birkaç düzine kırmızı gül duruyordu. Dönüp gülümsemekte olan Jana'ya baktım.

BELONGS TO KAMUS TEAM

"Bunlar da nedir?"

Omuz silkip "Bir saat kadar önce getirildiler." dedi. Yavaşça masama gidip kartı açtım.

Söylediğin gibi, bir kadının asla çok fazla çiçeği yoktur.

Dün akşamki yemek harikaydı. Umudun sesi oldun, bize tekrar inanmamız için bir neden verdin, teşekkürler.

Sevgiler,

Rick

BELONGS TO KAMUS TEAM

15

Cumartesi günü öğleden sonra Caroline'la, kuzeyde, birkaç saatlik uzaklıkta küçük bir kasaba olan Templeton'a gittik. Eskiden kırsal ve açık bir yer olan kasaba, şimdilerde, her gün inşa edilen yeni bir ev ya da açılan yeni bir restoranla, hızla büyüyen bir yerdi. Paso Robles'e olan yakınlığı, üzüm bağları için uygun iklimiyle; zenginlerin toprak almaları ve şanslarını şarap imalatında denemeleri için popüler bir mekândı. Güzelim dağın etekleri şarap imalathaneleriyle doluydu.

Bu geziyi gerçekleştirmeden önce, biraz daha sabredip kardeşimle eşinin her şeyi halledebileceğinden eminmişim gibi görünmeyi düşünmüştüm. Ama her şeyi gözümle görmeden bekleyebildiğim süre sadece iki gündü! Oğlumun neler yaptığını bilmeliydim, kaldı ki onun da eşyalarına ihtiyacı vardı.

Yüz yıllık çiftlik evine giden çakıllı yola girdim. Üç yıl önce Jodi ve eşi bu evi aldıklarında hepimiz delirdiklerini düşünmüştük. Üç yılın ardından, Jodi'nin eli değdikten sonra, bir zamanlar harap bir durumda olan çürümüş tahtalar ve soyulan beyaz boyalar, şimdi beyaz panjurlu ve sonradan eklenen bir verandasıyla minik tatlı, sarı beyaz bir çiftlik evine dönüşmüştü. Oğlumun içsel onarımını yapmasında da yardımcı olmasını umuyordum ve dürüst olmak gerekirse bu işi yapmak için kız kardeşimden daha nitelikli birisi yoktu. Eğer ruhani gücünü diğer insanlara bulaştırabi-

BELONGS TO KANTUS TEAM

len bir kadın varsa o da Jodi'ydi.

Yavaşlayıp evin arkasındaki, sanat eseri gibi görünen, üstünde tepeler bulunan yirmi üç dönümlük araziye, zeytin ağaçlarına, çoğu kuru derelerden oluşan dolambaçlı yollara baktım. Oğlumun ince uzun gölgesini görürüm umuduyla, özellikle zeytin ağaçlarının arasına dikkatle baktım. Yeşillikten başka bir şey görmedim.

Daha arabayı durdurmadan Jodi evden fırlamış verandada durmuş bize el sallıyordu. Her zamanki gibi uzun çiçekli bir etek, Birkenstock marka sandaletler ve yuvarlak yakalı bir tişört giymişti. Son on yıldır saçları griydi; atkuyruğu sağ omzundan aşağı sarkıyor, Jodi hızla hareket ettikçe sallanıyordu.

Caroline hızla arabadan inip koşarak Jodi'nin kollarına atladı. "Jodi teyze!" Kollarını kız kardeşime dolayıp sıkıca sarıldı. "Seni özledim."

"Ben de seni özledim. Beşinci sınıf nasıl gidiyor?"

Caroline geriye doğru eğilip Jodi'ye baktı, gözlerini devirip "Sıkıcı." dedi.

Jodi güldükten sonra, Caroline'ın omzunun üzerinden bana baktı. "Tam zamanında geldiniz. Birkaç yeni tarif deniyordum ve onları tadıp test edecek birilerine ihtiyacım vardı."

"Yeni tarifler mi?" Caroline dudaklarını yalayıp eve doğru baktı.

"Evet, hediyelik eşya dükkânım için, Stevens Çiftliği Zeytinyağı Yemek Kitabı adında bir kitap bastırmayı düşünüyorum. Yani eğer insanlar zeytinyağımızı alacaklarsa onunla ne pişirmeleri gerektiğini de bilmeliler. Değil mi?

"Evet." Caroline'ın sesinden heyecanını kaybettiği açıkça belli oluyordu. "Test etmemi istediğin kurabiyeler var mı?"

"Henüz hiç kurabiye tarifi düşünmedim ama ağzını sulandıracak, ekmeğe sürmek için baharatlı bir sos, pesto[11] ve biraz da fırında pişmiş patates hazırladım."

11) Pesto, fesleğenli, sarımsaklı, peynirli ve çam fıstıklı bir İtalyan sosudur. (ç.n.)

BELONGS TO KANTOS TEAM

"Hımm. Kurt'le Monte neredeler?" Caroline'ın, abisini görmek için can atıyor olmasının yanı sıra; kurabiye olmayan yiyeceklerde yemek zevki, makarna, peynirli hamburger ve bazen de muzla sınırlıydı. Zeytinyağlı yiyeceklerin isimlerinin ağza alınması bile onun kaçmasına yeterdi.

Jodi ağaçların dibine park edilmiş bir arazi aracını işaret edip "Eski bahçelerin orda park edilmiş ATV'yi görüyor musun? Monte ve Kurt orada bazı ağaçları kesiyorlar. Oraya gidebilirsin eğer istersen. Eminim, yardım etmenden mutluluk duyacaklardır." dedi.

Caroline arkasına bile bakmadan kirli yolda koşturmaya başladı. Sarı bukleleri kuru topraktan çıkan tozlarla aynı anda zıplıyordu.

"Monte, zeytin yetiştirmek konusunda kendini geliştiriyor. Anlaşılan sadece su ve gübre vermek yetmiyormuş."

"Kim bilebilirdi ki?" Kız kardeşime bakıp güldüm. "Hâlâ ikinizin bunu yaptığına inanamıyorum. Her şeyinizi satıp buraya taşındığınızda sadece bir iki sene dayanabileceğinizi düşünmüştüm. Bir de şimdi bak, bunu yaptığınız için delirmiş olduğunuzu düşünmeye devam etsem de başarıyorsunuz işte!"

Jodi omuz silkti. "Kendimizi, buraya yönlendirilmiş hissettik, hepsi bu."

Tüm hayatım boyunca kiliseyle bağıntılı yaşadım; kendimi bildim bileli Tanrı'ya, söylediklerine, hepsine inandım. Ama hiçbir zaman Tanrı'nın, tüm planlarımı ve bildiğim her şeyi, her şeyi bir kenara bırakacağım bir şeyler söylediği inancına sahip olmadım. Yazmamda bile böyle olmadı, ki yazmayı severdim. Eğer bunu yapmam istenmişse niçin Tanrı'nın sesi yerine bir editörün sözleriydi beni yazmaya başlatan. Acaba, sadece kendime o yolun gösterildiğini düşünüp hiç bilmediğim bir yere taşınır mıydım? Jodi ve Monte'nin benimkinden daha fazla mı inancı vardı, yoksa Rick'in söylediği gibi sadece daha az sağduyulu muydular? Hangisi doğru olursa olsun bugün verdikleri karardan dolayı her ikisine de minnettardım.

BELONGS TO KANTUS TEAM

Burası, Kurt'ün tekrar ayakları üzerine basması ve daha verimli bir insan hâline gelmesi için harika bir yerdi. Burada bir aileye yakındı ve Monte'yle Jodi, ona en iyi yol gösterebilecek kimselerdi. Ayrıca burada belaya da eski arkadaşlarına da bulaşmayacak kadar uzaktı. En azından kendime sürekli bunu söyleyip duruyordum.

"Aslında, her türlü lezzetli yiyecekle damak tadını test etmeden önce, hediyelik eşya dükkânının ilk hâlini göstermek için bir tur attırayım mı sana?"

"Harika olur." Ayrıca turumuzun Kurt ve Monte'nin çalıştıkları yerin yakınlarına da gitmesini umuyordum. Her şeyden çok, oğlumu görmek istiyordum.

Jodi'nin Prius marka arabasına bindim ve Jodi arabayı, planlanan hediyelik eşya dükkânının temellerinin atıldığı yere doğru sürmeye başladı. "Burada küçük bir depo olacak." Bir köşeye doğru işaret etti. "Burası da ana hediyelik eşya dükkânı olacak." Bunu söylerken eliyle koca bir alanı gösterdi. "Bu köşede küçük bir tatma bölümü olacak, ayrıca nasıl pişireceklerini göstermek için de küçük bir ocak düşünüyorum." Bir an için köşeye baktı ve yüzündeki ifadeden, benim gördüğüm boş betonu görmediğinden emindim. Parke döşemeyi, ürünlerle dolup taşan rafları ve burayı dolduracağından emin olduğu insanları hayal ediyordu.

"Harika görünüyor." Bu yalan değildi sadece tam anlamıyla doğru değildi, o kadar. Bana göre yerde dikdörtgen şeklinde bir beton yığınıydı ama kulağa hoş geliyordu. Sanırım bu da yeterliydi. Etrafta yürüyerek gerçekten sormak istediğim soru için yeterince zaman geçtiğinden emin olana kadar bekledim. "Kurt nasıl?"

Tahmin ettiğim gibi, Jodi, boşluğa bakarak cevaplayacağı soruyu enine boyuna düşünmeye başladı. "Tabii ki çok çalışıyor. Kurt her zaman çalışkandı. Hayatında neler yapmak, nasıl temiz kalmak ve durumunu düzeltmek istediğiyle ilgili uzun uzun Monte'yle konuşuyor." Uzun gri saçından bir tutamı parmağına dolamaya başladı.

BELONGS TO KAKTUS TEAM

"Ama?"

Bana bakıp başını yana eğdi. "Neden bir ama olduğundan bu kadar eminsin?"

"Sen benim kardeşimsin, seni tanıyorum."

"Evet, tanıyorsun." Uzanıp elimi tuttu. "Haydi gel konuşurken meyve bahçelerine doğru yürüyelim."

"Kulağa hoş geliyor." Sesim bu kadar normal çıktığı için kendimi tebrik ettim.

Jodi, ellerini öğleden sonra güneşine karşı siper etti. "Belki erkeklerimizi çalışırken görebiliriz." Kıkırdarken "Eminim Caroline şimdiye kadar ikisini de hizaya getirmiştir." diye ekledi.

"Eminim." Bahçelerin arasından çalışma seslerini duymaya çalışarak ve kardeşimin de gelmesini bekleyerek ağaçlara doğru yürümeye devam ettim. Gelmeyeceğini düşünmeye başlamıştım.

"Sanırım beni endişelendiren, yani hem beni hem de Monte'yi endişelendiren şey, durumuyla ilgili bir şeyler... Tam olarak nasıl açıklayacağımı bile bilmiyorum. Bir şeyler yerine oturmuyor. Bunun hakkında konuştuk ve ikimiz de aynı rahatsız edici şeyleri hissediyoruz. Sanki bir şeylerle savaşıyor gibi, sanki inançlarıyla uyuşturamadığı bir şeylerle savaşıyor. Monte onunla fazladan zaman geçirerek güvenini kazanmaya çalışıyor, böylece eninde sonunda sorunu neyse söyleyecektir."

"Belki de suçluluk ya da boşa harcadığı zamanın utancıdır."

Başını yavaşça salladı, gerçekten onaylamadığı belliydi. "Olabilir. Ama... Bunu sana söylemeyecektim."

"Neyi bana söylemeyecektin?"

"Dün akşam birkaç saatliğine ortadan kayboldu. İşini bitirdikten sonra gitti ve saat on gibi de geri döndü. Tabii ki küçük bir çocuk değil, istediği zaman gelip gidebilir. Ama birkaç tane de sessiz telefon görüşmesi yaptı ve bunlar biraz gizemli göründü bana."

BELONGS TO KAMUS TEAM

"Peki siz... Yani, geri döndükten sonra sigara kokuyor muydu? Ya da gözleri donuk muydu?"

"Hayır hiç de değil ve inan bana bunlara dikkat ettik. Belki gözlemimde abartılı olabilirim ama eğer onu içten içe yiyip bitiren bir şey varsa yani... Uyuşturucu, acısını kolayca dindirebilecek bir şey..." Ellerini gözüne siper edip meyve bahçelerinin arasında bir yeri işaret etti, "Oradalar."

Bulutlara doğru uzanan ulu bir zeytin ağacının altında uzanan ayakları görebiliyordum. "Orada sırtüstü yatmış ne yapıyorlar?"

"Budamayla ilgili bir şeyler. Sırtüstü uzanıp yukarı bakıyorsun. Ben bu işlerden pek anlamıyorum ama anlaşılan şu ikisi ne yaptıklarını biliyorlar. O yüzden bu işi onlara bırakıyorum."

Üstlerindeki ağaç dalları, hafif bir rüzgârda olacağından daha büyük bir hızla sallandılar. Hışırdayan dalların tepesine baktığım zaman, Caroline'ın yukarı tırmanmış olduğunu gördüm. Hemen sonra sesini duydum. "İşte buradaki. Sanırım sorun çıkaran bu."

Ağaca doğru yürürken gülmemeye çalıştım. Caroline'ın hislerini incitmek istemiyordum. Aynı zamanda oğlanların da geldiğimizi duymalarını istemiyordum. Yeterince yakınlarına geldiğimizde ayağımla Kurt'ün ayağını dürttüm. "Hey, çiftçi Kurt, nasıl gidiyor?"

Bana sarılmadan önce, Kurt ağacın altından sıyrıldı ve üstündeki pisliklerle kolundaki tahta parçalarını silkti. "Çiftçi Caroline burada olduğu için her şey harika. Ağaçlara tırmanıp yaramaz dalları bularak bizi zaman ve çaba harcamaktan kurtarıyor."

Monte gülerek ayağa kalktı. "Evet, belki onu da işe almalıyım."

"Lütfen anne yapabilir miyim?" Caroline bunu o kadar büyük bir içtenlikle söylemişti ki gülümseyiverdim.

"Belki okul kapandıktan sonra, yazın, buraya gelebilirsin. Belki, ikimiz de buraya birkaç kez gelebiliriz."

"Aynı şey değil. Burada Monte amca ve Kurt'le kalmak istiyorum."

BELONGS TO KANTUS TEAM

"İnan bana ufaklık, ev senin için daha uygun." Geri çekilip bana doğru başını salladı. "Beklediğimden daha erken geldiniz."

Birkaç kilo almıştı ve yanaklarındaki solgunluk azalıyor gibiydi. Belki güneşin altında çalıştığı için olabilirdi ama ben bunun sağlığını geri kazanmış olmasına ve ona iyi bakan bir aileye borçlu olduğuna inanmayı tercih ediyordum. "Seni çalışırken görebileceğim bir saatte gelmek istedim. Yani, sen bütün işleri yaparken Monte amcanın rahat bir koltuğa oturmuş dergisini okuduğundan emin olmak istedim. Amcanın nasıl biri olduğunu bilirim."

Monte kafasını salladı. "Arabanızın garaj yoluna girdiğini görene kadar, ben de tam öyle yapıyordum. Öğleden sonraları pembe dizimi izleyip tüm gün bonibon yerim. Tabii birilerinin de göz kulak olması gerektiğinin farkındayım." Yer yer beyazlamış, kısa kesim sakalında, ağacın tepesinde her ne yapıyorlarsa oradan kalma tahta parçacıkları vardı ve al yanakları iş yapmaktan iyice kızarmıştı. "Gerçek şu ki oğlun beni erkenden mezara gönderecek. Erkeklik gururumdan dolayı ona ayak uydurmaya çalışıyorum ama çok yaşlıyım ve formdan düşmüşüm." Son birkaç yıl da yuvarlaklık kazanmış göbeğine hafifçe vurdu. "Kurt, annen burada olduğuna göre bugün erkenden paydos edip gidip temizlenelim ve erkenden akşam yemeğimizi yiyelim. Hava kararıktan sonra annenin o kadar uzun bir süre araba kullanmak isteyeceğini sanmıyorum.

"Uyuşuk." Kurt, Monte'ye gülümseyip başını salladı. "Şu an budadığımız ağacı bitirip hemen geleceğim. Birilerinin iş yapması gerekiyor."

***

Jodi, Akdeniz pidesi yapmıştı. Bu daha çok pizzaya benziyordu ancak üzerinde ıspanak, zeytin ve Yunan peyniri vardı. Kendimi, oğlumun son birkaç yıldır yediği şeylerle, şuan ki sağlıklı antreyi karşılaştırmaktan alıkoyamadım. Monte ve Jodi'nin kararına daha da çok minnettar oldum.

Jodi'nin daha önce bahsettiği sıkıntılardan bir iz aramak için

BELONGS TO KAKTUS TEAM

Kurt'ü izledim. Elbette, tavan arasında duran Louisville Slugger's onu neyin rahatsız ettiği konusunda güçlü bir ipucu veriyordu. Tabii eğer o, o Louisville Slugger's ise. Son birkaç gündür, çok az şey düşünüyordum ve sopanın gerçekten hiçbir anlama gelmediğini ya da tamamen tesadüfen orada olduğunu... Belki de suçlulardan korunmak için sakladığını, düşünmeye başlamıştım. Bu kendisiyle savaşmasına sebep olurdu, değil mi? Geçen süre içinde, oğlumun hiçbir şey yapmadığına ve o sopanın, eşyalarının arasında bulduğum basketbol topu, krampon ve futbol topu gibi zararsız bir şey olduğuna kendimi inandırmaya başlamıştım. Jodi'nin yorumları bu düşüncemle ters düşüyordu ama belki de Jodi ve Monte, oğlumu yanlış anlıyorlardı. Kurt'e sopadan bahsetmemeye karar vermiştim ama şimdi de bahsetsem mi diye düşünüyordum.

Bir annenin, çocuğunu korumak için kurabileceği senaryolar ne kadar da ilginçti! Bunları düşünmek, Kurt'ün nasıl bu kadar uzun zaman madde bağımlılığını saklayabildiğini anlamamı sağladı. En kötüsüne inanmak zorunda kalmadığım sürece, başka her şeye inanmaya hazırdım.

Akşam yemeği bittikten sonra Kurt'e baktım. "Koç Brooks, sen rehabilitasyondayken tüm eşyalarını getirdi. Hepsini arabamın arkasına koydum. Neden benimle gelip onları içeri taşımama yardım etmiyorsun?"

Bu habere karşı verebileceği herhangi bir tepkinin işaretini görebilmek için dikkatle ona baktım. İfadesi değişmedi ama bir an için gözlerinde panik ışıltısını gördüğümü sandım. Belki de sadece hayal ettim. Ayağa kalkıp benimle kapıdan dışarı çıktı ve yolda yürümeye başladığımızda "Kulübeye gidip eşyalarımı sen mi toparladın yoksa o mu?" dedi.

Masumane bir soru olabilirdi ama niye sorduğunu biliyor olmaktan korkuyordum. Benim de aklıma takılan aynı soruydu. "Eşyalarını, çiftlikte çalışanlara toplatıp kutulara koydurtmuş, sonra da kendisi getirdi."

Batan güneşte, yüzüne bakmak için arkamı döndüm. Gözlerini normalden daha hızlı kırpıştırıyordu. "Ah evet, doğru. Juan

BELONGS TO KAMUS TEAM

Miguel!" Ensesinin arkasını ovaladı ve derin bir nefes aldı. "Harika bir adamdır. Sanırım, yasa dışı bir mülteci ama burada zor işlerden bahsediyoruz. Adamlar on kelimeden fazla İngilizce bilmiyorlar ama 'zor iş' bildiği ve yaşadığı iki kelime. Asla ona ayak uyduramam."

Bu konuşma beni oldukça rahatlattı. Sopanın Rudy Prince'e ait olması durumunda beni endişelendiren şeylerden biri de o sopayı kutuya kimin koyduğu ve sonunda itiraf edip etmeyeceğiydi. Eğer bu kişi İngilizce konuşmuyorsa saat altı haberlerini de izlemiyordu ve bir de eğer yasa dışı ise...

Bu durumda, güle oynaya kanıt hakkında konuşmaya polis istasyonuna gitmeyeceği de kesindi. Bu en iyi olası durumdu. Hayır bu doğru değildi. En iyi olası durum o sopanın en baştan var olmamasıydı.

Escape'imin arka kapısını açıp askılara düzgün bir şekilde asılmış olan kıyafetleri işaret ettim. "Buraya gelirken biraz kırışmış olabilirler ama hepsini yıkadım ve ütüledim. Bir süreliğine kıyafet problemin olmayacaktır."

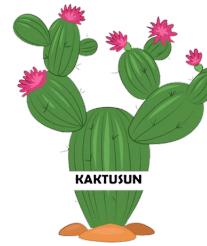
Boş boş kafasını salladı. Kutudaki ufak tefek şeyleri ayıklamaya başladı. Bir süre sonra, bana baktı ve ifadesinden, rahatlamış mı yoksa paniğe mi kapılmış olduğunu anlayamadım. "Her şey bu kadar mı?"

Birkaç saniye ona bakıp cevap vermeden önce ciddi bir şekilde düşündüm. "Aradığın başka bir şey mi vardı?"

Başını salladı. "Hayır."

"İyi, çünkü hepsi bu kadar."

BELONGS TO KANTUS TEAM

16

Pazartesi sabahı, her ne kadar içim rahat etmese de kararımı vermiş olarak uyandım. Tüm pazarı bunu düşünerek geçirmiştim. Her zamanki yoğunluğunda olmasa da dua bile etmiştim. Çoğunlukla, zaten yapmayı planladığım şey için huzur arıyordum. En azından, daha sonradan pişman olacağım acele bir karar vermemek için kendime bir gün süre vermiştim. Ama neden pişman olacaktım ki? Bir anne, oğlu için en iyi olanı yapar çünkü yapması gereken budur, işte o kadar.

Sanki her şey aynıymış gibi sabahları yaptığım gündelik işlerimi görmeyi başardım. Her zamanki gibi Caroline'ı kaldırıp üstünü giyinmesine yardım ettim; çantasına öğle yemeğini koydum ve kapıda durup gülümseyerek ona el salladım. O çok neşeli onu okula gönder ses tonumla, "Okulda günün güzel geçsin." diye seslendim.

Bana dönüp gözlerini devirdi. "Tabii sanki öyle bir şey mümkünmüş gibi." Sonra sıçrayarak sokaktan aşağı yürümeye başladı. Her sıçrayışında, sırt çantası da onunla birlikte sekiyordu.

Ne kadar güzel rol yapabildiğim, beni bir kez daha şaşırttı. Dışarıdan bakıldığında gerçeklerin tersine, muhteşem, mutlu olduğum, sıradan bir gün gibi görünüyordu. Bu düşünce tüylerimi ürpertse de kararımı değiştirmedi.

BELONGS TO KAKTUS TEAM

İçeriye girip kapıyı arkamdan kilitledim. Sonra oldukça sıradan bir şekilde şöminenin yanına oturup ayaklarımı uzatıp esnemeden önce, gidip diğer kapıların da kilitli olup olmadıklarını kontrol ettim. Bu sıradan, hareketler şovunun kimi kandırması gerektiğinden emin değildim. Evde benden başka kimse yoktu, bunu çok iyi biliyordum.

Birkaç dakika bekledim, derin bir nefes aldım, sonra da birkaç tomar gazeteyi top hâline getirmeye başladım. Seneler önce Nick'in erkek izci okulunda öğrendiği gibi çıraları da üstlerine yerleştirip bir tepecik oluşturdum. Şömine rafından kibrit kutusunu aldım. Kutuyu elimde tutup dikdörtgen şeklini incelemeye, ne kadar hafif olduğunu düşünmeye başladım. Önemsiz bir parça karton kutuydu. Fakat, kibritin kırmızı ucunu köşesine sürttüğüm zaman, benim için geriye dönüş olmayacaktı.

Çizgiyi aşıp bu düşünceleri geride bırakma zamanıydı.

Alevler, saniyeler içinde önce kâğıtlara, oradan da tahtalara atlayıverdi. Küçük tahta bir sopanın her şeyi yok etme gücü vardı, hem de görünümde ondan daha güçlü olan şeyleri. Çıralar tamamen yanıp yok olduktan sonra, üstüne birkaç tane de odun attım ve küçük ateşin, yeni yakıtına doğru ilerlemesini izledim. Büyük bir tahta daha attım. Ateşin iyi ve harlı olması gerekiyordu. Arkamda hiçbir iz bırakamazdım.

Ateş, koca bir alev topuna dönüşmeye başladı. Yaptığım işten yeterince memnun, ateşi bir süreliğine kendi hâline bırakmaya karar verdim. Tavan arasına çıkıp tozlu pembe yalıtım malzemelerine tek tek bakmaya başladım, hepsi aynı görünüyordu. Tıpkı ateşin kâğıtları yuttuğu gibi panik de beni yutmaya başlamıştı. Ya bulamazsam?

Sopayı sakladığımı bildiğim tarafta sürünerek yalıtıma bakmaya başladım. Çatıdan düşme korkusu artık neredeyse dayanılmaz olmaya başladığında yalıtım malzemesinin arasına elimi sokup malzemeyi çıkardım. Hiçbir şey yoktu. Bir sonrakine uzanıp aynı şeyi yaptım. Sonuç aynıydı. On dakika sonra, tahtaların üzerinde karnımın üstüne yatmış, elimi pembe malzemelerin üstüne bastırıp çıkıntı arıyordum.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Tavan arası her geçen dakika daha da sıcaklaşıyordu, çatı sanki üstüme üstüme geliyor gibiydi. Bacadan gelen dumanın sıcaklığı da duruma yardımcı olmuyordu. Sonunda elim sert bir şeye dokundu. Dolgu malzemesini söktüm; sonunda aradığım şeyi bulmuştum. Bulmuş olmanın rahatlığı ve o şeyin ne olduğunu bilmenin düşüncesiyle gözlerim yaşlarla doldu. Olduğu yerden çıkarıp üstünde kalan yalıtım malzemelerini temizledim ve merdivenlerden aşağı indim.

Şöminenin yanına oturup oyulmuş tahta parçasını elimde tutmuş, yapmak üzere olduğum şeyi düşünüyordum. Eğer gerçekten de önemi olmayan bir şeyse oğluma ait olan bir şeyi yok yere yok ediyor olacaktım. Ama ya önemi olmayan bir şey değilse eğer önemi olan bir şeyse o zaman yasa dışı bir şey yapmak üzereydim ve bu gri bir alan değildi. Bir kanıtı yok ediyordum. Bir cinayet kanıtını.

Elimde sopayla bir dakika kadar bekleyip inancımın sarsılmadığından emin olmak istedim. Sarsılmadı. Eğer bu şeyden kurtulursam, her şey daha iyi olacaktı. Tüm soru işaretlerinden kurtulabilir ve yaşamıma kaldığım yerden devam edebilirdim. Sopayı elimde evirip çevirirken bu sopanın gerçek amacıyla kullanıldığını düşünerek bununla yapılmış sayı turlarını hayal ettim. Tutacağında sert bir şey parmağıma batınca sopaya daha yakından baktım. Gördüklerim, tüm şüphelerimi ortadan kaldırdı. Çentik izleri. Daha da açıklayıcı olmak gerekirse kırk iki çentik izi.

Gazetedeki hikâyeyi hatırladım, bunlar Rudy Prince'in dayak çentikleriydi. Kırk iki kişi. Kırk iki. Acaba o çentiklerden biri de oğlum için mi atılmıştı? Acaba oğlum ve geri kalan kırk bir kişi bu sopadan neler çekmişti? Bunu yapan adam, başına gelenleri hak etmişti. Lacey haklıydı. İki hayat karşılaştırılamazdı bile. Biri, diğer insanlara zarar vermekle o kadar gurur duyuyordu ki; kaç kişiyi dövdüğünün sayısını tutuyordu. Diğeri, yani oğlum, Monte'nin bahçesinde çalışıyor, okula gitmeye hazırlanıyor ve üretken bir hayata başlıyordu. Çentikler, sanki bana bakıp başıyla onaylayan kırk iki kafa gibi geldi. O an için, huzurla doldum.

Tahta sopaya, şöminemde harlayan ateşe, sonra da tavana

BELONGS TO KANTUS TEAM

baktım. "Tanrı'm, bu hareketimin sonuçlarına katlanmayı göze alıyorum ama benden bunu istemeyeceksindir. İlk oğlumu zaten sana verdim; sana hizmet etmeye çalışırken öldü. Savurgan oğlanın yıllar sonra babasına döndüğü hikâyedeki gibi şimdi diğer oğlumu eve döndürdün. O baba, oğluna sıkıca tutundu ve eve dönüşünü kutladı. Oğlunun eski günahlarını düşünerek geçirmedi zamanını. Ama onun günahları da korkunç olmalı. Kurt hayatını değiştirdi. Bunu ondan almamı, eskiden olduğu gibi insanlarla dolu bir hapishaneye göndermemi istemezsin benden değil mi? Tüm kutsallığına rağmen, bunu sen bile istemezsin, değil mi?

Yanıt yoktu. Ama dürüst olmak gerekirse cennetten gelen sağır edici bir ses, "O sopaya zarar verme; oğlunu otoritelere teslim et." deseydi bile bunu yapabilir miydim bilemiyorum. Hangi anne yapabilirdi ki? Son birkaç yıldır kurtarılamaz olan oğlumu kurtarmak için bir şansım vardı.

Belki de oğluma ilk uyuşturucusunu satan bile Rudy Prince'di, belki de oğlumu, onu öldürebilecek bir insana dönüştüren de kendisiydi. Kurt'ün böyle bir şey yapabilmesi için kafasının iyi olması gerektiğini biliyordum ve adamın kendi uyuşturucularının, oğlumu, onu öldürebilecek kadar delirtmesinde herhangi bir adalet yok muydu? Bu da göze göz, dişe diş kategorisine girmez miydi? Adam, uyuşturucularla çocukların aklını zehirliyordu. O zehirlenmiş akıllardan biri de, adamı, başkalarına da bunu yapmaktan alıkoyamaz mıydı?

Sopayı ateşin içine attım ve alevlerin, sopanın etrafında dans etmelerini izledim. Önce yavaşça ama kısa süre sonra, ateş onu baştan aşağı yalayıp yutuyordu. Emin olmak için üstüne bir tane daha odun attım.

Kurt'ün bir şansı daha olacaktı. Artık bunu biliyordum.

***

Uyuyamamak beni şaşırtmadı. Etrafa saçılmış müsvedde kâğıtları daha fazla okuyamayacak kadar dikkatim dağılmış bir şekilde çift kişilik yatağımda oturuyordum. Bu kitabı yazamaz-

BELONGS TO KAMUS TEAM

dım. Bu beni nasıl bir ikiyüzlü yapardı? Hiç kimse bilmeyecek olsa da ben bilecektim. Dennis Mahon'a elektronik posta yollayıp tekrar düşündüğümü ve teklifimi geri çektiğimi söylemeliydim. Yarın tam da bunu yapacaktım. Bu akşam değil. Enerjim yoktu.

Sonunda kumandayı alıp karşı duvarda monte edilmiş düz ekran televizyona doğrultup seksen kanalın hepsini iki kere dolandım. Sonunda, çocuklarını özel bir dans programına sokmaya çalışan ve bu sırada da kimi incittiklerini hiç umursamayan ailelerle ilgili bir realite şovunda karar kıldım.

Bir anda, ben de Kurt'e şova katılması için yardım ediyordum. Ama bir şeyler tersti, şarkı söylemiyordu. İşte tam o sırada elindeki sopayı gördüm. Kalabalıkta bir adama doğru sallıyordu. Onu durdurmak için koştum ama Lonnie Vandever'a vurduğunu fark ettim. "Tekrar vur. Ona tekrar vur Kurt!" Bir anda ter içinde sıçrayarak uyandım.

Televizyonu kapayıp koridora doğru yürüdüm. Caroline'ın odasına baktım ve yatak örtülerinin bir tomar hâlinde yatağın ortasında durduğunu ve Caroline'ın ranzanın altında, sesli bir şekilde uyuduğunu gördüm. Yatağın sağ tarafından minik ayağı sarkmış, başı da sol tarafta duvara dayanmıştı. Uykusunda her zaman ortalığı dağıtırdı. Kapısını kapayıp merdivenlerden aşağı doğru inip Kurt'ün odasının kapısını açtım. Çok uzun süre orada durduğumdan birçok rahatsız edici düşünce aklıma dolmaya başladı o yüzen çıkıp Nick'in kapısının önüne geldim. Kapı kolunu indirip içeri girmeden önce uzun bir süre tereddüt ettim.

Chris Marshall'ın gönderdiği fotoğraflar hakkındaki tüm düşünceleri aklımdan çıkarmıştım ama şimdi oğlumun yastığının üstünde duran torba, eski bir dost gibi görünüyordu. Torbayı alıp yukarı kendi odama çıktım. Yatak örtüsünün altına girip torbanın ağzını açtım. İçinde bir düzineye yakın fotoğraf vardı.

Fotoğrafları torbadan çıkarıp yatakta eskiden Rick'in kısmı olan yere düzgün bir küme olarak yerleştirdim ve ilk resme bakma cesaretini gösterdim. Nick, Chris ve arkalarında, stadyumda, yanaklarına kırmızı USC harfleri boyanmış, onların

BELONGS TO KANTUS TEAM

yaşında yarım düzine başka çocuk duruyordu. Yumruklarını zaferle havaya kaldırmışlardı. O maçı Trojan'ların kazandığını tahmin ettim.

Çocukların yurtta, maçlarda ve ortalıkta dolanırken çekilmiş birkaç fotoğrafı daha vardı. İşte o anda nefesimi kesen fotoğraf ortaya çıktı.

Nick bir sokağın köşesinde durmuş parmağıyla arkasındaki sokağı işaret ediyordu. Binaların Fransız yapısından çıkardığım kadarıyla resim New Orleans'ta çekilmişti. Nick'in işaret ettiği yönde yola bakarak kalabalığın ortasında bir yerlerde Nick'in katilinin durup durmadığını inceledim.

Adı Lonnie Vandever'dı. Haftalar boyu süren duruşmalar sırasında onu gördüğümde kısa saçlı ve tıraşlıydı. Ama Nick'in gördüğü bu adam değildi. Vesikalık fotoğrafta ve bu gece Kurt'le beyzbol sopası eklenene dek birçok kez kâbuslarımda gördüğüm siyah saçlar ve karışık sakalları aradım. Tam olarak kimseyi ayırt edemiyordum. Ayrıca çocukların başına gelenler, kalabalıktan uzak bir yerde olmuştu. Lonnie Vandever buralarda bir yerde değildi.

Başka bir fotoğrafta gözleri ve yanakları alev gibi kırmızı, boyunlarında bir yığın rengârenk boncuklar olan insanları gösteriyordu. Oğlumun ulaşmaya çalıştığı insanlar bunlardı. Onlar yüzünden ölmüştü. Bu fotoğraftaki insanları bulup onlar yüzünden neler olduğunu anlayıp anlamadıklarını sormanın bir yolu olmasını diledim. Onlar adına yapılan fedakârlığa değer bir hayat yaşayıp yaşamadıklarını sormak isterdim. Bu düşünceyle birlikte içimde bir şeyler kıpırdandı. İsa ve yaptığı fedakârlığa değer bir şekilde yaşamaya ihtiyacımız olduğu hakkında konuşan bir vaiz gibi hissettim kendimi. Bu akşam, her zamankinden daha çok, ona bir adım bile yaklaşamadığımı hissettim.

BELONGS TO KAMUS TEAM

17

"Söyleyebileceğim tek şey benden daha soğukkanlı olduğun, hayatım."

Bir saniye için donup kaldım. Biliyor olamazdı. Sonra daha da aklım karıştı. Giydiğim kısa kollu tişörte baktım, sonra da Lacey'ye baktım. "Ne?"

"Dün, hem de 18 derece olan bir günde, bacanda tüten dumanı görünce sıcak değil de soğukkanlı olduğunu düşündüm, ya da öyle bir şeyler işte."

Duman! Nasıl olur da işaret ateşi gibi tüteceğini düşünmezdim? Aklım hızla o anda, dün sabah evde olup görmüş olabilecek komşuları taradı. Belki yolun karşısındaki Margaret ya da Holts'lar...

Lacey masanın üzerinden uzanıp elimi sıktı. "Yüzündeki ifadeyi görünce ne olduğunu merak etmeme gerek yok." Homurdandı. "Keşke öyle bir şey yaptığını bilseydim. Dışarı çıkıp birkaç derin nefes alır, çabucak kafayı bulup bulamayacağıma bakardım."

"Ah Lacey, öyle bir şey yapmazdın." Gülme havamda olmadığım hâlde güldüm. Başımı sallayıp cesur bir yüz ifadesi takınmaya çalıştığım hâlde ağlamaya başladım. "Daha aptal olabilir miydim?"

BELONGS TO KAKTUS TEAM

"Son kontrol ettiğimde kendi şöminende ateş yakmak yasaldı."

"Ama dün şömine yakmaya gerek olmadığı ortada." En çok aklıma takılan düşünceyi söyleyemedim. Ya Dedektif Thompson dün uğradıysa? Lacey imha ettiğim şeyin uyuşturucu olduğunu sanıyordu. Ona yaktığım şeyin başka bir şey olduğu hakkında bir fikir verebilecek hiçbir şey söylemek istemiyordum.

"Aslında, seninle inanılmaz gurur duyuyorum."

"Benimle gurur mu duyuyorsun? Neden?"

"Çoğu insan öyle şeyleri tuvalete atıp sifonu çeker. Ama öyle şeylerin okyanuslarımıza boşaltılıp yer altı kaynaklarımıza ulaşmasını istemezsin. Ne demek istediğimi anlıyor musun? Ateş yakmak daha iyi bir seçim."

Bir beyzbol sopasını tuvalete atıp sifonu çektiğimi hayal ettim. Bu düşünce beni neredeyse güldürüyordu. Ama güldürmedi.

***

"Bu yaz Caroline'ı Jodi ve Monte'nin yanına göndereceğini biliyorum." Çarşamba günü Caroline'ı almaya geldiğinde Rick'in ağzından çıkan ilk sözler bunlardı ve açık açık bir suçlamaydı.

Pazartesi günkü ateşten dolayı hâlâ diken üstündeydim; kılıcımı kuşanıp kocamla tartışmak için ne gücüm ne de isteğim vardı. "Hadi ama Rick, sen daha iyisini biliyorsun."

"Biliyor muyum? Tek bildiğim kızımın bana söyledikleri. Bana bundan bahsetmedin."

"Bahsetmedim çünkü doğru değil."

"O zaman Caroline yalan söylüyor. Hemen buraya çağırıp özür dilemesini isteyelim mi?"

Dürüst olmak gerekirse erkekler bazen çok beklenmedik ve sinir bozucu olabiliyor. Mezuniyet kralı ve kraliçesi olduğumuz günleri ve beni nasıl onunla evlenmeye ikna ettiğini düşündüm.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Kurt ve Monte'ye ağaçları budamalarında yardım ediyordu ve Monte onu işe almakla ilgili bir şaka yaptı. Caroline da onun ciddi olduğunu sandı ve her zaman olduğu gibi heyecanlandı. Ben de sonunda, belki bu yaz gidip birkaç gün onlarda kalabileceğimizi ve onun da yardım edebileceğini söyledim."

"Yani gidiyor."

"Teyzesiyle amcasını görmeye, birkaç günlüğüne ve annesiyle birlikte."

"Sana burada neyin yanlış olduğunu söyleyeyim. Monte eğer Nick'in beynini zehirlemeseydi, oğlumuz hâlâ burada bizimle olurdu. Şimdi pençelerini Kurt'e taktı. Eğer Kurt yirmi bir yaşında olmasaydı bunu yasaklardım ama yapabileceğim hiçbir şey yok. Ama Caroline sadece on yaşında. Sana şimdiden söylüyorum, Monte ve Jodi'nin pençelerini Caroline'a da geçirmelerine izin vermeyeceğim."

"Rick, Monte, Nick'in beynini zehirlemedi ve Kurt'ünkini de zehirlemiyor. Böyle bir şey söylemene ne sebep oluyor?"

"Nick'i, polislerin bile dışarı çıkarken iki kez düşündüğü New Orleans sokaklarına korumasız olarak dünyanın en büyük partisi sırasında sürükleyen şey, tüm o İsa aşkı ve gökkuşağı fikirleriydi. Doğruyu söylemek gerekirse Kurt'ün de birkaç ay daha orada kaldıktan sonra saçını kazıyıp bir havaalanında ilahi okumaya başlamasından korkuyorum. Birkaç sene sonra ya Caroline da aynısını yaparsa? Öldürülene kadar dövülmekten daha kötü şeyler de gelebilir başına. Kızımın böyle şeylerle yüz yüze gelmesine izin vermeyeceğim."

"Nick'in New Oreleans'a gitme kararının Monte'yle hiçbir alakası yoktu ve bunu sen de biliyorsun. Kendisinin ve arkadaşlarının fikriydi. Hatta USC'de tanıştığı arkadaşlarıydı Nick'i oraya gitmeye ikna eden. Gitmek istediği gibi küçük bir Katolik üniversitesine göndermek yerine, büyük ve dinî olmayan bir üniversiteye gitmesi için ısrar ettin, çünkü dünyayla yüz yüze gelmesini istiyordun. Onu etkileyen yer orasıydı."

BELONGS TO KAMUS TEAM

"Tüm bunların başladığı nokta orası değil. Çocukları kiliseye götürmenle ilgili bir sorunum yok, çünkü iyi ahlaki değerlerin gençlere öğretilmesi önemlidir. Ama bunun da sınırları vardır ve sanırım Caroline'la ilgili yeni kurallar koymanın zamanı geldi. Belki de pazardan çarşambaya kadar almalıyım onu Böylece kilise sorununu da ortadan kaldırmış oluruz. Ve sorun kalmaz."

Tam olarak üzüntü mü sinir mi hissettiğimden emin olmadan gözlerimi kapadım. Rick'in hiçbir zaman mükemmel bir kilise koca olmayacağını biliyordum. Ama benim için ve tabii Nick için, çok önemli olan bir şey hakkında konuşurken sesindeki iğrenmeyi duymak... Olabildiğince sakin olmaya çalışarak "Bir sorun var Rick. Ben, Caroline'ı büyüdüğü Hristiyan evde yetiştirmek istiyorum. Doğduğunda Hristiyan inançlarına göre büyüteceğimiz konusunda anlaşmıştık."

"Evet ama bu, işlerin ne kadar garip bir noktaya geldiğini fark etmeden önceydi. Nick'in delireceğini bilmiyordum. Sen bile buna karşı çıkamazsın. Onu öldürten şey fanatikliğiydi. Bunun Caroline'a da olmasını istemediğimiz konusunda hemfikir olmalıyız."

"Nick'in ölmesine sebep olan şey inançları değildi. Nick'in öldürülmesinin sebebi, kendi ihtiyaçlarından başka hiçbir inancı olmayan bir adamdı. Eğer o adam da Hristiyan değerleriyle yetiştirilseydi, oğlumuzu asla kaybetmezdik."

"Bu tartışmaya hemen şimdi burada bir nokta koyabilirim. Kurt'ü bu değerlerle yetiştirdin değil mi? Ve bunlar ona yardım etmediler, değil mi?" Sesi de yüzündeki ifade gibi iğneleyici çıkıyordu.

Bu cümleleri ilk kez duymuyordum. Yine de her seferinde canımı acıtmayı başarıyorlardı. Sesimin yükselmeye başladığını duydum. "Bir çocuğu nasıl yetiştirirsen yetiştir mükemmel olacağına dair bir garanti olmadığı konusunda sana katılıyorum. Ama tekrar söylüyorum, Kurt'ün sorununun sebebi, Nick'i öldüren adam. Bu olaydan önce Kurt iyiydi. Ve..." bu tartışmayı kazanmama yarayacak minik darbeden dolayı memnun, Rick'in yüzüne baktım. "Kurt'ün geri gelmesine yardım eden şey, inancıydı."

BELONGS TO KANTUS TEAM

"Sen öyle diyorsun. Dün Bruce Thompson'la öğle yemeği yedim. Kurt'ün, Rudy Prince öldürüldükten sonraki gün, rehabilitasyona girdiğini söylüyor. Bana biraz şüpheli görünüyor, sence de öyle değil mi?"

"Dedektif Thompson'la yemek mi yedin?" İçgüdülerim ihanete uğradığımı söylüyordu.

"Evet, Bruce'la birkaç kez buluştuk. Onunla konuşmaktan neden korktuğunu bilemiyorum. Senin inançlarına sahip birisi, oğlumuzun Rudy Prince'in ölümünde ne gibi bir rol oynadığıyla ilgili gerçekleri herkesten daha çok bilmek isterdi."

"Bunun nedeni, hiçbir rol oynamadığını bilmem." Ayağa kalktım. "Hayatını yoluna koymak konusunda büyük atılımlar yapan oğlunla ilgili söyleyecek güzel bir şeyin yoksa evimden çık."

Sandalyede arkasına yaslanıp sırıttı. "Eğer unuttuysan diye söylüyorum, bu ev senin olduğu kadar benim de. Tıpkı Kurt'ün de senin olduğu kadar benim oğlum olması gibi. O adamın öldürülmesiyle bir alakası olduğunu söylemiyorum. Ama eğer bir ilgisi ya da bu konuyla ilgili bir bilgisi varsa erkek gibi davranıp sonuçlarını kabullenmeli. İki oğlumuzun da sorunu aynıydı. Seninle o kadar uzun zaman geçirdiler ki, hiçbir zaman bir erkek olmanın kurallarını öğrenemediler."

Bunun tam olarak kimin suçu olduğunu sormak istedim. Kayak botunu, deniz motorunu ve Lake San Antonio'da bir kabin isteyen ben değildim. Tüm oyuncakları ve tüm aksesuarları isteyen hep oydu ve bunları elde etmek için ailesiyle geçireceği zamanları feda etti. Sonunda söyleyiverdim. "Evet, tabii komiktir, hiçbir zaman benimle takılıp yumuşaklaşmak için babalarının o hafta sonu da çalışmasını istediklerini duymadım."

"Çalışmalarımın meyvelerinden, en az benim kadar faydalandın. Spa gezileri, güzel kıyafetler, nakitle aldığımız SUV."

"Ben bunları istemedim."

"Ben de alman için baskı yapmadım."

BELONGS TO KAMUS TEAM

"Patronunun görüşünü, karısının ve çocuklarının görüşlerine tercih eden bir kocaya sahip olmamın 'teselli ödülüydü' onlar." Tüm sinirimin gözlerimde parıldamasına izin vererek ona baktım.

"Kendine dikkat et. İşlerin çirkinleştiğini görmekten üzülürüm." Ayağa kalktı ve bağırdı. "Gel Caroline, gitme zamanı!" Sonra ön kapıdan dışarı çıkıp gözden kayboldu.

Gittikten çok sonra, söylediklerini düşündüm. Konuşmamız zaten çirkinliğin de ötesine geçmişti. Başka bir şeyden bahsediyordu, bundan emindim.

BELONGS TO KAMUS TEAM

18

Ertesi sabah işe gittiğimde Dedektif Thompson, kilisedeki ofisimde beni bekliyordu. Jana tam oracıkta oturuyor olmasaydı, dedektife ofisimden çıkmasını söylerdim. Şimdi daha nazik olmam gerekiyordu ama aynı mesajı iletmeye kararlıydım.

"Burada ne yapıyorsun?"

Nazik bir giriş yapmadığım için Jana başını kaldırıp baktı ve kaşlarını çattı. Eğer gerçekten söylemek istediğim şeyi söylemiş olsaydım nasıl daha kötü olabileceği hakkında hiçbir fikri yoktu.

"Rahip Maddox'la bir randevum var." Gözlerimin içine bakarken yapmacık bir şekilde gülümsedi. "Okuduğum birkaç kutsal yazı hakkında sorularım var ve duyduğum kadarıyla burası İncil temelli bir kilise. Eğer bana yardım edebilecek birisi varsa onun da bir rahip olduğunu düşündüm."

Kollarımı kavuşturup ona baktım. "Gerçekten mi? Hangi kutsal yazılarmış bunlar?"

Cebinden bir kâğıt parçası çıkarıp açtı. "Son zamanlarda Atasözleri'nden[12] en çok aklıma takılan birinde diyor ki; 'Açık yürek-

12) Atasözleri, İncil'in eski ahit bölümünde, Kral Solomon tarafından yazıldığı tahmin edilen bir derlemedir. (ç.n.)

BELONGS TO KANTUS TEAM

li bir görgü tanığı aldatmaz ama yalancı bir görgü tanığı ortaya yalanlar saçar.' Uzun zamandır, bu dizeler üzerine düşünüyorum. Acaba yalancı bir görgü tanığı aynı zamanda doğruları da bilen ama itiraf etmeyen biri olabilir mi diye merak ediyorum. Siz ne düşünüyorsunuz?"

Dışarıdan bakan birisi için, ön yargısız bir ilgiyle konu hakkında ne düşündüğümü merak ediyor gibi görünebilirdi. Ama ben böyle olmadığını biliyordum. Gerçekten bir şeyler biliyor muydu yoksa sadece araştırma mı yapıyordu. Belki de bacadan tüten dumanı görmüştü. Konuşma ilgisini çekmiş olmalı ki; Jana bizi izliyordu.

Omuz silkip ayırıcıdan mektuplarımı aldım. "Eminim bu Rahip Maddox için bir soru, benim için değil. O benden daha ilahiyatçıdır."

"Ama eminim ki sizin de bu konuda bir görüşünüz vardır. Ne düşünüyorsunuz?"

"Sanırım duruma göre değişir. Ayrıca bildiğim kadarıyla o dizelerin öncesinde ve sonrasındaki bölümlerde, yalancı görgü tanıklarının sadece işlerine geldiği için yalan söylemeleriyle ilgili bir şeyler de var. Bunu yaparak halka, davaları çözmekte çok iyi iş çıkardıklarını düşündürmek için; insanları gerçek olmayan şeyleri söylemeye zorlamalarıyla ilgili dizelere de dikkatinizi çekerim. Neden bunu Rahip Maddox'a sormuyorsun?

Tam o sırada Ken'in ofisinin kapısı açıldı, Ken bir sonraki randevusunu karşılamak için dışarı çıktı. Dedektif Thompson bana gülümsedi. "Sanırım ben de öyle yapacağım." Rahibin elini sıktı, ofise girdiler.

***

Pazartesi günü Caroline okuldan eve geldiğinde omuzları çökmüştü, zor bir gün geçirdiğini anlayabiliyordum. Yapılan yanlış davranışlara karşı çok duyarlıydı, böyle günler hiç de az değildi. Bu şekilde daha çok bilgi alabileceğimi düşünerek fark etmemiş gibi yaptım. "Merhaba, tatlım. Günün nasıldı?"

BELONGS TO KAKTUS TEAM

"İyi." Sırt çantasını, her zaman astığı askıya asıp günlük dondurması için mutfağa yöneldi. Genellikle bu sahne daha büyük bir coşku ve hevesle gerçekleşirdi. Kesinlikle bir sorun vardı.

Arkasından mutfağa gidip tepeleme bir kaşık, çifte şekerlemeli, dondurmalı keki tabağına koyuşunu izledim. "Her şey yolunda mı?"

Masaya oturup dondurmasından bir kaşık alana kadar sorumu yanıtlamadı ama sonra bana baktı. "Velayet ne demek?" Bir kaşık daha tatlı attı ağzına ama gözlerini benden ayırmıyordu.

Yanına oturdum. "Susie bugün üzgün müydü?" Whitaker'ların çirkin boşanmasının eninde sonunda Susie'yi etkileyeceğini, oradan da Caroline ve arkadaşlarına yansıyacağını biliyordum. Yanıtlamadan önce kelimelerimi iyi düşündüm, çünkü açık yüreklilikle yanıt vermek istiyordum ama aynı zamanda nazik de olmak istiyordum. Yarın teneffüste arkadaşlarına ne şekilde anlatacağını asla bilemezdim. "Birinin ya da bir şeyin kontrolünün birisinde olması demektir. Örneğin, kedimiz Boots'un velayeti sende. Senin evinde kalıyor, iyi bakıldığından ve güvende olduğundan emin olmak senin görevin."

Caroline başını sallayıp kedinin mutfağın köşesinde boş duran tabağına baktı. "Evet, ben de öyle düşünmüştüm." Tabağa bakmaya devam etti, üzgün görünüyordu.

Tam da o anda aklıma zekice bir şey geldi ve devam ettim. "Bu, diğer kişinin de Boots'la zaman geçiremeyeceği, onu sevemeyeceği anlamına gelmez. Sadece seninle kaldığı ve ona senin baktığın anlamına gelir. Yani eğer Susie'nin annesi velayeti alırsa bu babasının onu artık sevmediği ya da Susie'nin artık babasını sevemeyeceği anlamına gelmez. Sadece artık annesiyle yaşayacağı anlamına gelir."

Kendi kendimi tebrik edemeden Caroline kaşığını düşürüp kucağıma atladı. Çikolatalı suratı, tişörtüme dondurma bulaştırdı ama böyle zamanlarda bunun önemi yoktu. "Yani eğer velayetimi babam alırsa yine de beni seveceksin?"

BELONGS TO KANTOS TEAM

Bu soru, neredeyse sandalyeden düşmeme neden oluyordu. "Caroline, niçin böyle bir soru soruyorsun? Baban ve ben sadece birbirimizden ayrı zaman geçiriyoruz. Susie'nin ailesi gibi boşanmıyoruz ki. Sen ikimizin de velayetindesin. "

"Evet, ama babamı birisiyle telefonda konuşurken duydum. Kurt gibi benim de başımın derde girmemesi için tek çözümün belki de tam velayetimi almak olduğunu söylüyordu. Sanki seni bir daha asla göremeyecekmişim gibi geldi."

"Tabii ki öyle değil, tatlım." Alnını öperken şaşkındım. Velayet mi? Tam velayet mi?

Başka birisine söylemesi bir yana, Rick'in böyle bir şey düşündüğüne bile inanamıyordum. İşlerin çirkinleştiğiyle ilgili tehdidini hatırladım. Ne kadar kötüye gidebileceğini daha yeni görmeye başladığımı fark ettim. O anda, Dennis Mahon'a kitabı yazmak istemediğime dair o elektronik postayı yollamadığım için minnettardım. Çünkü eğer kitabı hâlâ yayımlamak istiyorsa paraya gereksinimim olacaktı.

BELONGS TO KAMUS TEAM

19

"Merhaba anne. N'aber?"

Oğlumun burada olduğuna, ön kapımda durduğuna inanamadım. "Kurt!" Kollarımı oğluma dolayıp sıkıca sarılarak beklenmedik bu ziyaretin tadını çıkardım. Ta ki... Beklenmedik bir ziyaretin korkunç olasılıklarının nedenlerini düşününceye kadar. "Bir sorun mu var?" Alkol ya da sigara kullandığına dair bir işaret aramak için havayı kokladım. Sadece garajımı yanında büyüyen yasemin kokusunu aldım. Bir ipucu için yüzünü inceledim, gözleri berrak ve parlak görünüyordu.

Eğilip beni kucakladı ve etrafında döndürdü. "Bu kadar çok meraklanmamanı isterdim. Her şey yolunda." Gülüşü, sıcak bir yaz gününde kumsalda oyun oynayan çocuklarınki kadar berrak ve parlaktı. "Monte bugün bana izin verdi, ben de gelip nasıl olduğunuza bakayım dedim. Sürünün geri kalanı nerede?"

Şu an, Rick'le ayrıldığımızı söylemenin en doğru zamanıydı ama bu anı bozamadım. Bir süre daha bekleyebilirdi. "Baban ve Caroline dışarıda geziyorlar. Dördü biraz geçe gelirler."

Başını salladı. "Harika. Caroline tedavisine ihtiyacım var. Kimse onun gibi esir alamıyor beni."

İki kolu da abisine bağlıyken yemek yemeye çalıştığı görüntü

BELONGS TO KAKTUS TEAM

geldi gözümün önüne, güldüm. "Öyle diyorsun ama yeterince uzun süre buralarda kalırsan ya fikrini değiştirirsin ya da ikiniz de açlıktan ölürsünüz."

"Hazır konu açılmışken neden bir anne oğul abur cubur partisi vermiyoruz? Ne diyorsun?" Sanki terk ettiği ev burası değilmiş gibi, kolunu omzuma atıp benimle eve girdi.

BELONGS TO KAMUS TEAM

20

"Hey, anne! Bugün cumartesi olduğu için Monte amca işten erken çıkmama izin verdi. Düşündüm de birkaç saat sonra, mesela akşam yemeği saati gibi, orada olabilirim. Anne, oğul birlikte vakit geçirelim mi?"

"Daha iyi bir plan düşünemiyorum." Oğlumun sesini her seferinde, temiz, berrak ve hatta mutlu duyduğum zaman kendimi hayretler içinde buluyordum. Lafları ağzında gevelediği, kekelediği ve sefillik içinde geçirdiği onca yıldan sonra, bunu tekrar duyabilecek miyim diye merak etmeye başlamıştım. Şöminenin önünde o gün doğru kararı vermiştim ve her geçen gün bundan daha da emin oluyordum. "Ama Caroline çoktan geldi bile. O yüzden anne, oğul ve kız, hep birlikte vakit geçireceğiz."

"Daha da iyi." Sesi çok neşeli geliyordu. Birisini ya da bir şeyi hatırlatıyordu bana ama tam olarak ne olduğunu bir türlü keşfedemiyordum.

"Saat dört gibi gelirim. Size uyar mı?"

"Mükemmel!"

Telefonu kapadıktan sonra, hızlı bir market listesi hazırlarken mırıldanmaya başladım. Spagetti her zaman hem Kurt'ün hem de Caroline'ın listesinde üst sıralarda yer almıştı. Yanına salata

BELONGS TO KAMUS TEAM

ve börek. Belki bu geceye özel olarak ananaslı ters yüz kek. Neredeyse bir senedir yapmıyordum ama Kurt çok severdi. Caroline'a ayrıcalık olarak da dondurma almalıydım. Çikolatalı olmayan her şeyden nefret ederdi.

Markete giderken coşkum kursağımda kaldı. Cumartesi... Sadece birlikte zaman geçirmek için gelmiyordu. Parayı istediği gündü bugün.

Saatime baktım. Bankalar önümüzdeki bir ya da iki saat daha açıktı. Bankaya uğramalı mıydım? Yoksa kapandıktan sonra gitmiş gibi mi yapmalıydım? Bu sorular kafamda dönüp durdu ama net bir yanıt bulamadım. "Tanrı'm, yalvarırım ne yapmam gerektiğini söyle bana."

Hiçbir zaman, Tanrı'nın sesini duyan şu insanlardan olmadım. Ama bazen bu şekilde dua ettikten sonra içime bir his doğardı. Genellikle bunu Tanrı'nın sessiz sesi olarak algılardım ama bazen belki de istediğim yanıtı alırdım. Önemli değildi, çünkü bu sefer hiçbir şey duymuyordum. İçimde herhangi bir yöne işaret eden en ufak bir kıpırdanma bile yoktu. Hiçbir şey!

Üzerinde daha fazla düşünmeye vaktim kalmadan bankaya döndüm ve kapıyı çekip açtım. Gişedeki sarışın, nakit çekmek için yazdığım çeki görünce kaşlarını kaldırdı. İki bin dolarlık nakit. "Bir kimlik görebilir miyim, lütfen?" Pembe v yaka tişörtü, edepli olarak değerlendirebileceğimden birkaç santim daha aşağıdan kesilmişti ve beyaz takma tırnaklı ellerinin her ikisinde de büyük taşlı yüzükler vardı.

Sürücü kimliğimi uzattım. Defalarca kimliğimi kontrol ettikten sonra sonunda kimliğimi geri verdi. "İki bin dolar çok büyük bir para."

Parayı oğlum için çektiğimi açıklayan kelimeler dilimin ucuna kadar geldi ancak dudaklarımdan dökülmeden önce durdu. Bu onu hiç ilgilendirmezdi. "Evet öyle. Şimdi izin verirseniz... Biraz acelem var da."

Acele etmeksizin parayı saydı. Ara sıra durup sağ elindeki cırt-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

lak turuncu taşlı yüzüğünü düzeltiyor, birkaç yüz dolarda bir kafasını kaldırıp bana bakıyordu. Ne görmeyi beklediğini bilemiyorum ama içimden bir ses her ne bekliyorsa beni suçlu gösterecek bir şey olduğunu söylüyordu. Belki de suç ortağımı görmeyi bekliyor ve belki de bu korkunç para çekme planını durdurduğu için ödüllendirileceğini düşünüyordu. Bilmiyorum ama beni rahatsız etmişti. Kendi bankamdan, kendi paramı çekiyordum sadece, ama duyduğu bu şüphe, beni kıvrandırmaya yetmişti. Kaç kez birisi Kurt'e bakıp geçmişi yüzünden onu yanlış yargılamıştı? Onun için yargıları önemli olan insanlar; öğretmeni, işvereni, arkadaşları. Sadece bu düşünce bile, parayı ona verme seçeneğinin daha ağır basmasına yetmişti. Ama hemen yapamazdım. Emin olmak için biraz daha üstünde düşünmeli, acele etmemeliydim.

***

Ben geldiğini bile fark edemeden Caroline kapıdan dışarı fırlamış, Kurt'ün bacaklarına sarılmıştı. Merdivenlerden ikişer ikişer indim ama acele etmemin hiçbir anlamı yoktu. Sıramı beklemem gerektiği belliydi. "Kurt, Kurt, Kurt!" Bacaklarını sıkıp yanaklarını dizlerine dayıyordu. "Geldiğinde çok sevindim."

Kurt eğilip kardeşine sarılmaya çalışırken neredeyse düşüyordu. "Ufaklık, eğer bacaklarımı bırakıp ayağa kalkarsan, ben de sana sarılmayı başarabileceğim."

Eğer bırakırsa abisinin ortadan kaybolmasından korkuyormuşçasına birkaç saniye daha sıkı sıkı sarıldı. Nasıl hissettiğini çok iyi anlıyordum. Sonunda Caroline ayağa kalktı, Kurt de kucaklayıp ona sıkıca sarıldı. Bu sadece birkaç saniye sürdü. "Ne zaman bu kadar büyüdün sen? Monte amca için çektiğim devasa ağaç dallarından daha ağırsın."

"Tüm o dondurmalar, bu kadar çok büyümeme sebep oluyor." Kollarını Kurt'ün boynuna o kadar sıkı doladı ki, nefes alamamasından korktum.

Kurt, nefesi kesilerek gülmeyi başardı. "Dondurma mı?"

BELONGS TO KAKTUS TEAM

Geriye doğru çekilip gülümsedi. "Evet, annem tabağıma koyduğu şeyin brokoli olduğunu söylüyor ama sen ve ben daha doğrusunu biliyorum."

Tamamen alışkanlıktan "Sen ve ben biliyoruz." diye düzelttim.

Kurt, Caroline'ın omzunun üstünden bana gülümsedi. "İşte 'sebzeni ye' canavarı da orada duruyor."

Caroline'ı yere bırakmak için eğildi ama Caroline ona izin vermedi. Doksan derecelik açıyla öne eğildikten ve bıraktıktan sonra bile, Caroline sıkı sıkı sarılıp boynundan aşağı sarkmaya devam etti. "Benden bu kadar çabuk kurtulamazsın."

"Eğer bırakmazsan, belimi çıkarıp beni hastanelik edeceksin."

"O zaman en azından her gün gelip seni görebilirim." diye yanıtladı Caroline.

Bu yorumun üzerine, Kurt doğruldu. Gözlerinin altında parıldayan yaşlarla, önce ona sonra da bana baktı. "Eğer beni burada tutmak için sağlığımı feda ediyorsanız, seni merdivenlerden içeri taşısam daha iyi olacak."

Caroline kıkırdadı. "Aynen öyle."

Oturma odasına kadar taşıyıp bir tek yumuşak hareketle kollarını boynundan ayırıp uçarak kanepeye düşmesini sağladı. "Parazitlerden kurtulmak için birden fazla yol olduğunu biliyor muydun?"

"Ben parazit değilim." diyen Caroline kendini yine abisinin kucağına fırlattı. Durdurmaya vaktim olmadan yerde güreşmeye başlamışlardı bile. Her yerde kollar ve bacaklar yuvarlanıyordu. Caroline'ın histerik gülüşü bir buçuk kilometre öteden bile duyulabilirdi.

"Tamam, polis gelmeden önce bırakın artık güreşmeyi."

Aslında bu sadece bir şakaydı ve daha önce, çocuklar gürültü yaptıkları zamanlarda, onlarca kez kullanmıştım bu sözcükleri. Muhtemelen birçok ailede kullanılan bir şakaydı. Ama şu anda

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

hiç de komik gelmiyordu. Boğazımdan yükselen tıkanmayı, geri yuttum. Kurt'e baktığımda sözlerimin onu da üzdüğünü gördüm. Sadece Caroline sözlerimden etkilenmemiş ve sanki hiçbir şey değişmemiş gibi çırpınmaya devam ediyordu.

Kurt, doğrulup oturdu, kız kardeşinden gelen en son saldırıyı durdurmak için kolunu kaldırdı. "Tamam, ufaklık. Şimdilik bu kadar yeter." Ayağa kalkıp bana baktı, sonra sarıldık. "Şimdi de anne için Kurt'ü sevme zamanı."

"Ben de." Caroline kollarını hem benim hem de Kurt'ün beline attı. "Grup sarılması."

"Tamam, grup sarılması olsun." dedi Kurt. Her ikimiz de Caroline'ı da gruba alabilmek için, elimizi aşağıya indirdik.

Hepimiz birbirimize sarıldıktan sonra, Caroline'a baktım. "Sanırım bitirmen gereken ödevlerin var, değil mi?"

"Ama anne. Kurt geldi. Ödev yapmak istemiyorum."

"Bir süre daha burada olacağım, o yüzden git şimdi ödevlerini bitir, akşam yemeğinden sonra da seninle amiral battı oynarız."

"Tamam, ama ben Guitar Hero[13] oynamak istiyorum."

"Guitar Hero mu? Nasıl oynandığını hatırlamıyorum."

"Sorun değil, yaparsın sen." Merdivenlerden ikişer ikişer zıplayarak çıktı. Az sonra yapacağı ödevi tekrar gözden geçirmem gerekeceğini biliyordum, çünkü aceleyle yaptığında ödevlerinin doğruluğu önemli değildi.

"Hadi gel otur, her şey nasıl gidiyor, anlat."

Buzdolabına gidip vanilyalı gazoz aldı.

"Bir şey ister misin?" diye sordu.

"Hayır teşekkür ederim."

13) Guitar Hero, Play Station ve Nintendo Wii'de oynanan bir oyundur. (ç.n.)

BELONGS TO KAMUS TEAM

"Her şey iyi." Dolaptan bir bardak alıp buzla doldurdu, sonra gelip mutfak masasına oturdu. Koca bir yudum aldıktan sonra gözlerini bana çevirdi. "Orada çalışmak ağır bir iş. Hatta öyle bir tarlada çalışmak, üniversiteye gitmek istemeyen birçok çocuğu belki de gitmelerinin daha doğru olacağına ikna bile eder."

"Tahmin edebiliyorum." Tabii ki Kurt'ün, bağımlılığından önce, üniversiteye gideceği kesindi. Nick gibi. Nick'in notları, Kurt'ünkiler kadar yüksek olmasa da her ikisi de olağanüstü çocuklardı. "Not dökümlerini toparlayabildin mi?"

Başını salladı. "Önümüzdeki dönem yarı zamanlı olarak derslere başlayabilirim."

"Neden yarı zamanlı? Çok çalışıp okulu hemen bitirmek istemiyor musun?"

"Tabii ki istiyorum. Ama şu anda para sıkıntım var. Çalışmamak gibi bir lüksüm yok."

Rick'le, çocuklar için yaptığımız planı düşündüm. Anlaşmamıza göre, çocuklar tam zamanlı olarak okula gittikleri sürece, okul masraflarını, kaldıkları yeri ve gıdalarını biz karşılayacaktık. Şimdi bunun değişmesi için bir neden göremiyordum. Değişen tek şey birkaç yıllık gecikmeydi. Çantamdan zarfı çıkardım "Al sana bir başlangıç."

Bana sarıldı. "Teşekkür ederim anne, bana inanmanın benim için ne kadar önemli olduğunu bilemezsin."

"Tabii ki sana inanıyorum, seni seviyorum." dedim.

"Ben de seni seviyorum. Sen dünyadaki en iyi annesin." Uzanıp elimi sıktı.

"Belki babanla birlikte okul masraflarına yardımcı olabiliriz."

"Hayır, bu doğru olmaz. Ama... Hazır bu konudayken..." Zarfın üstüne vurmaya başlamıştı. "Bu harika ve çok fazla şey istediğimin farkındayım ama biraz daha paraya gereksinimim var."

"Ne kadar daha?"

BELONGS TO KANTUS TEAM

Önce bana bakıp sonra tekrar başını öne eğdi. "Bin dolar daha." dedi.

"Kurt, bu dediğin 'biraz daha' değil, çok fazla..."

"Biliyorum, bu senden son para isteyişim olacak. Her şeyi halletmek üzereyim, birkaç maaş çeki sonra çok para yemeyecek bir araba satın alabileceğimi sanıyorum. Ah, bu tamir faturaları!" Tekrar kirpiklerini çekiştirdi.

Bunca yıl uzakta olan oğluma baktım. O sopayı yok etmeseydim geleceğinin nasıl olacağını düşündüm, burada benimle olduğu için ne denli mutlu olduğumu fark ettim."

"Tamam, vadeli hesabımdan para çekip çekemeyeceğime bir bakayım." Parayı zamanından önce çektiğim için faizi alamayacağımı biliyordum ama yapacak bir şey yoktu.

O gece, Kurt gittikten kısa süre sonra, çift kişilik yatağımda oradan oraya dönüp dururken bir şey fark ettim. Kirpiklerini çekiştiriyordu. Her iki seferde de benden para isterken ve çocukken de bunu yaptığını düşündüm. Ama şimdiye dek, bunu ne tür bir zamanda yaptığına dikkat etmemiştim. Bu hareketi tam olarak doğruyu söylemediği zamanlarda yapıyordu, bu bir işaretti. Ayrıca dünyanın en iyi annesi olduğumu söylediği zaman, sesindeki ton... O tonu biliyordum. Bu, satış yapabilmek için her türlü yalanı söyleyebilecek bir kullanılmış araba satıcısının sesiydi. Oğlum da böyle mi olmuştu?

BELONGS TO KAKTUS TEAM

21

Perşembe öğleden sonra Rick kamyoneti garaj yoluna park ettiğinde Caroline'ın neyini almayı unuttuğunu merak ettim. Alması gereken her neyse Rick'in arabada beklemesini diledim. Şu anda onunla uğraşmak istemiyordum.

Sanki aklımı okumuş gibi, Rick arabasından inip elinde bir demet çiçekle ön kapıya doğru yürümeye başladı. Bu adamın, o anda yapılmasını istemediğim tek şeyi bulup sonra da yapmak gibi görülmemiş bir yeteneği vardı. Hem de abartılı hareketlerle.

Caroline bana doğru gelip sarıldı. "Babam bu akşam bizi yemeğe götüreceğini söyledi. Mükemmel değil mi?" Yukarı aşağı zıplayıp ellerini çırparak yapmak üzere olduğum itirazı etkili bir şekilde sonlandırdı. "Gideceğimiz restoranı senin seçebileceğini söyledi. Nereye gitmek istiyorsan!"

Rick'in elindeki çiçeklere bakıp kaşımı kaldırdım. "Sebep nedir?"

"Karıma çiçek getirmek ve ailemi güzel bir yemeğe çıkarmak için bir sebep mi olması gerekiyor?"

"Sadece, böyle bir şey öyle nadiren oluyor ki, bu da cömert teklifine şüphe düşürüyor doğrusu." Kaba olduğumun farkındaydım ama kendimi durduramıyordum.

BELONGS TO KANTUS TEAM

"Caroline, neden gidip yemeğe çıkmak için üstüne güzel bir şeyler giymiyorsun?" Caroline evin içinde kaybolana kadar bekledikten sonra "Aslında, iyi haberler getirdim." Çiçekleri uzattı, ben de aldım.

"Ne iyi haberi?"

"Kurt, Rudy Prince cinayetinde artık bir şüpheli değil." Bunları söylerken nadir rastlanan bir alçak gönüllülüğün göstergesi olarak yere baktı.

"Bunu nerden biliyorsun?"

"Bruce Thompson. Birkaç saat önce arayıp katili gözaltına aldıklarını haber verdi."

"Birisi gözaltına mı alınmış? Duymamıştım."

"Tabii duyamazsın. Henüz, resmî olarak duyurmadılar çünkü."

"O zaman resmiyet kazanmadan önce, niye sana böyle bir şey söylesin ki?"

"O kadar çok konuştuk ki bu konu hakkında, içimin içimi yediğini biliyordu. Sanırım o yüzden haber verdi." Tekrar yere baktı. "Bugün öğleden sonra arayıp haber verdi."

Bir yarım bu haberler karşısında mutlu olmak istiyordu. Tüm kalbimle suçlu tarafın hapiste olduğuna, tüm sorunlarımızın çözüldüğüne inanmak istiyordum. Belki de Kurt gerçekten masumdu.

Diğer yanımsa kendini kötü hissediyordu. Bulduğum ve yaktığım o sopa, cinayetle o kadar alakalıydı ki, bir anlamı olmalıydı.

Markette, keder seminerimde ve sonraki gün kilisede karşılaştığım Dedektif Thompson'ı düşündüm. Varlığının kalbimde bıraktığı korkuyu düşündüm. "Ne zaman resmîleşecek?" Gerçekte bilmek istediğim ne zaman gazetelerde ve haberlerde çıkacağıydı. Detayları bilmem gerekiyordu ama belli olmadan soramazdım bunları şimdi.

BELONGS TO KAKTUS TEAM

"Sanırım yarın sabah gazetesinde, ama ben nerden bilebilirim ki?" Omuz silkti. "Bu kadar bunaltıcı konuşma yeter." Kolunu omzuma attı. Uzun zaman sonra ilk kez birbirimize dokunuyorduk. Geri çekildim.

"Yemek için nereye gitmeyi planlıyorsun?" diye sordum.

"Caroline'ın da dediği gibi, sen seçeceksin. Bir düşünelim... Chuck's her zaman en sevdiğin yerdi."

"Chuck's, Caroline için fazla şık bir yer değil mi?" Uzun yıllar boyu, çocukları nereye yemeğe götürdüğümüz konusunda ne kadar tutumlu olduğunu düşündüm. Götürdüğü en güzel yer olan Chili's bile nadiren gittiğimiz bir restorandı. Ayrıca şu anda, tutuklama hakkında tüm ayrıntıları öğrenene kadar, bir gram bile bir şey yiyemeyeceğimden emindim.

"Onun için de iyi olur. Genç kız gibi davranmayı öğrenmesi için bir şans."

"Caroline ve genç kız davranışları, hem de aynı cümlede?" İkimiz de güldük.

"Bir şeyler öğrenmeye başlaması gerekiyor." Çok büyük bir ödün veriyordu, bir şeyleri düzeltmeye çalıştığının farkındaydım. En azından hediyesini kabul edebileceğime karar verdim.

"Hep haklıydın, Alisa. Bunu fark etmeye başlıyorum çünkü artık kendimi dinlemiyorum."

"Ne demek istiyorsun?"

"Kurt'e para vermemeni söylediğim zamanı hatırlıyor musun? Geçen hafta ona üç bin dolar borç verdim. Arabasına bir şey yaptırması mı ne gerekiyormuş öyle bir şey işte. Bunun borç olduğunu söyledim ama sanırım geri vermesine izin vermeyeceğim. O parayla okula başvurabilir." Durmuş bana bakıyordu. Doğru olanı yaptığına dair, olumlu bir şeyler söylememi beklediğinin farkındaydım.

O anda tek yapmak istediğim kusmaktı. Onun yerine, "Mutlu

BELONGS TO KAMUS TEAM

oldum. Yani ona inanmaya başladığın için demek istiyorum." demeyi başarabildim. O kelimeleri söylemeyi nasıl başardığımı asla bilemeyeceğim.

Yanıtım sevinçten yoksun olduğu için aklı karışmış gibi bakıyordu, gerçekten de aklının karıştığına emindim. Yine de nedenini ona açıklamayacaktım.

Kurt, "arabasını tamir ettirmek" için ikimizden de para alıyordu. Kullanılmış araba satıcısının sesini, yeni bilgileri düşündüm; hayal gücüm, sınırlarını aşarak oğlumun neyin peşinde olabileceği konusunda olasılıklar yaratmaya başladı.

"Evet, akşam yemeği diyordum?"

"Kulağa hoş geliyor." Yemek yemek istemediğim hâlde yine de öyle söyledim. Oğlumla yüzleşip neyin peşinde olduğunu öğrenmek istiyordum. Ayrıca Rudy Prince'in cinayet soruşturmasında neler olup bittiğini de öğrenmek istiyordum.

***

İyi bir yemek insanın dikkatini dağıtabilir. Chuck's, tatlı menüsüyle ilgimi çekmeyi başaran bir restoran. Cheese kekin son lokmasını da yediğimde ve şaşırtıcı akşamüstümüz sona erdiğinde aklım yine Rick'in verdiği bilgilere gitti. Rick ve Caroline'a iyi geceler dilediğimde tüm dikkatim dağınıktı. Daha önceden açmayı beceremediğim postalar elimde oturduğumda hâlâ dikkatim dağınıktı. Daha fazla bekleyemeyeceğimi biliyordum. İnternete girip bazı yanıtlar bulmaya çalışmalıydım. Ama tabii henüz hiçbir haber yoktu. Polis tutuklama hakkında henüz resmî bir açıklama yapmamıştı.

Sonuçsuz kalan bir başka uyuma girişiminden önce biraz daha vakit geçirmem gerekiyordu. Elektronik postalarımı açtım. Gelen kutumda sadece tek posta vardı. Konu başlığında sadece "Kitap Önerisi Yanıtı" yazıyordu.

Postayı açtığımda neyle karşılaşabileceğimi ve bununla ne yapmaya hazır olduğumu düşünürken kalbim çarpıyordu. Eğer

BELONGS TO KAMUS TEAM

kontrat öneriyorsa, şimdi nasıl kabul ederdim? Diğer yandan da nasıl etmezdim?

Sonunda postayı açmak için gerekli cesareti topladım.

Bayan Stewart,

Son tesliminiz için teşekkür ederim. Yazım dilinizi çağdaş ve ilginç buldum; ayrıca görünen o ki, kişisel deneyimleriniz ve aldığınız eğitim de bu kitabı yazmanızda size ışık tutuyor.

Ne yazık ki bu seferlik bu projeyi pas geçmek durumundayım. Kederle ilgili kitaplar şu aralar çok fazla basılan bir tür. Her ne kadar seslendiğiniz bir kitle olsa da ulusal bir profile hitap etmediğinizi düşünüyoruz. Ayrıca editör takımımızın, yazdığınız son sözün gerçek dışı ve kullanılmak için henüz çok erken olduğu konusunda kaygıları var.

Yazınız umut verici ancak platformunuzu geliştirmeye ve yayımlanmak için çalışmaya devam etmenizi öneririm.

Size kariyerinizde başarılar dilerim.

Dennis Mahon

Satın Almadan Sorumlu Başeditör

İçimde, rahatlama ve yıkılma hisleri savaş verirken elektronik postayı kapattım. Bu akşam öğrendiklerimden sonra, kitabı yazamazdım, bunu biliyordum. Diğer yandan, bu bir başka hayalin daha yıkılması anlamına geliyordu. Ayrıca eğer Rick'le boşanırsak, zaten büyüyen dertlere bir yenisini daha eklenecek, bir gelir daha eksik olacak demek oluyordu bu.

O sırada fark ettim, eğer beni tanımayan ya da yaşadıklarımı bilmeyen editörler bile hikâyemdeki "mutlu sonu" yanlış bulmuşlarsa ben nasıl kendimi kandırıp buna inandırmaya çalışıyordum ki? Her şey bir yalandı, yabancılar bile bunu görebiliyordu.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

22

Yerel Uyuşturucu Satıcısının Dövülerek Öldürülmesi Olayında Tutuklama

Cuma sabahı, gazetedeki manşet bildiklerimi doğruladı. Bu, hem korktuğum hem de can attığım bir şeydi.

Tutuklama, Kurt'ün üstündeki baskıyı kaldırabilirdi. Belki de başından beri umduğum şeyi, oğlumun gerçekten suçsuz olduğunu, kanıtlayabilirdi. Baskılardan birinin eksilmesi, eski alışkanlıklarına dönmesine sebep olabilecek bir nedenin de eksilmesi demekti. Eğer artık şüpheli değilse hayatıyla ilgili sorunlardan biri de çözülmüş olacaktı.

Bir şey hariç…

Şimdi başka biri hapisteydi. Masum olabilecek birisi. Ya da belki de değildi? Yazıyı okumam gerekiyordu.

Adı Gary Singer'dı. Yirmi beş yaşındaydı, gençliğinden beri uyuşturucu bağımlısıydı. Daha önceki tutuklanma nedenlerinin etkileyici bir listesi vardı. Listede, uyuşturucuyla ilgili konulardan, haneye tecavüz, hırsızlık ve saldırı suçlarına kadar pek çok şey vardı. Hikâyeyi okudum.

BELONGS TO KANTUS TEAM

Bu tarz bir şiddet olayı, Bay Singer'a hiç de yabancı değil. Geçen sene, açılan bir saldırı davasından tutuklanmıştı. İddiaya göre, kız arkadaşının başka bir adamla konuştuğunu gören Singer, sinirlerine hâkim olamadı. Adamı, bilincini kaybedene kadar döven Singer, kız arkadaşının da -polisler olay yerine gelip katliamı durdurana kadar- üç kaburgasını kırdı. Olay yerindeki görgü tanıklarının ifadelerine göre, Singer "delirmiş bir hayvan gibiydi."

İki sene önce, Santa Barbara'lı bir çift, yeni bir hayata başlamasına yardımcı olmak için Bay Singer'ı evlerine aldılar. Bir hafta içinde, ev sahibinin beyin sarsıntısı geçirmesine neden olup tutarı $10,000'ın üzerinde mücevherle evi terk etti.

Santa Barbara Lisesinde kaldığı süre içerisinde iki kere uzaklaştırma aldı. Olaylardan birinde, bir öğrenciyi hokey sopasıyla dövdüğü belirtildi.

Bu çocukla Kurt arasındaki zıtlığı düşündüm. Tıpkı Kurt'le Rudy Prince arasındaki zıtlık gibi, birbirleriyle karşılaştırılamazlardı bile. Kurt hayatını değiştirmiş, üretken bir geleceği iple çekiyordu ve yıllardır çökmesine neden olan trajik olayları sonunda atlatıyordu. Gary Singer, uğruna değecek bir hayat yaşamıyordu. Gary Singer parmaklıkların ardında olduğu sürece bu sadece halk için değil kendisi için de en iyisiydi. Bağımlılığından kurtulmasına yardımcı olacaklardı, belki de iş öğretirlerdi.

Bu konuda bakış açısı sağlamama yardımcı olabilecek tek kişi vardı; ne mutlu ki perşembe günü buluşmamıştık. Lacey, bugüne ertelemişti, bunun için çok mutluydum. Kadın ibadetleri yöneticisi olarak meşgul bir okul aile birliği annesi olarak ve uyarak yaşamaya çalıştığım diğer tüm etiketlerimle beni yargılamayan tek insandı. Lacey, tüm bu etiketler ve mükemmeliyet beklentisi olmaksızın beni olduğum gibi kabulleniyordu.

Garaj yolundan yukarı doğru yürürken içsel bir tartışma yaşıyordum. Çaresizce, tüm bu olanları, beni anında polis karakoluna götürmeyecek, olanlara her açıdan bakabilecek birisine anlatmak istiyordum. Ama eğer ona anlatırsam, o da beni ihbar etmezse o da suçlu olmayacak mıydı? Ona, böyle bir yük yıkamazdım.

"Bütün gün orada mı duracaksın, yoksa içeri gelecek misin?"

BELONGS TO KAMUS TEAM

İçsel tartışmamla öylesine meşguldüm ki, kapıyı açtığını fark etmemiştim bile. Ne kadar süredir orda durup beklediğini merak ettim. "Özür dilerim. Düşüncelere dalmışım."

Yüz ifadesine bakarak sinirlendi mi yoksa eğlendi mi anlamak mümkün değildi. Tek ipucu, gözündeki ışıltıydı. "Belli." Davetkâr bir biçimde, kapıyı biraz daha araladı.

Arkasından içeri girdim, masaya oturdum, Lacey çörekleri fırından çıkarırken ikimize de kahve koydum. "Bugünkü çörekler elma gibi kokuyor."

"Tarçınlı, kuru üzümlü."

"Elmalı çöreklere de koyduğun için, tarçın kokusundan dolayı öyle düşündüm sanırım." Dilim, tıpkı Nick öldükten sonra olduğu gibi, aşırı hız moduna geçmişti. Aylar boyunca, düzinelerce insanla, tamamen normal görünen pek çok konuşma yapmıştım. Muhtemelen çoğu, evine gittiğinde ne kadar iyi durumda olduğuma şaşırmışlardı. Hiçbirinin fark etmemiş olduğu şeyse dudaklarım konuşuyor olabilirdi ama aklım çok uzaklardaydı ve kalbim... Kalbim yok olmuştu... Bir şoktan diğerine, hissin neredeyse hiç değişmemiş olması ilginçti.

"İçini yiyen şeyin ne olduğunu anlatacak mısın, yoksa burada oturup mutlu görünerek her şey aynıymış gibi mi yapacağız? Sadece bana haber ver çünkü ben her türlü memnunum."

Kollarımı masasın üzerinde kavuşturup başımı üstlerine dayadım. "Yapabilir miyim bilmiyorum."

"Neyi yapabilir misin?"

"Ah, Lacey. Eğer sana her şeyi anlatırsam, bunlar sana da yük olacak. Böyle bir şeyi senin gibi iyi birine yapamam."

"Sen ve ben, bir arkadaşın tam olarak ne yaptığı konusunda galiba farklı görüşlere sahibiz. Ben, arkadaşların birbirlerinin yüklerini taşıdıklarını, onları arkadaş yapanın da bu olduğunu düşünüyorum."

"Evet, ama bu farklı."

BELONGS TO KAMUS TEAM

Küçük bir kaşıkla kahvesini karıştırdı. "Anlıyorum." Kaşık, beyaz kemik porselene çarptıkça şıkırdarken kahvesini karıştırmaya devam etti. "O zaman ne hakkında konuşmalıyız?" Alaycı bir yoğunlaşmayla parmaklarıyla çenesinde trompet çaldı. "Hava durumu spikeri, tüm hafta boyunca hava sıcaklığının 20 derecelerde olacağını söylüyor; sabahları erken saatlerde sis olabilirmiş. Al işte konuşabileceğimiz bir konu." Kaşığı bardaktan çıkarıp ciddiyetle tabağına koydu.

Ağlamaya başladım. İlk önce birkaç damla; ama sonra sanki içimden tüm Pasifik Okyanusu fışkırıyormuşçasına. Sel sırasında, nazik bir elin omzuma konduğunu hissettim. "Sorun değil tatlım, sorun değil."

Sonunda, kafamı kaldırabilecek kadar sakinleştim. Peçeteyle gözlerimi sildikten sonra Lacey'ye bakıp omuz silktim. "Sana anlatamam. Bu doğru olmaz."

Sandalyesini bana döndürerek "Biliyorsun ben bir avukatım. Beni işe alabilirsin." dedi.

Daha önce olduğumdan daha çok kafam karışmış bir şekilde ona baktım. "Efendim?"

"Doğru duydun. Avukat-müvekkil ayrıcalığı denen bir şey var. Sen bana bir avans veriyorsun, ben de senin avukatın oluyorum. Bundan sonra bana söylediğin her şey, en katı gizlilik içerisinde saklanıyor. Bizim sistemimiz böyle çalışır."

Ona bakıp beni bu kadar iyi okuyabilme yeteneğine tekrar hayran kaldım. "Yanımda para yok."

Mutfağın diğer ucuna yürüyüp çantasını aldı, deri cüzdandan beş dolar çıkardı. "Al, sana bunu borç veriyorum." Parayı elime bırakıp sonra sanki şaşırmış gibi bakarak parayı geri aldı. "Şaka mı yapıyorsun? Benim değerimde bir avukata avans olarak beş dolar mı veriyorsun?"

"Şey... Eve gidip para alabilirim."

"Söyleyebileceğim tek şey, çok sıkı pazarlık yapıyorsun. Beş

BELONGS TO KAMUS TEAM

dolar kabulümdür ama sakın kimseye bundan bahsetme. Bu resmen soygunculuk." Bana gülümseyip elini elimin üstüne koydu. "Şimdi, benim en yeni ve en ucuz müvekkilim, aklından neler geçiyor anlat bakalım."

"Nereden başlayacağımı bilemiyorum."

"Nereden başlayacağını ben de söyleyemem ama tahmin ederim bittiği yer bugünün sabah gazeteleridir. Oradan başlayıp geriye doğru gitmek ister misin?"

"Nereden anladın?"

"Hayatım, bu bilmeceyi ikinci sınıfa giden bir çocuk bile çözebilir. Kurt eve döndükten sonra, geçmişine ait bir şey bulduğunu söyledin ve ne yapman gerektiğini bilemiyordun. Kısa süre önce bacan, tüten bir cehennem gibiydi; hiçbir zaman bulunmasını istemediğin bir şey olduğu kesindi. Kurt'ün de şüpheli listesinde olduğu bir cinayet için başka bir çocuk tutuklanıyor ve ağlayarak buraya geliyorsun. Tahmin ederim ki daha önceden bulduklarını uyuşturucu ya da ona benzer bir şey olsaydı, bugün buraya geldiğinde mutlu olurdun. Suçlu hapiste, polis sonunda yakandan düşecek, Kurt de hayatına kaldığı yerden devam edecek. Onun yerine, bugün buraya sanki içindeki tüm umudu yitirmiş gibi geliyorsun. Bunların birbirinden bağımsız olduğunu düşünmüyorum."

Ayrıntılarıyla olmasa da ana konuyu zaten bildiğini bilmek, itiraf etmeme sebep oldu. "Sopaydı. Bulduğum şey sopaydı."

Başını salladı. "Ve tahmin ediyorum ki şu anda şöminende Louisville Slugger's külleri var."

"Pek değil." Amerikan servisin beyaz dantellerine baktım. "Küller birkaç hafta önce çöple birlikte alındı."

"Anlıyorum." Başını sallayıp boşluğu izlemeye başladı. "Kurt, sopayı bulduğunu biliyor mu?"

"Hayır. Kulübesinden gelen eşyaları Templeton'a götürdüğümde getirdiklerime bakıp 'Hepsi bu kadar mı?' diye sordu. Ne

BELONGS TO KÄNTUS TEAM

söyleyeceğini bilmek istediğim için, 'Evet başka bir şey yoktu.' dedim."

Lacey'ye baktığımda beni incelediğini gördüm; yüzünde yargılama ya da kınamadan eser yoktu. "O noktada sopayı çoktan yok etmiş miydin?"

"Hayır. Bulduktan sonra çatıya sakladım çünkü ilk başta ne yapacağımı bilemedim. Ama ne kadar çalıştığını ve daha şimdiden ne kadar çok değiştiğini görünce eve gelip şömineyi yaktım." Danteli parmaklarım arasında kıvırdım. "Bilemiyorum. Sanırım, kendimi bunu Kurt'ün yapmadığına inandırdım. Yani belki de sopayı oraya başkası koymuştu. Belki de şu yakaladıkları çocuk gerçekten suçludur."

"Peki, Kurt nasıl? Yoldan çıkıyor mu?"

"Hayır. Üniversiteye geri dönebilmek için not dökümlerini toparlıyor. Kardeşimin eşi, Kurt'ün ne kadar çok çalıştığını anlatıp duruyor."

"Biraz araştırma yapayım. Olup bitenlerden her zaman haberdar olan birkaç kişi tanıyorum. Tutuklanan şu çocukla ilgili ellerinde ne kanıt var, buna benzer şeylere bir bakayım. Sadece gazetede yazanlardan başka şeyler de bilirsek, neyle karşı karşıya olduğumuz konusunda daha iyi bir fikrimiz olur."

"Teşekkür ederim Lacey."

"Arkadaşlar bunun içindir."

"Artık arkadaşım değilsin. Avukatımsın."

Gülümsedi. "Doğru, sonsuza kadar emekli kalamayacağımı biliyordum. Ortalığı biraz silkeleyeceğim, kısa sürede doğruları öğreniriz."

Belki benim korktuğum da buydu.

BELONGS TO KAITUS TEAM

23

Kahvaltıdan sonra, ta ki öğle yemeğinden hemen sonra çıkana kadar, verimsiz bir gün geçirdim. Yarı zamanlı çalışmanın en iyi yanı, verimli çalıştığım sürece, çalışma saatlerimin esnek olmasıydı. Bugünse Templeton'a giderken hayatımın en uzun iki saatini geçiriyordum.

Oğluma söyleyeceklerimden ve onun nasıl tepki vereceğinden endişeliydim. Ona, kaygılarını gidermek için yalan söylemiştim. Şimdiyse Santa Barbara Belediye Hapishanesindeki suçsuz adam da dâhil olmak üzere, arkasından getirdiği yüklerle birlikte tüm gerçekleri söylemek zorundaydım. Cinayetle ilgisini bilmek zorundaydım ve bunu bugün öğrenmek zorundaydım.

Bu durum onu, rahatlamak için tekrar uyuşturucunun kollarına atar mıydı? Rick'le benden aldığı parayla yaptığı bu muydu? Sahte hareketlerle üstünü kapamaya çalıştığı geçici değişimin göstergeleri var mıydı, yoksa daha önce inandığım gibi gerçekten değişmiş miydi? Evet değişimi gerçekti, bunu biliyordum. Eğer gerçekler böyle olmasa Jodi'nin sezgileri bunu fark ederdi ve Monte'yle her gün sırt sırta çalışırken onun da fark etmemesi imkânsızdı.

Bugün, çiftlik evini geçip arabamı sürmeye devam ettim, çünkü eğer Jodi'yle uzun uzadıya konuşursam, kararımdan vaz-

BELONGS TO KAKTUS TEAM

geçebilirdim. Fikrimi değiştirmeden önce bunu halletmeliydim.

Kurt'le Monte'nin bahçede bir yerlerde olduğunu biliyordum o yüzden bahçelere doğru arabayı sokabildiğim yere kadar gittim. İçimden bir ses, Kurt'ün ve Caroline'ın hayatlarını ve tabii kendi hayatımı altüst etmeden arabama binmemi ve eve gitmemi söylerken derin bir nefes aldım ve bahçelere doğru yürüdüm.

Ağaçların arasından seslerini duydum. Kurt tam olarak çıkartamadığım bir şeyler söyledi, Monte de gümbürdeyen bir kahkaha attı. Kazıma ve parçalama sesleri, bana genel olarak ne tarafta olduklarını gösteriyordu. Sonunda ağaçların arasından onları gördüm. Baştan ayağa pisliğe batmış, kırılmış dalları bir tomar hâline getiriyorlardı. Yaklaşırken başlarını kaldırıp bana baktılar ve gülümsediler. Gülümsemedim. Monte'ye başımla işaret edip "Kurt'le bir dakika konuşmam gerekiyor." dedim.

Monte de başını sallayıp "Tabii, ben de ATV'yi[14] alıp tepeye çıkacaktım. Sizi baş başa bırakayım." dedi. Yüzünde anlaşılır bir ifade olmaksızın başka bir şey söylemeden birkaç metre ötede duran ATV'ye bindi. Motor gürledi ve Monte bir toz bulutunun içinde kayboldu.

"Sorun ne?" Kurt'ün sesi normalde olduğundan daha derinden geliyordu.

Bu noktadan sonra her şeyin daha da zorlaşacağını biliyordum. Bu ziyaretin ona verdiği yük, ta ki o ses en son umrumda olan şey olana kadar, her şeyi dibe çekebilirdi. Uzanıp sıcak, yumuşak, kir ve tahta parçalarıyla kaplanmış yanaklarına dokundum. Borç istemesinin sebebinin uyuşturucu olup olmadığını gösteren bir işaret arayarak gözlerinin içine baktım. Berrak görünüyorlardı. Ellerim düştü ve kendi kendime sarılıp arkamı döndüm. "Nereden başlamam gerektiğinden emin değilim."

"Neden seni neyin rahatsız ettiğini söylemekle başlamıyorsun?"

"Kurt, Rudy Prince'in başına gelenlerle ilgin var mı?"

14) ATV, dört tekerlekli bir motosiklet türüdür.

BELONGS TO KAMUS TEAM

Sorum tüm oksijeni çekerek havada asılı kaldı. Uzaklarda bir yerde, kuşların, buradaki gerginliğe uymayan, mutlu bir şarkı söylediklerini duyabiliyordum.

"Bilmiyorum anne. Sanmıyorum."

Duymak istediğim yanıt bu değildi. Duymak istediğim "Hayır, kesinlikle bir ilgim yok"tu. Ya da en azından sadece dosdoğru gerçekler. Merak etmekten yorulmuş, belirsizliklerden sıkılmıştım.

"Sanmıyor musun? Böyle bir şeyin unutabileceğin bir şey olduğunu sanmıyorum."

"Eğer bir şey yaptıysam da hatırlamıyorum. Ama rüyalar görüp duruyorum."

"Nasıl rüyalar?"

"Rehabilitasyondayken, sürekli olarak kulübemde, başucumda bir beyzbol sopasıyla kalktığımı görüyordum."

Geriye yan çiftlikteki atların kişnemesinden başka bir ses bırakmadan sesi azalarak yok oldu. Ya da belki de hızla kulaklarıma pompalanan kanın sesiydi bu.

"Rüyası" yüzleşmek istemediğim gerçekleri gösteriyordu bana. Bilmek istemiyordum. "Beyzbol sopası mı?" Bugün niye o soruyu sormaya cesaret ettim bilemiyorum.

"Evet. Bir Louisville Slugger's, hem de kanlı bir Louisville Slugger's." Yüzüme bakmak için döndü, ama gözleri hâlâ yere bakıyordu. "Rudy Prince her zaman yanında bir Louisville Slugger's taşırdı. Sopayı, onu sinirlendirenlere zarar vermek ve herkesin gözünü korkutmak için taşırdı. Girmeden bir önceki gece, rüyamda bana geldiğini gördüm ya da belki de gerçekten geldi. Emin değilim. Ve borcum olan paranın bir kısmını istedi ama tabii param yoktu."

"Bunu rüyan da mı gördün yoksa gerçekten oldu mu?" Histeri içime işlemeye başlamıştı.

BELONGS TO KAKTUS TEAM

"Bu rüyayı görmeye başladığım ilk zamanlarda, sadece rüya olduğunu düşünmüştüm, çünkü Rudy'nin evsiz bir adamı dövdüğünü ama bunun benim Rudy'yi dövmeme dönüştüğünü görüyordum. Ama hatıralarım geri gelmeye başladıkça doğruluk payı var mı diye merak etmeye başladım. Ben... Şey yani bir önceki gece sarhoş olmuştum ve kafam da iyiydi; bazen partilerden sonra hafıza kaybı yaşıyordum o yüzden neye inanacağımı bilemedim. Rehabilitasyondan çıktıktan sonra, buraya bile gelmeden eski kulübeme gittim. Sopanın orda olup olmadığın görmek istedim, böylece neler olduğundan emin olacaktım." Omuz silkti. "Gittiğimde çoktan kulübeyi yıkmışlardı, geriye hiçbir şey kalmamıştı. Tüm eşyalarımın da yıkıntıların arasında kaybolduğunu zannettim ve bir şekilde rahatladım da. Eğer aptalca bir şey yaptıysam bile, kanıt yok olmuştu ve bu olayı geçmişimde bırakabilirdim."

Konuşmanın bu noktasında ona sopadan ve Gary Singer'ın tutuklanmasından bahsetmeliydim ama buraya gelişimin başka bir sebebi daha vardı. Sormak istediğim bir şey daha vardı ve yanıtını şimdi duymam gerekiyordu. "Kurt, sana sormam gereken bir şey daha var ve dürüst olmanı istiyorum."

"Peki." Sesi emin değil gibi çıkmıştı.

"Niçin borç alıyordun? Hem babandan hem de benden?"

Ellerini birleştirip bileklerini kütletti. Bir an için yüzünden, her zaman sevdiğim o çocuksu sırıtma geçti. "Evet, o konuda ne zaman yakalanacağımı merak ediyordum ben de."

"Peki, o zaman, yakalandın. Şimdi söyle bakalım ne yapıyorsun?"

"Henüz söylemek istememiştim ama bir kız var. Bir süre beraber olmuştuk ve hamile olduğunu öğrendim."

"Hamile mi?" Bir anda nefesim kesildi. "O şey..." Şey kelimesini kullandığım an kendimi durdurdum ve kelime seçimimi değiştirdim, "Babası sen misin?"

Omuz silkip "Ona göre benim." dedi.

BELONGS TO KAITUS TEAM

"Ama emin değil misin?"

"Bildiğim birkaç şey var. Mesela, geçen sonbahar birkaç ay boyunca birlikte olduğumuz ve şimdi de altı aylık hamile olduğu. Zamanlama uyuyor."

"Ve para ne için?" Karanlık bir odada beyaz bir önlük, lateks eldivenler ve bedensiz bir ses gözümün önüne geldi. "Birkaç dakika içerisinde bitecek." Hemen ardından gelen görüntülerin yarattığı mide bulantısını üstümden atmaya çalıştım.

"Tabii ki ona yardım etmek için."

"Ona nasıl yardım etmek için?"

"Kendisine bakmasında yardımcı olmak için. Tıbbi kontroller, yiyecek, verdikleri bazı ilaçlar falan işte. Sanırım birkaç sorun yaşıyor."

"Yani bebeği... Demek istediğim, bebeği doğurmayı mı planlıyor?"

"Bebeği evlatlık vermeyi düşünüyor." Eliyle kirli bir yeri ovuşturuyordu. "Birkaç hafta önce, Life Network denen bir yere gitti. Ona yardım edebileceklerini, yaşayacak temiz bir yere yerleştirebileceklerini ve eğer istediği buysa evlatlık vermesi için iyi bir aile bulabileceklerini söylemişler."

Bir torun. Bir gün böyle bir haber alacağımı bazen hayal ederdim ama kesinlikle böylesi değildi hayal ettiğim! Hatta bu noktada, böyle bir düşünce aklımın ucundan bile geçmemişti. Evli olmayan bir oğul, muhtemelen hamile kaldığı sırada tıpkı oğlum gibi uyuşturucu kullanan ve hiç tanışmadığım bir kadın. Nasıl hissetmem gerekiyordu? Emin değilim ama evlatlık vermek ve bir daha asla onu görmemek fikri canımı acıtmıştı.

Birden her türlü kötü düşünce aklımı doldurmaya başladı. Bu kadın, son altı ayda muhtemelen birkaç farklı insanla beraber olmuştu. Tüm bu kişiler arasında bir tek Kurt artık temiz olduğu için, onu kolay bir hedef olarak mı görmüştü? Ona verdiği büyük miktardaki parayı da göz önünde bulundurursak, beynimin her

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

noktası alarm veriyordu. "Bebek ya senin değilse?"

Omuz silkti. "Nafaka falan vermiyorum ki. Sadece bir zamanlar birlikteydik ve şimdi de başı dertte. Bununla tek başına yüzleşmesine izin veremem. Elimden gelen tek şey yardım etmek."

Kollarımı beline sardım. Çok büyümüştü. Kendinin bile olup olmadığını bilmediği bir bebeğin sorumluluğunu almak isteyişi beni neredeyse ağlatacaktı. Bu kişinin bir şansa daha ihtiyacı vardı. Yüzü gözyaşlarımın ardında bulanıklaşsa da gözlerinin içine bakabilmek için geriye çekildim. "Şu sopayla ilgili rüyaların var ya..."

"Ne olmuş onlara?"

Nefes alamadığını düşünene kadar kucakladım oğlumu. "Artık yeni bir hayata başladın. Geçmişini düşünmemeli, dünü ve kâbuslarını geride bırakmalısın. İstediğin adam olmalısın."

"Her şeyden çok yapmak istediğim şey bu."

"O zaman yap."

O anda, hiçbir zaman tanıyamayacak olsam bile, bir torun hayaliyle ve oğlumdaki bu değişimin gücüyle, kararımı verdiğimi fark ettim. Geri dönüş olmayacaktı.

***

Bahçeden çıktığımda Jodi beni bekliyordu. Garaj yolunun ortasında duruyordu, ben yanına gidene kadar da kımıldamadan öylece bekledi. Sürücü tarafına doğru gelip başıyla camı indirmemi işaret etti. "Bir kahve içmeden bırakmam seni. Tüm bu yolu oğlunla konuşmak için gelmiş olabilirsin ama gitmeden önce kardeşin de hakkı olan zamanı istiyor."

Tek bir soru sormadı ve her zaman yaptığı gibi "Hadi içeri gel de yiyecek bir şeyler hazırlayayım." da demedi. Evden uzaklaşmak istediğimi biliyor olmalıydı. Birkaç yüzyıl önce olsaydı, zihin okumaktan dolayı, ya da o zamanlar adına her ne deniyorsa kardeşimi bir kazığa bağlayıp yakarlardı.

BELONGS TO KAMUS TEAM

Arabayı park edip dışarı çıktım. "Kulağa hoş geliyor." Gerçekten de öyleydi aslında. Onunla konuşmam gerekiyordu ama anlatmak istediklerimi söyleyemezdim.

Ya da söyleyebilir miydim?

"Burada olduğun için çok mutluyum." Kollarını arkama koyup bana sarıldı. Bu, ne olursa olsun sevgi ve destek kucaklaşmasıydı. Fark ettim. "Dükkânın iç dizaynı için birkaç çizim yapıyordum. İçeri gelip bakmak ister misin, yoksa hemen çıkmak mı istersin?"

"Görmek isterim." Ona ne söyleyip söylemeyeceğimden emin değildim o yüzden de dostça birkaç konuyla ortamı hazırlayabilirdim.

"Buraya birkaç sıra raf koymuştum." Çizimde gösterdiği yer çok büyük bir cumbaydı. "Ama sonra dağ eteklerinin muazzam manzarasını kapama düşüncesine dayanamadım. Yaratmak istediğim doğal havayı tamamen ortadan kaldıracaktı da. Pencereyi çok büyük yapmaya karar verdim ve önüne de bir bank koyarsam, yorulan insanlar gelip dinlenebilir, manzaranın keyfini çıkarabilir ve bu arada da örnekleri tadabilir diye düşündüm."

"Bence harika olmuş."

"Muhtemelen harika değil ama benim yapabildiğimin en iyisi bu."

Eğer, Tanrı'nın insan vücudunda canlanması haricinde, birisi için mükemmel sıfatı kullanılacaksa o da kız kardeşimdi. Onun, bunu böyle görmemesi beni her zaman çok şaşırtmıştı. Kendi hatalarımı düşündüm, ki her zaman bol bol hatam olurdu; ama son dönemlerde yaptığım hataları sayamıyordum bile. Tüm gerçekleri bilse benim hakkımda ne düşünürdü? Bilmek istemiyordum. "Gitmeye hazır mısın? Seni Paso Robles'te herkesin konuştuğu şu yeni yere götüreceğim. Şeflerinin San Francisco'dan geldiğini duydum."

Arabaya bindik ve Jodi'nin evinden uzaklaşmamızı sağlayan köy yollarında gitmeye başladık. Yolun yukarısında, tıpkı bir Noel

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

ağacından sarkan çelenkler gibi, dallarından yosunlar sarkan meşe ağaçları uzanıyordu. Tepelerin büyük bir kısmında, çoğu düzenli ve titizlikle dikilmiş asma sıralarıyla bağlar vardı. Her gövde bir kazıkla desteklenmiş ve her dal sıra boyunca uzanan iki sıra telle yerlerine sabitlenmişti. Diğerlerine benzemeyen bir bağın yanından geçtik. Asmadan çok çalılığa benziyorlardı ve ne tellerle ne direklerle desteklenemişlerdi. "Bu bağla diğerleri arasında ne fark var? Farklı bir üzüm mü?" Sadece havadan sudan konuşmak için açmıştım konuyu.

"Bu üzümler kuru üretilir. Diğerlerinde olduğu gibi bir sulama sistemleri yok."

Yazları buranın çok sıcak ve kuru olduğunu biliyordum. Sulama sistemi olmadan horozibiği haricinde başka bir şeyin yetişebileceğini sanmıyordum. "Bu işe yarıyor mu?"

"Görünüşe göre yarıyor. Sulama eksikliği ve daha az budamadan dolayı asma başına düşen ürün miktarı daha az ama su ve emek için harcanan fazladan giderler hesaplanınca üzümlerin bir tonuna düşen maliyet aynı. Yani daha fazla para ve zaman harcayıp daha fazla üretebilir ya da daha az zaman ve para harcayıp daha az üretebilirsin."

"İlginç."

"Bu bana her zaman John 15'in ilk ayetini hatırlatmıştır: 'Ben gerçek asmayım ve Babam da bahçıvan. Meyve vermeyen her dalımı keser ve meyve veren her dalımı budar ki daha çok meyve vereyim.' Biliyor musun, bize en az ilgiyi göstermek onun için yeterli değil. Bize verebileceği her şeyi veriyor ki olmamız gereken şey olabilelim. Bazen budama acı verici olabilir ama bu tamamen olması gerekeb şey olduğu için gerçekleşiyor."

Kendimi bir üzüm bağı olarak hayal ettim ve görüntüden hoşlanmadım. Tanrı'nın elinin arkamda olduğunu hissedebiliyordum ve elinde, bahçe makası yerine büyük bir bıçak tuttuğunu hayal edebiliyordum. Tanrı'nın kuru tarım listesine geçebilmek için ne yapmam gerektiğini düşündüm.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

24

Pazartesi sabahı, Rahip Ken, ofisimin kapısına dayanıp "Geçen cuma Kurt'le iyi vakit geçirdiniz mi? Dua etmemizi istediğin bir şey var mı?" diye sordu. Hemen arkasında, hem Jana'nın hem de Beth'in yanıtımı duyabilmek için yaptıkları işi bıraktıklarını biliyordum.

"Kurt, iyi." İçimde kelimelerle savaşırken gülümsedim, ama emin değildim.

"Bugünün dünyasında, gerçek bir savurganın bu kadar keskin olması ve tam bir değişim geçirmesi pek sık rastlanılan bir şey değil. Yine de kabul etmeliyim ki, Kurt'e her zaman Tanrı'nın elinin özel bir biçimde değdiğini düşünmüşümdür. Buraya ilk geldiğimde o zamanlarda bile liderlik vasfına sahip olduğu o kadar açıktı ki… Diğer tüm çocuklar onu izler, onun sözünü dinlerdi."

Bunu düşününce büzüldüm. Asıl Nick'e Tanrı'nın eli değmişti. Kurt'ün liderlik vasfının, inançları tarafından yönlendirilmesiyle ilgisi yoktu. Sırıtmayı başarabildim, en azından dışarıya karşı ve "Evet, liderlik tabii, ortaokul müdürünüzün arabasının üstüne tıraş köpüğü sıkmayı, San Antonio Gölü'nde, kızların kaldığı çadıra zehirsiz yılan salmayı ve aynı derecede ilahi birçok başka davranışı liderlik olarak sayarsanız." dedim.

Güldü. "Ben Tanrı'nın, onu henüz on dört yaşındayken dört

BELONGS TO KAKTUS TEAM

dörtlük bir yetişkin yaptığını söylemedim ki. Ama liderlik, liderliktir. Ayrıca, tehlikeli hiçbir şey yapmadı ki. Onların hepsi zararsız çocukluk şakalarıydı."

"Tabii bunu bir de Rufus Milner'a anlatmayı deneyin. Oğlanların pazar okulu kanadında patlattıkları koku bombasının adamcağıza yaptığı alerjiyi hatırlıyor musunuz?"

"Hiçbiri kasıtlı değildi. Rufus bile bunun farkında. Tabii ilk başta bunu gözden kaçıracak kadar sinirliydi ama eninde sonunda atlattı. Eminim, şu anda burda olsaydı o bile bu olaya gülerdi. Ayrıca, Kurt'ün yeni bir başlangıç yaptığını duysa çok da sevinir."

Sopayı bilse Ken'in ne düşüneceğini merak ediyordum. Ve tabii benim de sopayı yaktığımı... Dahası, şu anda başka birisi parmaklıklar ardında olduğu hâlde benim hâlâ hiçbir şey söylemiyor oluşumu. Kurt'ün değişiminden dolayı ne kadar mutlu olursa olsun bu yaptığımın makul olduğunu düşünür müydü? Hayır, bu bir yalandı, merak etmiyordum. Bu onun asla aşmayacağı çizgilerin dışında kalıyordu.

***

Günün geri kalanında ofisimde saklanıp çalıştım. İnsanlarla konuşmadığım zaman ne kadar çok şeyin üstesinden gelebildiğime şaşırdım. Daha fazla karmaşa yaşamadan günü bitirebileceğimi düşünmeye başlamıştım ki, bilgisayarımda bir hatırlatma belirdi. On beş dakika içinde Reisha Cinders'la telefon görüşmem vardı.

"Şaka yapıyor olmalısın." dedim. Ofiste sözlerimi duyacak kimse olmadığı hâlde, kelimeleri yüksek sesle söylemiştim.

Eğer daha önceden hatırlamış olsaydım, birkaç gün önceden arar ve bir bahane uydurup iptal ederdim. Ama artık çok geçti. Konuşmayı yapmaktan başka çarem yoktu, o anda en son istediğim şey herhangi bir konuda örnek alınması gereken kimse olarak gösterilmekti. Yine de yapmam gereken şey buydu.

Yapmam gereken şey...

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Bu düşünce beni, yaptığım şeyin gerçekliğine geri döndürdü. Genellikle konferanslardan ya da benzeri şeylerden önce uzunca bir zaman, Tanrı'nın doğru sözcükleri seçmeme yardımcı olması için, insanlara duymak istedikleri doğru yanıtları verebilmek için ve Tanrı'nın göklere çıkarılması için dua ederdim.

"Tanrı'm, bu programı gurur duymak için kullan." Aklıma gelen tek şey buydu, artık beni dinleyip dinlemediği konusunda da şüpheliydim. Burada oturup bu konu hakkında kafa yormak için zaman yoktu, aramayı yapmam gerekiyordu.

Birkaç dakika sonra, ulusal bir radyo programında keder hakkında konuşuyordum. Konuşmanın bir yerinde, Reisha Cinders, "Oğlunuzu öldüren adamın daha önce de birkaç defa şiddet içerikli suçlardan dolayı tutuklandığını ancak şartlı tahliyeyle tekrar çıkıp yine insanlara zarar verdiğini biliyorum. Sizce kanun sistemimiz suçlulara fazla mı yumuşak davranıyor?"

Beni programına konuk etmesinin sebebi buydu, biliyorum; ama bu soruya nasıl cevap verebilirdim ki? Tüm ülke, Nick'i öldüren adamlara karşı adalet sistemimizin fazla yumuşak olduğunu düşünmemi bekliyordu; ama tüm ülkem, şöminemde neler olup bittiğini bilmiyordu. "Açıkçası, ben... Yani... Lonnie Vandever ve diğerlerinin son seferden sonra hapisten salıverilmemelerini, oğluma saldırmak için özgür olmamalarını isterdim. Ama tek bir davayı temel alarak ulusal çapta bir tutum başlatmak istemiyorum. Her olayın ve tabii her sanığın kendi değerleri içinde incelenmesi gerektiğini düşünüyorum." Cevabımı bitirdiğimde alnımdan terler süzülüyordu. Bu tür konularda daha fazla konuşmak istemiyordum. O yüzden, saldırıya geçtim. "Tanrı'nın, kederim için yeterli olduğunu düşünüyorum ve 'keşkeler' üzerine yoğunlaşmanın, iyileşmeyi engellediğini biliyorum."

"Evet... Sanırım haklısınız. Yine de devletin, vatandaşlarını korumak için elinden geleni yapması gerektiğini düşünüyor musunuz?"

"Kesinlikle." Dedektif Thompson'ı ve içgüdülerini düşündüm. "Ama aynı zamanda, devletin de hata yapabileceğini unutmamalıyız. Sistemin herkese uygun olması gerekir. Polis de mükemmel değil."

BELONGS TO KAMUS TEAM

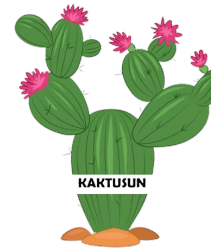
En az bir on saniye boyunca hava dalgalarını sessizlik doldurdu. Çok uzun bir süre gibi görünmeyebilir ama ulusal yayın yapan bir radyo programında, sonsuzluk gibi geliyor.

"Neden kederi yönlendirme hakkında konuşmuyoruz? Bu konuda seminerler veriyorsunuz, değil mi?"

Rahatlayarak nefesimi bıraktım. Tabii ki Reisha Cinders, gündemini desteklemeyecek başka bir yanıtı göze almayacaktı, o yüzden de konuyu değiştirecekti. Benim de istediğim buydu.

Sonunda telefonu kapattığımda ne kadar ilaç alırsam alayım asla kontrol edemeyeceğim bir mide ağrısı başlamıştı.

BELONGS TO KAMUS TEAM

25

"Tüm bunların ikinci dereceden kanıt olduklarını söyleyebilirim."

Haftalık salı günleri kahvaltımızda meyve suyu içerken ve omlet yerken Lacey'nin boğuk sesi beklediğim haberleri verdi.

Bilinçli düşüncelerimin ve mantığımın çok ötesinde, içimde bir yerlerde, diğer çocuğu cinayetle ilişkilendiren yeterli kanıtların olmasını diliyordum. Hatta kesin kanıt olmasını diliyordum. Ancak ondan sonra, bulduklarıma ve bana anlattıklarına rağmen, oğlumun tamamen suçsuz olduğunu bilebilirdim. Gerçekler böyle olmadığı için, en azından diğer çocuğun suçunun kanıtlanmayacak olması, içimi az da olsa rahatlatabilirdi. "Bu durumda onu salıverecekler, değil mi?"

"Hayır. İkinci derecede ama yine de yeterince zorlayıcı. Ayrıca bölge savcısı da belediye başkanının baskısı altında, o yüzden doğrudan davaya gidecektir."

"Zorlayıcı derken… Örneğin?"

"Senin de bildiğin gibi, Kurt'ün de isminin olduğu o ödenti listesindeymiş adı. Ayrıca cinayet gecesi Santa Barbara'nın şehir merkezi bölgesinde görülmüş; ama tahmin ediyorum ki, o listeden başkaları da görülmüştür. Ona ait olduğu saptanan, kısmi

parmak izi de var ama en sağlam kanıt, budalanın aptallığından kaynaklanıyor."

"Ne demek istiyorsun?"

"Yapbozun açıklayamadığı parçalarından biri de, Rudy Prince'in öldürüldükten sonra soyulduğu. Gözetledikleri şeylerden biri, adamın her zaman altın bir zincirin ucuna taktığı altın madalyonuydu. Sipariş üzerine yapılmış. Tüm ayrıntıları bilemiyorum ancak türünün tek örneğiymiş. Her neyse görünüşe göre Gary Singer madalyonu ve zinciri Oxnard'da rehin bırakmış."

Bu, tekrar umut etmemi sağlayacak cinsten bir bilgiydi. "Yani sence gerçekten Gary Singer adamı soymuş ve öldürmüş olabilir mi? Belki sopa Kurt'ün eline başka bir şekilde geçmiştir?"

Lacey uzanıp elimi sıktı. "Hayatım, ikimiz de bunun gerçek olmasını umuyoruz ama kendimize yalan söylemeyelim, olur mu?"

"Peki, o zaman Gary Singer madalyonu nasıl aldı?"

"Anlattığı hikâyeye bakarsan, Rudy Prince'in cesedine rastlamış. Adamın öldüğünü bilmediğini iddia ediyor. Biraz para ve bir paket kokain bulduğunu söylüyor, ikisini de almış. Sanırım bu parmak izlerini de açıklar. Daha sonra madalyonu ve altın zinciri de almış. Söylediğine göre, Rudy hastaneden çıktıktan sonra borcuna karşılık olarak kolyeyi ona geri satabileceğini düşünmüş."

"Nazik arkadaş!"

"Ben de sana bunu söylüyorum. Bu çocuğu, Kurt'le mukayese bile edemezsin. Kurt toplum için yararlı bir birey; Gary Singer ise sadece bela."

"Eğer Oxnard'da rehin bıraktıysa Santa Barbara polisi bunu nerden biliyor?"

"İlk günden beri bunun peşindeydiler, rehinciler her zaman izleme listelerindedir." Başının hareketi, taktığı saç bandının üze-

BELONGS TO KAKTUS TEAM

rindeki büyük fuşya çiçeğin bir öne bir arkaya sallanmasına sebep oldu. "Onu, açgözlülük yakalattı. O şeyi çöpe atmış olsaydı eğer, bugün hâlâ özgür bir adam olacaktı." dedi.

"Ama söylediğin gibi ikinci dereceden şeyler değil mi? Yani, jüri bunu görecektir ve somut hiçbir şey olmadığını bilecektir öyle değil mi? Ona ne olacak sence?"

"Dürüst olmamı istiyor musun?"

"Dürüst olmanı istediğimi biliyorsun." Kesinlikle o anda sahip olmadığım bir güvenle söylemiştim bu cümleyi. Hatta yanıtı bilmek istemediğimden oldukça emindim.

"Hayatı dibe vuracak. Siciline bakılacak olursa hiç kimse tek lafına bile inanmayacaktır. Gerçek ne olursa olsun!"

Cevapları, kalbimden geriye kalanlarla beraber içime oturdu. Oğlumun işlediği bir suçtan dolayı, masum bir insan hapse girecekti. Örtbas edilmesinde yardım ettiğim bir suç yüzünden. O anda toparlamayı başarabildiğim tüm cesaretle Lacey'ye baktım. "Söylemeliyim, değil mi?"

"Eğer şimdi ortaya çıkarsan, Kurt'e olacaklardan fazlası da söz konusu. Ağır cezaya giren bir suçta, delili kararttın."

Bu kısmı hiç düşünmemiştim bile. "Lacey, hapse girer miyim?"

"Ben Medeni Kanun üzerine çalıştım, ama bir delilin karartılması Ceza Kanunu'nca hafif cezaya giriyor." Parmaklarını dudaklarına vurmaya başladı ve yıllarca kanunun üzerine öğrendiği bilgileri şimdi zihninde dikkatle okuduğunu görebiliyordum. Ellerini ağzından çekti. "Ayrıca, adaletin engellenmesi ve olaydan sonra suç ortaklığı suçlamalarında da bulunabilirler, her ikisi de ağır suçtur. Seni hapse atacaklarını sanmıyorum ancak her ikimiz de kilisedeki işini, arkadaşlarını ve diğer her şeyi kaybedeceğini biliyoruz."

Son yirmi yıldır yan yana ibadet ettiğim insanları düşündüm, karşı çıkmak istedim. "Belki."

BELONGS TO KANTUS TEAM

"Eğer Rick gerçekten de velayet konusunda ciddileşirse bu olay kararın verilmesinde etkili olacaktır. Kendinden başka kimseye yararı olmayan ve arkanı döndüğün anda seni soyabilecek bir uyuşturucu bağımlısını kurtarmak için, hem Kurt'ü hem de Caroline'ı kaybetmeyi göze alıyor musun? Ona en son yardım etmeye çalışan kişilerin başına bunlar gelmiş, hatırla."

"Ne yapmam gerektiğini bilmiyorum."

"Pişman olacağın bir şeyler yapmadan önce bu sorunun yanıtından emin olsan iyi olur. Avukatın olarak önerim sessiz kalman. Arkadaşın olarak da önerim aynı. Bu adamın ait olduğu yer nasılsa hapishane. Adaletin kendi yolunu çizmesine izin ver."

BELONGS TO KANTUS TEAM

26

Lacey'nin tavsiyesi, kiliseye kadar aklımı kurcalamaya devam etti; bu, odaklanmamı imkânsız, herhangi bir konuşmayı dinlememi ise daha da zor hâle getiriyordu. Son birkaç haftadır ne kadar endişeli olursam olayım hiç kimsenin bunu dile getirmemiş olması ilginçti. O gün için yapmam gereken en az işi yapıp öğleden hemen sonra kiliseden çıktım. Caroline saat üçte okuldan çıktığında evde olmam gerekiyordu ama o zamana kadar eve gitmek gibi bir niyetim yoktu. Meşgul olabileceğim ve düşüncelerimden uzaklaşabileceğim bir yerde olmalıydım. Dua edebileceğimi zannediyordum ama o sopayı gördüğüm günden beri, dua etmek benim için varlığını sona erdirmiş gibiydi. Her geçen gün bu daha da uzak görünüyordu. Dua etmek yarı dinlemektir, Tanrı'nın söyleyebileceklerini ise duymak istemediğimden emindim.

Müziği sonuna kadar açıp sahil kenarından ilerlemeye başladım. Önce, Padaro'da Sahil Izgara'da durup yengeç salatası ısmarlayıp okyanusun ve bu güzel günün keyfini çıkaracağımı sanıyordum. Ama çıkışa geldiğimde her ne kadar dönmeyi planlamış olsam da araba dümdüz gitmeye devam etti.

Orada ne yaptığımı düşünürken Ventura'nın yakınlarına ulaştım. Alışveriş merkezinde Caroline'ın favori mağazasına uğrayıp bir çift şort almak için harika bir fırsat olabilirdi. Geçen sene

BELONGS TO KAMUS TEAM

aldıklarımın çoğu artık küçük geliyordu. Ama bunu da yapmadım.

Kendimi ilerlerken bulduğum istikamet, gitmemin üstüme vazife olmadığını bildiğim tek yerdi. Yine de her nasılsa kendimi Kevin Marshall'ın tamirhanesinin otoparkında buluverdim. Birkaç araba, araç kaldırma asansörlerindeydi; hidroliğin yüksek vızıltısı düzenli patlamalarla havayı delip geçiyordu, yağ ve sıcak motor kokusu âdeta bunaltıcıydı. Buraya gelmenin ne kadar aptalca olduğunu o anda anladım. Otoparkın en ucuna doğru gidip üç manevrada arabayı diğer yöne döndürmeye başladım.

Tam tersi yöne dönme işlemini başarmış ve dümdüz sürme aşamasına gelmiştim ki, göz ucuyla bir hareketlilik gördüm. Kevin bana doğru koşuyordu, yüzü kaygıyla aydınlanmıştı. Direkt sürücü tarafındaki pencereye geldi. "Alisa? Senin arabana benzediğini düşündüm. Neler oluyor?"

Olasılıklar ne olabilirdi ki? Yoğun bir tamirhaneydi, her yerde tamirciler vardı. Otoparka girdiğim anda kafasını kaldırıp bakmasına ne sebep olmuş olabilirdi ki? "Merhaba Kevin. İyiyim. Dışarıda dolaşmaya çıkmıştım ve arabanın yağının değişmesi gerektiğini fark ettim. Randevu almadan geleyim dedim, fakat meşgul olduğunuzu görüyorum. Ben gideyim."

"Bir saniye, dur biraz. Joey yemekten yeni geldi ve henüz hiçbir şey üzerinde çalışmıyor. Önce seni almasını sağlarım. Neden ofisime gelmiyorsun, böylece arabanı beklerken biraz konuşuruz."

"Hayır, sorun değil. Meşgul olduğunuzu görebiliyorum."

"Bir arkadaş için hiçbir zaman meşgul değilimdir." Kapımı açtı. "Anahtarları üzerinde bırak, arabayı ben çektiririm. Kahvemiz var, ya da istersen soğuk bir şeyler de ikram edebilirim."

Kapım açıktı ve bu işin içinden kolayca sıyrılabileceğim bir yol göremiyordum. Ayrıca, tamircilerin işlerini bırakıp neler olduğunu görmek için bize bakmaya başlamaları yüzünden durum giderek utanç verici olmaya da başlamıştı. "Ben çekerim. Hangi bölme demiştin?"

BELONGS TO KAITUS TEAM

"Soldaki." Kapımı kapadı, ben uygun yere aracımı park ederken arabanın arkasından geldi. "Hey Joey, mümkün olan en kısa sürede benim için bir yağ değişimi yapabilir misin?"

"Tabii ki."

Arabadan çıkarken yirmi yaşlarında bir gencin bize bakıp şapkasına hafifçe dokunduğunu gördüm.

Ben de ona doğru başımı salladım. Kaputu açtıktan sonra, yaklaşık 1600 km önce arabamın yağını değiştirttiğimi anlayıp anlayamayacağını merak ettim. Muhtemelen anlayacaktı. Çenesini tutup az sonra Kevin'ın ofisine gelerek ne kadar büyük bir zaman kaybı olduğu hakkında bir şeyler söylemeyeceğini umuyordum. O sahneyi gözümde canlandırabiliyordum.

Dirseğimde, Kevin'ın elinin ağırlığını hissettim. "Buraya." Köşede ufak bir ofise yöneltti beni. Kapıyı arkamızdan kapadı, bu durumun atölyedeki adamlar üzerinde nasıl bir etki yaratacağını merak ettim. Çıldırmış bir bayan dükkâna geliyor ve patron da neredeyse kadını arabadan sürükleyerek çıkartıyor; şimdi de ofise girip kapıyı arkalarından kapatıyorlar.

"Şimdi otur ve bana neler olduğunu anlat." dedi Kevin. Eski tüvit bir sandalyeden birkaç eski dergiyi kaldırıp masasının üzerindeki daha büyük bir destenin üzerine koydu.

Çıplak duvarlar üstümüze kapanıyor gibiydi, içeride masa ve benim sandalyem için neredeyse hiç yer yoktu ama her nasılsa hapsedilmişlik hissi uyandırmak yerine mekân bana rahatlık vermişti. "Gerçekten önemli bir şey yok. Kötü bir gün geçiriyordum, arabayla biraz gezmeye karar verdim, her nasılsa kendimi Ventura'da buldum. Ondan sonra bildiğim tek şey, otoparkında oluşum." Yanaklarımdan püsküren sıcaklık küçük bir ülkeyi ısıtabilirdi.

"Gününün kötü geçmesine sebep olan şey ne?"

Ona bakmadım. "Eminim en son isteyeceğin şey mızmız bir kadının burada oturup problemlerini anlatmasıdır."

BELONGS TO KAMUS TEAM

"Mızmız bir kadın olmaya en uzak kişi sensin, bunu ikimiz de iyi biliyoruz. Şimdi bana, seni neyin bu kadar üzüp Ventura'ya kadar araba kullanmana sebep olduğunu anlat."

"Bilmiyorum. Birçok şey ve şimdi hepsi üst üste geliyor gibi. Birkaç hafta önce Rick velayetten bahsediyordu; aslında bana değil tabii. On yaşındaki kızımız duymuş. Bana hiçbir şeyden bahsetmedi. Ve şimdi de, oğlumuz Kurt..." Durdum. Yalan söyleyerek ya da sadece bir kısmını anlatarak bu anı bozmak istemiyordum ama tüm gerçekleri anlatmayacağım da kesindi. "Sadece, Rick aniden bazı konularda hatalı olduğuna karar verdi ve şimdi de birdenbire eve çiçeklerle gelmeye başladı."

"Bu seni rahatsız ediyor, çünkü?"

"Adam iki hafta önce velayetten bahsediyordu. Hem de arkamdan. Onunla yüzleşemem çünkü bu Caroline'ı kötü bir duruma sokar."

Sandalyesini benimkinin tam karşısına getirip bana sarıldı. Lacivert iş tişörtünde siyah, ıslak bir nokta oluşuncaya kadar omzunda ağladım. Sonra sakinleştim ama beni bırakmadı, ben de geri çekilmedim. Bu koşulsuz kucaklaşmaya en az benim kadar ihtiyacı olduğunu fark ettim. Çok sıcak ve güvenli hissediyordum. Öfkeli suçlamalar yoktu, sadece kabullenmişlik ve destek. Kocam çiçek getiriyor diye neden bu kadar çok ağladığımı merak ediyor olmalıydı. Ya da belki söylemediğim daha birçok neden olduğunu anlamıştı. Birisinin beni bu kadar iyi anlayabildiğine inanmayı çok isterdim. Birbirimize iyi geliyorduk.

Düşüncelerimin ne kadar ileriye gittiğini fark edince geri çekildim ama ellerini omuzlarımda tutmaya devam etti. O, evli bir adamdı. Ben de teknik olarak hâlâ evli bir kadındım. "Özür dilerim, bu şekilde kendimi kaybetmek istemezdim."

"Tabii ki istemezdin, ama ihtiyacın olan buydu." Başparmaklarıyla ıslak yanaklarımı sildi. Birbirimizin gözlerine gereğinden birkaç saniye daha uzun baktık ve sonra o da geri çekildi.

Ayağa kalkıp çantamı aldım. "Çıkıp dışarıda, arabanın yanın-

BELONGS TO KAKTUS TEAM

da, bekleyeyim. Yapman gereken başka işlerin de olduğunu biliyorum." Dedikodu yaratabilecek dağılmış makyajımı temizlemek için parmaklarımla bastırarak gözlerimin altını sildim.

Masasının üstündeki bir kutudan mendil uzattı. "Önümüzdeki hafta, iş için Santa Barbara'da olacağım. Uğramaya çalışacağım."

"Gelmek zorunda değilsin."

"Zorunda olmadığımı biliyorum, ama istiyorum."

O anda en çok istediğim yanıt buydu.

27

Başka bir cumartesi. Kederden tutulmuş insanlara yardım etmek için başka bir toplantı daha. Ama o anda keder, bana en uzak görünen şeydi. Suçluluk duygusuyla başa çıkmak üzerine uzun bir konferansı tek başıma yönetebilirdim. Ama keder? Yine de sunumumu yaptım, konuşmamı bitirirken seyirciler bol bol alkışladılar. Soruları alırken birçoğu gözyaşlarını siliyordu.

İlk soru, ön sırada oturan kırmızı gözlüklü bir kadından geldi. "Oğlunuzun ölümünün üstesinden gelmeniz ne kadar sürdü?"

"Tabii hiçbir zaman çocuğunuzu kaybetmenin üstesinden gelemezsiniz. Ölene kadar Nick'i hatırlayacağım, özleyeceğim ve seveceğim. Ama Tanrı'nın yardımıyla, tekrar gülümsemeyi, hayatımı devam ettirebilmeyi ve her günü yaşamayı başarabildim çünkü buna değer." Duymak istedikleri, duymaya ihtiyaçları olan buydu, ama son zamanlarda Tanrı'yla ilgili şeyleri söylemek giderek daha da zorlaşıyordu. En son Nick'i gerçekten düşündüğümden beri ne kadar zaman geçtiğini fark ettiğimde neredeyse içimde bir yerler parçalanıyordu.

Arkalarda bir eli göstererek "Arka sıradaki." dedim.

"Her yaşamın eşit derece değerli olduğuna inanıyor musunuz? Yoksa bazı insanların yaşamı ve hatta adaleti daha çok hak ettiklerini mi düşünüyorsunuz?"

BELONGS TO KAMUS TEAM

İçimi öfke kapladı. Nasıl olur da Dedektif Thompson, bu organizasyonlardan birine daha gelirdi? Doğal bir yüz ifadesi takınmaya, yenilmemiş bir ses tonu tutturmaya odaklandım ama tüm vücudum sinirden titriyordu. "İsa'nın herkes için öldüğüne inanıyorum, ona gelip af dileyenleri affettiğine inanıyorum, hiçbirimizin onun sevgisini ve inceliğini hak etmediğine inanıyorum. Yani, sonuç olarak hepimizin değersiz olduğunu söyleyebilirim." Kalabalıktan "âmin" seslerinin yükseldiğini duydum. Dedektif Thompson başka soru sormadan önce konferansı bitirip buradan gitmenin tam zamanı olduğuna karar verdim. "Hepinizle birlikte olmaktan, bu gece burada hikâyemi sizlerle paylaşmaktan çok büyük zevk aldım. Tanrı'nın size huzur vermesi için dua edeceğim."

Podyumdan aşağıya inip arkaya doğru yürümeye başladım. Oturduğu yerden kalkıp kapıya doğru ilerlediğini gördüm ama bu sefer onu takip ettim. Dışarı çıktığımızda "Bunun neyle ilgili olduğunu bana açıklamanın bir mahzuru var mı acaba? Hâlâ niçin beni takip ediyorsun? Suçluyu zaten yakaladınız."

Durdu ve bana baktı. "Sadece bir önsezi. Gary Singer, merkezde suçsuzum diye yalvarıyor. İsterseniz bana duygusal deyin ama sanki bunlar doğruymuş gibi geliyor. Diğer yandan, oğlunuzun hikâyesiyle ilgili burnuma pis kokular geliyor."

"Birisinin artık kontrolünüz altında olmadığını görmek sizi bu kadar mı rahatsız ediyor da sadece hâlâ yapacak bir şeyiniz olsun diye oğlumu suçlu göstermeye çalışıyorsunuz?"

"Ah, yapacak birçok işim var; bunlardan biri de masum birisini hapse göndermediğimden emin olmak. Her yaşamın eşit derecede değerli olduğunu söylediniz. Şu durumda eğer suçlu değilse Gary Singer'ın hapse girmemesinin, kendi oğlunuzun da girmemesi kadar önemli olduğu konusunda benimle hemfikirsinizidir. Bu doğru, değil mi?"

Hayır, hiç de öyle düşünmüyordum. Gazeteleri görmüştüm. Gary Singer'ın hayatının değerinin, benim oğlumun hayatının değeriyle alakası bile yoktu. Özellikle de şimdi. Yine de bunu Dedektif Thompson'a söylemeyecektim. Bu sadece şüpheleri-

BELONGS TO KAMUS TEAM

ne, şüphe eklerdi. "Kesinlikle öyle. Ama benim oğlum suçsuz olduğu için, ana fikriniz anlamsız."

"İşte tam da bu noktada fikirlerimiz uyuşmuyor. İçgüdülerim Kurt'ün hikâyesinde bildiğimden daha fazla şey olduğunu söylüyor. Ayrıca sizin de söylediğinizden daha fazla şey bildiğinizi söylüyor."

"İçgüdünüzün geniş bir hayal dünyası varmış. Eğer şimdi bana izin verirseniz, yardımıma ihtiyacı olan kimselerle konuşmak için içeriye girmeliyim."

"İyi geceler." Başını sallayıp yürüyerek uzaklaştı.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

28

"Hey, güzel araba. O kim?" Caroline önce ön pencereden dışarıya baktı sonra tekrar bana döndü.

Garaj yolumuza park etmiş iki kişilik sarı, üstü açık spor arabaya omzunun üzerinden baktım. "Bir fikrim yok. Büyük ihtimalle yanlış gelmiştir. Şimdi oyalanmayı bırak da ödevlerine geri dön."

Kapı çaldığında dikkatimi çoktan, tekrar Caroline'ın matematik ödevine vermiştim bile. Kapıyı açtığımda karşımda, çok zayıf, solaryumda bronzlaşmış, saman gibi olan saçları sarıya boyanmış bir kadın duruyordu. Suratındaki yarı anlamsız ifadeyle ve zımpara kâğıdına benzeyen cildiyle, Santa Barbara'nın şehir merkezinde karşılaşabileceğim herhangi bir evsize benziyordu ama bu kadın üstü açık bir spor araba kullanıyordu. "Size yardım edebilir miyim?"

"Beni hatırlamıyorsun, değil mi?" Sesi biraz bozuk çıkıyordu.

Onu hatırlamıyordum ama soruyu sorduktan sonra bir şeyler tanıdık gelir gibi olmuştu. Elinde bir tabak çikolatalı kurabiye tuttuğunu fark ettim ve yakın zamanlarda seminere katılmış olduğu sonucuna vardım. "Özür dilerim, isimler ve yüzlerle hiç aram yoktur. Bana hatırlatabilir misiniz?" Bayanın hâlâ, doğru yere gelip gelmediğinden emin değildim ama yine de her ihtimale

BELONGS TO KANTUS TEAM

karşı nazik olmaya çalışıyordum.

"Ben Sheila Marshall. Biliyorsun, Chris'in annesi ve Kevin'ın karısı."

Acaba sadece hayal mi etmiştim yoksa son kelimeleri biraz daha yüksek sesle mi söylemişti? "Oh, Sheila, merhaba! Seni tanıyamadığım için özür dilerim. Çok uzun zaman oldu."

"Evet oldu. Ve siz nasılsınız genç bayan?"

Başımı eğdiğimde Caroline'ın hemen arkamda durmuş merakla sahneyi izlediğini gördüm. "Caroline ödevlerine geri dön." Sheila Marshall'ı buraya getiren sebep ne olursa olsun Caroline'ın bunun bir parçası olmasını istemediğimden emindim.

"Ama anne!"

"Bir saniye bekle genç bayan. Eğer çalışacaksan, enerjini korumalısın. İşte, neden bunları almıyorsun."

Caroline'ın gözleri çikolatalı kurabiye tabağına kilitlendi. "Oley! Teşekkür ederim."

Bu ziyaretin neyle ilgili olduğu hakkında, Sheila Marshall'a endişeyle baktım. "Caroline, şimdilik onları mutfak tezgâhının üstüne bırak."

"Sadece bir tane yiyebilir miyim?"

"Akşam yemeğinden önce olmaz."

"Hadi ama. Okuldan geldikten sonra hiçbir şey yemedim.

Tam olarak neler olduğunu anlamadan önce, çocuğumun bu kadının elinden bir şey yemesine izin vermem imkânsızdı. "Caroline, bu konuda seninle tartışmayacağım. Şimdilik tezgâhın üzerine koy, bu konuda daha sonra konuşacağız."

Caroline alçak sesle bir şeyler söylenerek uzaklaştı. Daha sonra bu davranışıyla ilgilenecek zamanım olacaktı. Şimdilik

BELONGS TO KAMUS TEAM

neler olduğunu öğrenmem gerekiyordu. "Kurabiyeler için teşekkür ederiz. Gördüğün üzere, kızımı çok mutlu ettin." Gülümsedim, bunu neden yaptığını açıklamasını umarak beklemeye başladım.

Ayaklarının üzerinde sallanıyor gibiydi. "Chris o fotoğrafları çıkardığında çocuklarının başına gelenlerden sonra, senin için yeterince şey yapmadığımızı fark ettim. Daha çok destek olmalıydık. Bu sabah aynısını Kevin'a da söyledim." Doğrudan bana baktı ve gözleri her ne kadar biraz odağını kaybetmiş görünse de orada öfke ya da meydan okuma gibi bir şey görüp görmediğimi düşündüm. Emin olamamıştım.

Nezaketen onu içeri davet etmem gerekirdi ama onu buradan olabildiğince çabuk göndermeye çalışırken sadece rencide etmeyecek kadar nazik olmak istiyordum. "Chris'in iyi olmasına çok sevindim." dedim.

"Evet, iyi, tabii eğer kötürüm gibi yürümeye iyi diyorsan." Zihnindeki karmaşaları temizlemeye çalışır gibi bir kez başını salladı. "Özür dilerim, hayatta minnettar olmamız gerektiğini biliyorum. Ama bazen çok zor."

Çantasında bir yerden bir çıngırtı sesi yükseldi. "Bir saniye." Elini içeri sokup bir cep telefonu çıkardı; açıp kulağına dayadı. "Merhaba." Ahizeden boğuk bir erkek sesi geldiğini duyabiliyordum ama ne dediğini anlayamıyordum. Bir an somurttu sonra bana tatlı tatlı gülümsedi. "Sorman ilginç, çünkü Santa Barbara'dayım. Hatta şu anda Alisa Stewart'ın evinin verandasında duruyorum. Belki ben de onun için hoş bir şeyler yapabilirim diye düşündüm."

Boğuk ses şimdi daha da yüksek çıkıyordu ve kızgın geliyordu, yine de kelimeleri seçemiyordum. Ödev yapıyor gibi bile görünmeye gerek görmeyen Caroline'a baktım. Kitapları sehpanın üstüne yayılmış, yere oturmuş, kapının önünde gelişen olayları izliyordu.

"Tamam, şimdi eve geliyorum." Telefonunun kapama tuşuna sertçe bastı. "Gitmem gerekiyor. Sadece seni düşündüğümü bil-

BELONGS TO KAMUS TEAM

meni istedim, hepsi bu." Arabasına doğru ağır ağır yürüdü, bindi ve yolda kayboldu.

"Bu da neydi?" diye sordu Caroline.

"Gerçekten hiçbir fikrim yok. Şimdi ödevlere geri dönelim."

Birkaç dakika sonra mutfağa gitmek için bir bahane uydurdum. Kurabiye tabağını alıp, çöpe boşalttım. Sheila Marshall'ın ne yapıp ne yapmadığı hakkında bir fikrim yoktu ve ailemle ilgili hiçbir riske girmeyecektim.

Zavallı Kevin'ın her gün ne yaşadığını düşündüm. Çok çalışıyordu, her gün eve gittiğinde bu kadar dengesiz birisiyle karşılaşmak berbat olmalıydı. Akşama doğru düşüncelerim, Kevin gibi birisiyle vakit geçirmenin ne kadar güzel olacağı yönündeydi. Sheila böyle birine sahip olmanın ne büyük şans olduğunun farkında değildi. Kevin'ın da aynı şeyleri Rick için düşünüp düşünmediğini merak ettim. Rick'in beni daha fazla takdir etmesi gerektiğini düşünüyor muydu?

Düşüncelerimi durdurmaya çalıştım ama aynı yoldan hızla ilerlemeye devam ettiler. Bu hafta uğrayacağını söylemişti. Daha önce Rick'ten başka hiçbir adamı düşünerek bu kadar zaman harcamamıştım. Böyle düşünceler aklıma geldiği zaman hemen durdururdum. Son birkaç haftada aldatmanın eskiden olduğundan daha kolay bir hâl aldığını fark ettim.

***

Bir saat sonra telefon çaldığında salata için sebze doğrama işinin tam ortasındaydım. Telesekretere düşmesine izin vermeye karar verdim ama her ihtimale karşı önce arayan kimliğine baktım.

Kevin Marshall.

Ellerimden beyaz soğan parçaları dökülürken, telefonu tezgâhtan aldım. "Alo!"

"Merhaba, ben Kevin."

BELONGS TO KAITUS TEAM

"Nasılsın?"

"İyim ama Sheila'nın ziyaretinden dolayı ne kadar üzgün olduğumu söylemek için aradım."

Ne söylemem gerekiyordu? Yaptığı kurabiyeler için teşekkür ettiğimi mi? Kederimle niye bu kadar iyi bağdaşabileceklerini her zamankinden daha iyi anladığımı mı? Sonunda, "Önemli değil. Onu tekrar görmek güzeldi." demeye karar verdim.

"Evet, eminim öyledir. Her neyse son zamanlarda sürekli Santa Barbara'ya gelmemin de içinde bulunduğu bazı konular hakkında oldukça kışkırtılmış durumda. Ayrıca atölyedeki çocuklardan biri yağını değiştirttiğinden de bahsetti. Bu konuda da biraz kızgın."

Tüm bunların masumca olduğunu ve onunla konuşacağımı söylemeye başlayacaktım ama tüm bunlar yalandı, bunu ikimiz de biliyorduk. "Ziyaretim sana bu kadar sorun yarattığı için özür dilerim."

"Ziyaretin harikaydı ve Sheila her zaman sorun yaratacak bir şeyler arar. Ama sana muhtemelen bu hafta uğrayıp seni kontrol edeceğimi söylemiştim, sana yalan söylediğimi düşünmeni istemem. Sadece... Önümüzdeki birkaç gün eve yakın kalsam iyi olacak."

"Anlıyorum. Önemli değil."

"Önümüzdeki hafta bunu telafi etmeyi umuyorum. Gelirsem, ararım."

"Harika. O zaman, görüşürüz umarım."

Bir yanım, şu anda hayatımda kalan birkaç parlak noktadan birini görmeyecek olmanın üzüntüsüyle yıkılmış olarak telefonu kapattım. Suçluluktan delik deşik olmuş diğer tarafımsa Sheila'nın beni, tüm hayatım boyunca pişmanlık duyacağım bir şeyi yapmaktan kurtardığını söylüyordu.

BELONGS TO KANTUS TEAM

29

Perşembe günü, işten eve döndükten sonra, tam yemek hazırlamaya başlamıştım ki, telefon çaldı.

"Merhaba anne. Merak ediyordum da... Tanrı'm... Belki de bu kötü bir fikirdi." Her heceyle birlikte, Kurt'ün sesi daha yumuşak çıkmaya başladı, ta ki ben telefonu kulağıma iyice yapıştırıp ne dediğini anlamaya çalışana kadar.

"Kurt?"

"Bu öğleden sonra Pamela'yı görmek için Santa Barbara'ya geleceğim. Benimle gelip onunla tanışmak istersin belki diye düşündüm."

"Pamela?"

"Bebeğin annesi."

"Ah!" Daha önce adını sormayı hiç düşünmediğimi şimdi fark ediyordum. Hatta onunla ilgili hiçbir şey sormamıştım. Birdenbire onunla tanışmak istediğimi fark ettim. Diğer yandan da hiç istemiyordum. En azından ortada bir şüphe oldukça iyi bir tıbbi bakım ve kalacak düzgün bir yer için Kurt'ün parasını kullandığını düşünüyordum. Gerçeklerinse hayatımda bir kara leke daha olabileceğini biliyordum. "Onunla tanışmak isterim."

BELONGS TO KATTUS TEAM

"Tamam. Saat dörtte orada olurum."

Her birkaç dakikada bir başımı kaldırıp bakınarak gelmesini beklerken bahçede iş yapıyormuş gibi yaptım. Sonuç olarak tamamen gereksiz bir hareket olduğunu fark ettim çünkü arabayı daha görmeden eski metal yığınından gelen gıcırtıları duydum. Sürücü tarafındaki açık cama doğru yürüyüp "Pamela'nın gelmemden rahatsız olmayacağına emin misin?" diye sordum.

Başını salladı. "Seninle birlikte gideceğimizi söyledim. Eskiden birlikteyken senden çok söz ederdim. Seninle tanışmaya can atıyor."

Evinden uzaktayken, Kurt'ün benim hakkımda ne söylediğini merak ettim. Kendi annesinin ondan vazgeçtiğini söylemiş miydi? Abisinin ölümünden sonra ne kadar bencilce davrandığımı ve onun durumunun kötüye gittiğini fark edemediğimi anlatmış mıydı? "Ve yine de benimle tanışmak mı istiyor?" dedim. Duruma, sanki şakaymışçasına yarım yamalak güldüm; ama şaka değildi.

"Tabii ki. Senin dünyadaki en iyi anne olduğunu söyledim."

"Dünyadaki en iyi anne biraz fazla olmuş. Santa Barbara'daki en iyi anneye ne dersin?"

"Hayır, en az Kaliforniya." Başıyla yanındaki koltuğu işaret edip "Hadi bin de gidelim." dedi.

Oturmam gereken yerdeki yırtık siyah kumaşa ve eskimiş yastıklara baktım. "Neden benim arabamla gitmiyoruz?"

"Hadi ama anne. Macera anlayışın nerede kaldı?" Bu cümleyi söylerken kontağı kapatıyordu.

"Macera anlayışımda bir sorun yok. Daha çok, sırtım için endişeleniyorum."

Birkaç dakika sonra garaj yolundan çıkıyordum. Sokağın sonuna geldiğimizde Kurt'e dönüp "Fark ettim de nereye gittiğimizi bilmiyorum." dedim.

BELONGS TO KAMUS TEAM

"Haklısın, söylemedim değil mi? Yataklı sağlık ocağında."

Ayağımı frenden çekmedim. "Yataklı sağlık ocağı mı? Bebeği doğurdu mu? Sadece altı aylık hamile sanıyordum."

"Öyle zaten. Ama sana söyledim sanıyorum, bazı tıbbi sorunları var. Kan şekeri düzensiz ve sanırım şimdi de kan basıncıyla ilgili sorunlar var. Tam olarak ne olduğundan emin değilim ama birazdan öğreneceğiz, değil mi?"

Gittiğimizde neyle karşılaşacağımızdan giderek daha da çok endişelenerek arabayı hastaneye doğru sürdüm. Gebelerde diyabetin oldukça yaygın olduğunu biliyordum. Ama kan basıncı hakkında pek emin değildim. Bu, uyuşturucu kullandığı için olabilir miydi? Hamileyken de uyuşturucu kullanmış mıydı?

Asansörle doğum servisine çıkıp odasını bulduk. Yatağının başı biraz kaldırılmıştı, uzun siyah saçları yastığın üzerine yayılmıştı ama gözleri kapalıydı. Duvardaki televizyona baktım. "Görüş" programı açıktı; kadınlar, altı yaşındaki çocukların okula cep telefonu getirip getirmemesini tartışıyorlardı. Dikkatimi tekrar Pamela'ya yönelttim. Güzel bir kızdı. Güzel elmacık kemikleri her ne kadar biraz solgun görünse de düzgün bir cildi vardı. Ama ne de olsa hastanedeydi.

"Pamela, biz geldik." Nazikçe omzuna dokununca Pamela gözlerini açtı. Gözlerini bir iki kez kırpıştırdıktan sonra, Kurt'e gülümsedi.

"Merhaba." Sonra bana baktı ve toparlandı. "Ah, merhaba!"

"Merhaba." dedim. Elimi uzatacaktım ama bu durumda nezaket kurallarının neyi gerektirdiğini bilemiyordum. Onun yerine, hem yeterince yakın hem de yeterince güvenli bir uzaklıktan başımı salladım. "Merhaba. Ben Alisa, Kurt'ün annesi."

Gülümseyip başını salladı. "Kurt'ün anlattığı kadar güzelsiniz."

Yanaklarımın yanmaya başladığını hissettim ama neden bilmiyordum. Ama konuyu değiştirmek isteyecek kadar rahatsız olmuştum. "Her zaman abartma yeteneğine sahipti."

BELONGS TO KANTUS TEAM

"Hayır. Anneme geldiğinde asla." Kurt, omzumu sıktıktan sonra gidip yatağın ucuna oturdu. "Doktorlar ne diyor?"

"Sabah ilk iş olarak beni taburcu edecekler. Tüm değerlerim dengelendi ama önümüzdeki birkaç ay dikkatli olmam gerekiyor. Tam olarak yatak istirahati değil ama neredeyse aynısı."

"Ne yapacaksın?"

"Bana ev sahipliği yapacak aileyle konuştum bile. Harika insanlar. İnanamadım. Susie kaygılanmamamı söyledi. İhtiyacım olduğu sürece yardımcı olacakmış."

Kurt bana baktı. "Life Network,[15] Pamela'ya hamileliği sırasında bakacak bir aile buldu."

Yatakta yatan kıza baktım ve ona bakacak olan ailenin, gereksinimi olan rehberliğin de bir kısmını yapmasını umut ettim. "İyi bir aile bulmuşsun."

Başını salladı. "En iyisi." Komodinin üzerindeki bir paketi işaret edip "Benim için onu alabilir misin, Kurt?" dedi.

Kahverengi zarfı, Pamela'ya uzattı, o da içinden birbirine zımbalanmış birkaç kâğıt çıkardı. Kâğıtları, Kurt'e uzattıktan sonra başını bana doğru eğdi. "Evlatlık vermek için karar verdiğim aile bu. Ne düşünüyorsunuz?"

İlk sayfada gülümseyen çifte bakmak için yaklaştım, kendime engel olamadan nefesim kesiliverdi.

Kurt bana baktı. "Sorun ne?"

"Bu Lori Radcliff'in kızı ve damadı. İsimlerini hatırlayamıyorum." Kâğıda baktım. "Ah, evet Rachel ve Stefan Tuttle, doğru. Yıllardır kısırlık sorunuyla savaştıklarını biliyordum ama evlat edinmek için bir çocuk aradıklarını bilmiyordum."

Pamela bana baktı, gözünde umutsuzluk okunuyordu. "İyi insanlar mı?"

15) İnsanlara yardım eden dinî bir kuruluş. http://www.elifenetwork.com/ (ç.n.)

BELONGS TO KAMUS TEAM

Çocuğunun güvende olacağını bilmenin rahatlığına ihtiyacı olduğun farkındaydım. Benim de aynı şeyi bilmeye ihtiyacım vardı; çifti tanımasam da aileyi biliyordum. "Daha iyi bir seçim düşünemiyorum. Harika bir seçim."

"Harika." Arkasına yaslandı; rahatlamayla ya da yorgunluktan -emin değilim- gözlerini kapattı.

Tam o sırada pembe önlük giymiş bir hemşire içeri girdi. "İlaç vakti." Elinde kâğıt bir bardağın içinde ilaçlar vardı.

Kurt ayağa kalktı. "Biz de gidelim. Sadece iyi olduğunu görmek ve annemle tanıştırmak istedim."

Pamela gözlerini açıp bana gülümsedi. "Sizinle tanıştığıma çok memnun oldum. Kurt'e iyi bakın."

Düşünmeden elimi uzatıp elini sıktım. "Bakacağım. Sen de kendine iyi bak." dedim.

O da elimi sıktı. "Ben de öyle yapmayı planlıyorum."

Giriş holünden arabaya doğru yürürken aklım farklı yönlerde çalışmaya başlamıştı. "Bizimle kalabilir. Yatak istirahatindeyken ona yardım edebilirim."

"Dur biraz anne, sakin ol." Ellerini, iki omzuma koydu ve sanki bir atın dizginlerini çekermişçesine beni geriye doğru çekti.

"Hayır, gerçekten." Çoktan hayal etmeye başlamıştım bile. "Yürütebiliriz. Başarabiliriz."

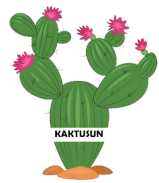
Başını salladı, yüzü birden ciddileşmişti. "Bunun gibi bir şey söyleyebileceğini biliyordum ama bu şekilde yürümeyecek. Pamela ve ben, biz... Sadece onun için doğru olanı yapmaya çalışıyorum. Doğum yapar yapmaz Pamela, ailesinin yanına Florida'ya gitmeyi planlıyor. Okulunu bitirmek, bir işe girmek istiyor. Eğer seninle yaşarsa hepimiz için, bebeği evlatlık vermemiz de daha zor olacaktır. Bu, hiçbirimiz için iyi bir seçim olmaz."

Birçok sebep yüzünden haklı olduğunu biliyordum ama içimde kalan birçok düşünce vardı. Aklımdakileri tekrar ortaya koy-

BELONGS TO KAMUS TEAM

madan önce, bekleyecek ve bu konu hakkında düşünecektim. “Seninle gurur duyuyorum.” Ve duyuyordum. İşte böyle zamanlarda o kibriti çakmakla doğru olanı yaptığımı düşünüyordum.

BELONGS TO KAKTUS TEAM

30

Kalbi Kırık Bir Anne

Pazartesi günü, gazetenin "Yaşam" ekindeki başlık gözüme çarptı ki zannederim her annenin gözüne çarpardı. Başlığın altındaki fotoğrafta, benim yaşlarımda olduğunu tahmin ettiğim, yumuşak yüzlü, gözlerinde sadece acı olarak tanımlanabilecek bakışlar olan bir kadın vardı. Kadının elinde iki tane sekize on ebatlarında fotoğraf vardı; fotoğraflarda, okul fotoğrafı çektirdikleri için gülümsemeye zorlanmış temiz yüzlü iki oğlan vardı. Altındaki açıklamada,

> Theresa Singer iki oğlunun fotoğrafını tutuyor. Sağdaki fotoğrafta görünen Joe, on iki yaşındayken lösemiden öldü. Mutlu zamanlarında fotoğraflanmış olan Gary ise şu anda, Rudy Prince'i öldürmek suçundan mahkemeye çıkmayı bekliyor diye yazıyordu.

Bu haber, koltuğumda doğrulmama sebep oldu. Rudy Prince'i öldürmekten tutuklanan çocuk bu muydu? Birkaç yıl öncesine ait olmasına karşın, resimdeki bu masum görünüşlü çocuk, hapishane hücresinde hayal ettiğim uyuşturucu bağımlısı manyak olmazdı. Ayrıca kayıt fotoğraflarında gördüğüm boş bakışlı adama da pek benzemiyordu.

Gazeteyi aldım, dışarı çıktım ve geri dönüşüm kutusuna attım.

BELONGS TO KAKTUS TEAM

Daha fazlasını görmek istemiyordum.

"Anne, tenis ayakkabılarım nerede? Onları tam buraya bırakmıştım." Caroline merdivenin ucunu işaret ediyordu. "Ama artık burada değiller. Beden eğitimi dersi için onlara ihtiyacım var, bugün koşacağız."

"Caroline, eğer onları tam oraya bıraktıysan, şimdi de olmaları gereken yer tam orası. Ben bir yere kaldırmadım."

"Ama birileri kaldırmış olmalı; çünkü, ben tam buraya bırakmıştım."

"Dolabına baktın mı?"

"Evet."

"Arabaya baktın mı? Babandan geri dönerken arabada ayakkabılarını çıkardın mı?"

Başını yana yatırdı. "Biliyor musun, belki de çıkarmışımdır." Kapıdan çıkıp garaja doğru giderek ortadan kayboldu, az sonra elinde tenis ayakkabılarıyla geri döndü.

Gidip alt merdivene hafifçe vurdum, "Eminim ayakkabılarını tam burada bıraktığın için mutlusundur, değil mi?"

"Ama genelde ayakkabılarımı hep oraya bırakırım." Uzun pembe bağcıklarını çekip ilk fiyongunu attı.

BELONGS TO KAMUS TEAM

31

O cuma, Templeton'a doğru arabamı sürerken iki saatlik yol boyunca, Kurt'ü, Pamela'yı ve yakında doğacak olan bebeği düşündüm. Evlatlık verilsin ya da verilmesin, torunumun, gerçek babasının hapse girdiğini bilmesini istemiyordum. Yine de Theresa Singer'ın söyledikleri aklımdan bir türlü çıkmıyordu. Ne kadar başka şeyler düşünmeye çalışırsam çalışayım bu sesleri susturamıyordum. Tüm bunlardan sonra, vicdanımın uyuşmuş olan kısmı, bir anda uyanmış tepinip bağırıyordu. Tanrı'nın ruhunu ancak bu kadar bastırabilirsiniz. Bu gri bir bölge değildi. Siyahtı. Koyu siyah.

Bir kez daha Jodi'nin evini geçip bahçelere doğru devam ettim. Bir kez daha çalışan insanların seslerini takip ettim. Henüz yanlarına varmadan geldiğimi görmüş, gelişimi izlemeye başlamışlardı.

Monte gülümsedi. "Son kez buraya beklemediğimiz bir zamanda geldiğinde anneanne olmak üzere olduğunu öğrendik. Bugünkü ziyaretin ne gibi haberler getirecek merak ediyorum."

Gülmek istediğim hâlde, en azından gülümsemem gerekirken yapamadım. Onun yerine ağlamaya başladım.

"Ben, şey, ahırda yapmam gereken şeyler var." Monte aceleyle uzaklaşarak bizi baş başa bıraktı.

BELONGS TO KAMUS TEAM

"Ne oldu anne? Hâlâ evlatlık verme konusunu mu düşünüyorsun?"

"Hayır, Kurt, o değil. Keşke o konuyla ilgili olsaydı ama değil."

"O zaman ne?"

"Sana karşı tam olarak dürüst davranmadım. Hatta büsbütün yalan söyledim."

"Hangi konuda?"

"Bana kutuları açtığımda içlerinde başka bir şey olup olmadığını sordun. Hayır dedim, ama doğru değildi. Bir şey daha vardı." Gözyaşları içinde oğluma baktım. "Bir de Louisville Slugger's vardı."

Başı önüne düştü. "Şaşırmadım. Şu aralar anılarımı daha sık hatırlıyorum ve giderek daha şiddetli hâle geliyorlar. Tüm bunların bir kâbus olduğuna inandırmaya çalıştım kendimi ama kalbimde doğrusunu biliyordum. Sanırım, her zaman da bildim. Gerçekti." Ensesini ovaladı. "Neden daha önce söylemedin?"

"Sana asla söylemeyecektim. Kesinlikle emin olmadıkça hayatına devam etmene izin verecektim."

"Fikrini ne değiştirdi?"

Tam da burada durmak ve bir daha da bu konuşmaya devam etmemek istedim. "Başka biri bu cinayetten tutuklandı."

Başı bir anda kalktı. "Kim?"

"Adı Gary Singer'mış."

Tekrar yere bakıp ayağıyla toprağı eşelerken yarım yamalak homurdandı. "Bu beni şaşırtmadı. Eğer onun yapmadığını bilmeseydim, en olası adayın o olduğunu söylerdim."

Bir kez daha, önümde duran ve çoktan değişmiş olan kişiyle, eski bir bağımlının bile daha az insan saydığı birisini değiş tokuş etmek, adaletsizlik gibi geldi. Kararımdan şüphe duymaya baş-

BELONGS TO KATTUS TEAM

lamıştım ki Gary Singer'ın annesi gözümün önüne geldi.

Onun önemli olmadığına ve hapiste olmasının sorun olmadığına çünkü muhtemelen daha önce işleyip de yakalanmadığı bir suçtan dolayı zaten bunu hak ettiğine inandırmaya çalıştım kendimi. "Ama Kurt, Gary Singer'ın annesinin, geri kalan tüm hayatı boyunca olanlardan dolayı kendini suçlamasına izin veremem." dedim.

Başıyla onayladı. "Haklı olduğunu biliyorum. Sadece..." Etrafına bakındı. "Gerçekten başaracağımı düşünmüştüm."

Ellerimle yüzünü kavradım. "Ve hâlâ da başarabilirsin. Buradan uzaklaş. Kanada'ya veya Meksika'ya ya da en azından seni bulamayacakları başka bir yere git." Fikir, aklımın derinliklerinden ve bunu düşündüğümü bile fark etmeden ağzımdan çıkıvermişti. Ama bu fikir hoşuma gitmişti. Hem de çok. İçime umut doğdu. "Pazartesi günü polise gideceğim, bu sana buradan gitmek için iki gün verir. İnşa etmeye başladığın hayatını devam ettirmeni istiyorum ve eğer burada bir hapishane hücresine kilitlenirsen bunu başaramazsın."

Kısa bir süre gözlerimin içine baktıktan sonra başını sallamaya başladı. "Sahte evrak düzenleyebilecek birisini tanıyorum. Muhtemelen sahte bir kimlik ve pasaport alıp buradan uzaklaşabilirim."

"Evet, böyle yap. Yapmanı istediğim şey bu." Belki bir daha onu görmeyecektim ama en azından hapiste olmayacaktı. Akşamları yatağıma yattığımda oğlumun bir yerlerde özgür olduğunu bilecektim.

"O nerede?"

Neyden bahsettiğini anlamamış gibi yapmama gerek yoktu. Dosdoğru gözlerine baktım ve "Yaktım." dedim.

"Yaktın mı?" Kendine rağmen gülümsedi. "İtiraf etmeliyim ki hiç bilmediğim çılgın bir tarafın var. Bu kadar yasa dışı bir şeyin repertuvarında olabileceğini kim bilebilirdi ki?"

BELONGS TO KANTUS TEAM

"Evet, konu çocuğumu korumaya gelince yapamayacağım pek fazla şey olmadığını keşfettim."

"Sanırım bunu zor yoldan bulman gerekti." Toprakta ayağıyla eşelediği yere bakmaya devam etti. "Neden yaktın?"

"İncil diyor ki: 'Doğunun batıdan uzak olduğu kadar, uzaklaştırır Tanrı bizden, işlediğimiz günahları.' Senin günahların İsa'nın gözünde affedildi. Başka kimsenin düşünceleriyle kafa yormaya gerek görmedim." Uzanıp oğlumun yanağını kavradım. "O sopayı savuran kişi artık yok. Rehabilitasyona girdiğin gün öldü. Eskiden içinde yaşadığın uyuşturucu bağımlısı kabuğundan gerçek sen çıktın, tekrar eskiden olduğun insan oldun. Yaşamda bir hakkı daha hak eden bir insan."

"Polise sopayı yaktığını söyleyecek misin?"

"Sanırım söylemem gerekiyor. O şeyi tekrar var edemem ve sanırım bunun nedenini bilmek isteyeceklerdir."

Başıyla onayladı. "Başın derde girmeyecek mi?"

"Muhtemelen. Lacey bir kanıtın yok edilmesinin hafif suç sayıldığını söyledi, yani belki de o kadar kötü olmaz." Lacey'nin ayrıca söylediği adaletin engellenmesi ve işlendikten sonra suça ortaklık etme kısımlarından bahsetmedim. Olabildiğince rahat bir vicdanla buradan uzaklaşmasını istiyordum. "Kurt, benim doğruyu söylemem gerekiyor ama senin bununla yüzleşmen gerekmiyor. Henüz kaçabilecekken git buradan."

Yavaşça başını salladı. "Eğer yapmamı istediğin şeyin bu olduğundan eminsen..."

"Eminim." Ve emindim. Bunu yapmamı sağlayan tek şey bu düşünceydi.

***

İki gün sonra kilisede oturmuş, burada son kez dua edip etmediğimi merak ediyordum. Önümüzdeki haftanın neler getirebileceğini kim bilebilirdi ki? Bir yerlerde hapsedilmiş olabilir-

BELONGS TO KANTUS TEAM

dim ya da en azından bu gruptaki insanlardan dışlanmış olabilirdim. Dışarı doğru giderken yoldaki herkese gülümsedim. Gözümden yaşların indiğini hissederken onlara biraz daha kuvvetlice sarıldım. Bu insanlar benim için büyük bir destek ve hatta benim hayatımın bir parçası olmuşlardı ama tüm bunlar, benim yıllar boyu oynadığım rolü öğrendiklerinde bitecekti. Eğer yaptığım kadar korkunç bir şey yapmaya istekliysem, hayatım bir oyundan başka ne olabilirdi ki?

Şarkılar söyledik ama ben dinleyemedim bile. Dudaklarım oynadı ve sanırım ses geldi ama aklım çok uzaklarda bir yerdeydi. Rahip Maddox seremoniye başladığında ne söylediği hakkında hiçbir fikrim yoktu. Seremoninin ortalarında bir yerde, deyimler ve bazen de kelimeler yakalamaya başladım. "Numara yapmak" ve "transparan olmamak" gibi şeyler. Tüm bunlar bana uyuyordu. O kadar uzun zamandır o kadar farklı insana numara yapıyordum ki. Sanırım bir kere yapmak diğerlerini de beraberinde getiriyordu.

Ayinin sonunda, Rahip Maddox sunakta diz çöküp dua etmek isteyenlerin öne çıkmasını söyledi. Yerimde duramadım. Beni buraya bu kadar çabuk getiren karanlık sırların ne olduğunu merak ederek tüm gözlerin üzerimde olduğundan emin bir şekilde, öne doğru atıldım. Gözümden yaşlar süzülerek diz çöktüm ve çizgimden ne kadar ayrıldığımı düşündüm. Tüm bu insanların önünde o kadar uzun zamandır cesur ve iyi bir Hristiyan olmaya çalışıyordum ki Tanrı'yı resimden tamamen çıkarmayı başardım. Yüzümü ellerime gömdüm ve haftalardır yapmadığım kadar dua ettim. Ne yaptığımı fark etmeyeceğini düşünerek Tanrı'nın önünde o kadar uzun süre sessiz kalmıştım ki... Evet şimdi itiraf edecektim.

Ne kadar süre geçti bilmiyorum ama bir süre sonra gözlerimi açtım. Sunakta yüz kadar daha insanın diz çökmüş olduğunu görünce çok şaşırdım. Tüm bu insanlar da hayatlarındaki sahteliği hissettikleri için mi buradaydılar? Zannettiğim gibi, tüm bu olanlarda yalnız değil miydim acaba?

Ayağa kalkıp sandalyeme geri döndüm. Hemen arka sıradaki

BELONGS TO KAMUS TEAM

yerime geri dönerken uzanıp kolumu sıvazlayan Ruth Ann Sparks'tan başka kimse öne çıktığımı fark etmemiş görünüyordu. Benim tamamen bir sahtekâr olduğumu bilen hiçbir göz sezinlememiştim. Diğer insanlar da yavaş yavaş yerlerine geri döndüler. En son, sunakta yaklaşık bir düzine insan kaldı.

Ken Maddox podyuma yürüdü ve cemaate baktı. "Ve şimdi, Kadın İbadetleri Yöneticisi Alisa Stewart bizi kapanış duasında yönlendirecek."

Şaşkınlıkla başımı kaldırdım. Kapanış duası çalışanlar arasında sırayla yapılırdı ve daha önce kendi sıramı hiç kaçırmamıştım. Şimdiye kadar. Kesinlikle mikrofona gitmek, herkesin önünde -hem de bugün- dua etmek istemiyordum. Hem de hiç. Ama bir şekilde ayaklarım bunu anlamamış gibi görünüyordu çünkü onları durdurmayı başaramadan kendimi podyumda buldum. Az önce Tanrı önünde günahlarını itiraf eden sıra sıra oturmuş insanlara, cemaate, baktım. Buradaki herkes muhtemelen korkunç bir sırrı olduğunu düşünüyordu. Bana karşıysa hiçbir düşünceleri yoktu.

"Sevgili Baba, sen muazzam ve mükemmel bir Tanrı'sın ve tamamen kutsalsın. Ne yazık ki, senin işlerini yapan insanlar, bizler, öyle değiliz..." Çantamda güvenli bir şekilde duran istifa mektubumu düşündüm. Çıkarken onu Ken'e verebilirdim ama şimdi tüm bunlar için iyi bir zaman değildi. "Tanrı'm bildiğin gibi, uzun bir zamandır, bir yalan içerisinde yaşıyorum. Olduğumdan daha güçlü ve kontrollüymüşüm gibi davrandım, çünkü yapmam gerekenin bu olduğunu düşünüyordum. Beni affet. Hepimizi affet. Âmin."

Bana tanıdık gelen birçok yüze doğru baktım. En cesur hâlimi sergilediğim insanlar, danışmanlık yaptığım insanlar... Muhtemelen son kez her zamanki yerime geri döndüm. Her zaman bildiğim hayat, geliştirmek için çok fazla emek harcadığım bu şey... Bitmişti.

BELONGS TO KANTUS TEAM

32

Pazar günü Rick'i aramadan önce akşam yemeğinin bitmesini bekledim. "Seninle bir şey hakkında konuşmam gerekiyor. Gelebilir misin?" Nabız atışlarımı kulağımda duyabiliyordum. Olayları Rick'e anlatmaktan, polise anlatmaktan korktuğumdan daha çok korkuyordum.

"Ne oldu?"

"Yüz yüze konuşmayı tercih ederim."

Cevap vermek için tereddüt etti, önce bir an için reddedeceğini düşündüm. Sonra iç geçirip "Tamam, hemen geliyorum." dedi.

Caroline'ın odasındaki taşınabilir televizyonu ve en sevdiği DVD'yi getirerek kurdum. Bu, sık sık verdiğim bir ödül olmadığı için, şüphelenmeyecek kadar sevinçliydi. Film başladıktan sonra, onu alnından öpüp çıkarken de kapıyı arkamdan kapadım. Patlamaya kadar, babasının alt katta olduğunu fark etmemesini umuyordum. Tabii daha sonra ona da söylemeliydim. Böyle bir şeyi ondan saklamamın imkânı yoktu. Gerçekleri benden duymasını istiyordum. Ama önce Rick'e anlatacaktım.

Ön camda durup gelmesini bekledim. Garaj yoluna girerken farlarının ışığını görür görmez onu karşılamak için dışarı çıktım.

BELONGS TO KAMUS TEAM

"Caroline burada olduğunu bilmiyor, biz konuşurken de böyle olmasını istiyorum." dedim.

Onu bodrum katındaki oturma odasına aldım. Evde en çok sevdiğimiz oda olduğu ya da deri koltuklarıyla uyumlu olan sandalyeleri, geçmişten çok güzel anılar taşıdığı için seçmemiştim bu odayı. Hayır. Bu odayı, Caroline'ın odasına en uzak olan oda olduğu için seçmiştim. Caroline sesleri duysa bile -ki Rick başladıktan sonra muhakkak duyacaktı- bize ulaşana kadar, merdivenden inerken gelişini fark edecektik.

"Sana söylemem gereken bazı şeyler var." İki elimle şakaklarımı ovdum. "Pek hoşuna gitmeyecek."

"Tahmin etmiştim. Ne oldu?"

"Kurt rehabilitasyondayken, Koç Brooks, Kurt'ün birkaç kutu eşyasını getirdi. Kurt, onların avokado bahçelerine yakın bir kulübede yaşıyormuş. O, Jodi'yle yaşamaya başladıktan sonra, kutular aklıma geldi; her şeyi gözden geçirip temizlemeye karar verdim. Çamaşırlarını yıkarım falan diye düşündüm." Aklıma dolan görüntüleri uzaklaştırmak için gözlerimi sıkı sıkı yumdum. Ama bu, görüntüyü daha da belirgin hâle getirdi, o yüzden gözlerimi açıp Rick'e baktım. "Kutulardan birinin dibinde bir şey buldum."

"Nasıl bir şey?"

Geriye dönmek için artık çok geçti, ama bunu nasıl da isterdim. Ancak şu noktada başka bir şansım yoktu o yüzden derin bir nefes aldım.

"O sopayı."

"O sopa mı?" Aklı karışmış bir şekilde bana baktı.

Yanıtlamaya gerek duymadım. Onun yerine, parçalar yavaş yavaş yerine otururken Rick'in yüzünü izledim. Anladığı anda, biliyordum. Ağzından, ortalama bir mafya babasını utandıracak bir küfür dizisi çıktı. "Şaka yapıyor olmalısın! Tüm bu zaman boyunca biliyordun, tüm bu zaman boyunca sopa sende olduğu

BELONGS TO KANTUS TEAM

hâlde bana bu konuda hiçbir şey söylemedin. Böyle bir şeyi benden nasıl saklarsın?"

"Tabii ki bu konuda hiçbir şey söylemedim. Tam olarak ne yapacağını biliyordum."

"Gerçekten mi? Peki bayan 'akıl okuyucu' tam olarak ne yapardım?"

"Doğrudan yeni en yakın arkadaşın Bruce Thompson'a giderdin. Bu da Kurt'ün yeni hayatını noktalardı." Derin bir nefes alıp sesimi alçaltmaya çalıştım. Yukarda olsa da eğer sakinleşmezsek, Caroline ışık hızıyla buraya gelirdi. "Rudy Prince'i öldüren çocuk artık yaşamıyor. Kurt, eski Kurt olarak tekrar doğduğunda o çocuk öldü. Artık olmadığı bir şey için onu cezalandırmaya gerek görmedim."

"Geçirdiğimiz bunca zaman boyunca o da rol mü yapıyordu?"

Omuz silktim. "Bildiğini sanmıyorum. Eşyalarını ona götürdüğümde kutuda başka bir şey olup olmadığını sordu. Hayır dedim. Birkaç hafta sonra, Rudy Prince'in öldürülmesiyle bir ilgisi olup olmadığını sordum. Rüyasında, sopa yanında olarak uyandığını gördüğünü ama gerçek olup olmadığını bilmediğini söyledi."

"Rüya mı? Ne kadar yaratıcı(!)."

"Belki de gerçekten emin değildi. O kadar uzun süre uyuşturucu kullandı ki, gerçeklik ve fantezi arasındaki çizgi bulanıklaştı diye düşünüyorum. Sence de öyle değil mi?"

Rick sehpanın üstünden bir kitap alıp odanın diğer ucuna fırlattı. "Ve ben de ona üç bin dolar verdim, ne kadar aptalmışım. Herhâlde uyuşturucu almış, eski arkadaşlarıyla oturmuş, bir adamı öldürene kadar dövüp nasıl da paçayı sıyırdığını ve tabii babasını, arabasını tamir ettireceğini söyleyerek nasıl dolandırdığını anlatıp gülmüştür."

"Hayır, öyle bir şey olmadı." Sözcükler fısıltıyla zar zor çıkmıştı ağzımdan. Doğruları biliyordum ve benim lehimeydi ama Kurt'ün

BELONGS TO KAKTUS TEAM

davranışları, sinirli bir şekilde bağırıp sadece tartışmayı kazanabilmek için anlatılamayacak kadar asildi.

"Tabii öyle düşünmezsin. Sopanın da sadece şans eseri eşyaları arasından çıktığını ama Kurt'ün bununla bir ilgisi olmadığını da düşünüyorsundur, değil mi?" Koltuklardan birinin kolunu tekmeleyince koltuk halının üzerinde birkaç metre kaydı. "Bu inanılmaz! Sen inanılmazsın! Tüm bu zaman boyunca bildiğini ama bana söylemediğini düşünmek!.."

"İşte şimdi söylüyorum ve şu anki tepkilerin, eğer daha önce söylemiş olsaydım ne kadar anlayışla karşılayacağını gösteriyor."

Birkaç küfür daha savurduktan sonra koltuğa çöktü ve titreyerek yüzünü ellerinin arasına aldı. "Buna inanamıyorum! Buna inanamıyorum!"

Koltuğun diğer tarafına tünedim. "Yarın sabah dokuzda, Dedektif Thompson'la bir randevum var. Her şeyi anlatacağım."

Rick şaşkın şaşkın bana baktı. "Ona söylemeye karar vermene sebep olan ne?"

"Diğer çocuk tutuklandığında kuşkulanmaya başlamıştım. Annesinin hikâyesini okuduğumda itiraf etmem gerektiğini anladım. Böyle bir şey yaşamasına izin veremezdim."

"Kurt'e söyledin mi?"

Başımı salladım. "Cuma günü gidip konuştum."

"Ne dedi?"

"Üzüldü ama sanırım biraz da rahatladı. Bu konu bir süredir canını sıkıyordu."

"Her şeyi itiraf etmeyi mi planlıyor?"

Parmaklarımı bir araya getirip elimin arkasında çıkan damarlarımı izledim. Ne kadar çok zaman akıp gitmişti parmaklarımın arasından. Artık tutunacak hiçbir şey kalmamıştı.

BELONGS TO KAMUS TEAM

"Alisa?"

Kurt'ün kaçacağını söylesem acaba ne yapardı? Hemen şimdi burada Dedektif Thompson'ı arayıp haber mi verirdi? Gözlerinin içine baktım ve karşımda, az önce her şeyini kaybetmiş bir adamın yüzünü gördüm. Ne hissettiğini çok iyi biliyordum. Uzanıp elini sıktım. "Ona yapmamasını söyledim." Onun yerine ne yapması gerektiğini söylediğimi anlatamazdım Rick'e. "Bilmen gereken bir şey daha var. Verdiğin parayı uyuşturucu almak için kullanmadı."

"Bunu biliyorsun çünkü?"

"Çünkü Pamela'yla tanıştım. Yakında doğacak torunumuzun annesi. Kurt, kıza geçim giderlerinde yardımcı oluyordu."

Tekrar bana baktığında gördüğüm şeyin sinir mi yoksa umutsuzluk mu olduğunu anlayamadım. "Emin misin?"

Omuz silktim. "Olabileceğim kadar eminim. Bebeği evlatlık vermeyi planlıyor, Lori Radcliff'in kızı ve kocası muhtemel aileler."

"Anlıyorum." Rick canlı bir şekilde başını salladı ve ayağa kalktı. Evin ana katına çıkan merdivenlere doğru kısa adımlar atmaya başladı ama üçüncü basamakta durup bana döndü. "Hayatımda ilk kez yanılmış olmayı dilerdim. Gerçekten de hayatını değiştirmek istemiş. En azından bu konuda haklıydın. Keşke onu kurtarmak için elimizden bir şey gelseydi."

"Keşke." On yaş daha yaşlanmış gibi görünen yüzüne, aniden baktım. "Yaptığımdan dolayı benim de başımın derde gireceğinden eminim ama Caroline'a iyi bakacağını biliyorum." dedim. Gözyaşlarına boğuldum.

"Başın derde mi girecek? Sopayı sakladığın için mi?"

"Hayır, imha ettiğim için."

"Ne yaptın sen?" Sesi tüm evi inletti. "Böyle bir şeyi nasıl yaparsın?"

BELONGS TO KANTUS TEAM

"Anne? Baba, sen mi geldin?" Caroline merdivenlerden koşarak aşağıya indi. "Burada ne yapıyorsun baba?" Babasının yüzüne baktığı anda sesi bir korku bulutunun içinde yok oldu. Gelip arkamda durdu. "Anne?"

Bir kolumu Caroline'ın sırtına koydum. "Sorun yok tatlım. Baban da şimdi gidiyordu."

Rick kapıyı çarparak hızla odadan çıktı.

"Anne neler oluyor?"

En zor kısmına gelmiştim; Caroline'a anlatmak.

***

"Marşmelov da alabilir miyim?" Caroline bir şeylerin ters gittiğinin farkındaydı ama geç saate sunulan bir sıcak çikolatayı midesine indirmeden bunu sorgulamayacak kadar da kurnazdı.

"Neden olmasın." Şekerleme torbasını çıkarıp köpüklü sıvının üstüne bolca döktüm.

"Krem şanti?"

Bir an düşündükten sonra, başımı salladım. "Mideni bozacak kadar zorlamayalım istersen."

Omuz silkip bardağına uzandı. "Midem bozulmayacak." Bir yudum alıp bana baktı. "Peki biraz krakere ne dersin?"

Şimdiye kadar çoktan ya konuşmaya başlamam ya da dolaplardaki tüm tatlıları çıkarmam gerektiği apaçık ortadaydı. "Caroline konuşmamız gereken bir şey var."

Yüzü resmîleşti ve kaşığıyla marşmelovu dürtmeye başladı. "Babam hakkında değil mi? Şimdi ikiniz de birbirinize kızgınsınız değil mi?"

"Hayır tatlım. Sadece oldukça zor bir konuşmanın tam sonunda odaya girdin." Şimdi düşünecek olursak, Caroline'la da aynı tartışmayı yapmak üzereydim.

BELONGS TO KANTOS TEAM

Sıcak çikolatasından bir yudum alırken söylediklerimi düşündü. Pek ikna olmuş görünmüyordu. "Peki, o zaman ne hakkında konuşmamız gerekiyor?"

Konuşmak için ağzımı açtım ama hiçbir ses çıkmadı. Bir yudum su içtim, boğazıma takıldı. Öksürdüm ve bir daha denedim. "Bilmen gereken bir şey var."

Caroline bardağını masaya bıraktı ve kucağıma geldi. Sarılıp yanağını omzuma dayadı. "Seni seviyorum, anne. Bana her şeyi söyleyebilirsin."

Başka bir zaman olsa bu sözlere gülerdim. Kaç kez aynı cümleyi söylemiştim ona. Bu akşamsa hiç komik değildi.

"Caroline, Kurt bize geri dönmeden önce çok kötü bir şey yaptı."

Arkaya doğru eğilip bana baktı, yüzü ciddiydi. "Biliyorum." Koca mavi gözlerini kırptı. Uzun kirpikleri, masumiyetine masumiyet katıyordu.

"Biliyor musun?"

"Evet, uyuşturucu kullanıyordu. Uyuşturucu kullanmanın kötü olduğunu biliyorum anneciğim. Bana bunu söylemene gerek yok."

Çocuklarıyla yaptıkları en gergin konuşma "sadece hayır de" konuşması olan ailelere ne kadar da imreniyordum. "Evet, uyuşturucu kullanıyordu ve bu çok yanlış. Ama uyuşturucular başka kötü şeyler yapmasına da neden oldu."

"Ne gibi?"

"Bazen insanlara beyzbol sopasıyla vuran bir uyuşturucu satıcısı varmış. Bir akşam Kurt çok sinirlenmiş ve adamın elinden sopayı alıvermiş."

"Bunun neresi kötü? Bana sanki iyi bir şey yapmış gibi geliyor."

BELONGS TO KAMUS TEAM

"İyi bir şey olabilirdi... Tabii eğer orada dursaymış. Caroline, Kurt sopayı almış ve uyuşturucu satıcısına sopayla vurmaya başlamış."

"Bana hak etmiş gibi geldi."

"Evet, ama Kurt, adama o kadar sert vurmuş ki adamı öldürmüş."

Caroline'ın büyük gözleri yaşlarla doldu. "Ama bu Kurt'ün suçu değil ki. Uyuşturucu satıcısı kaba biriymiş."

İpeksi sarı saçlarını okşadım. "Polis duruma pek de böyle bakmıyor."

"Onlar ne söylüyor?"

"Henüz bir şey söylemiyorlar. Başka birisinin yaptığını sanıyorlar. Ama... Yarın sabah..." Her hece boğazımda düğümleniyordu. "Polis istasyonuna gidip onlara gerçekleri anlatacağım."

"Ne yapacaksın? Kurt'ü ispiyonlayacak mısın? Niye böyle bir şey yapasın ki?"

"Çünkü başka biri tutuklandı. Caroline, eğer doğruyu söylemezsek, suçsuz bir adam hapse girecek."

"Hapis mi?" Sözcükler ağzından ciyak ciyak çıkıyordu. "Hapis mi? İhbar edersen, Kurt senin yüzünden hapse girecek."

"Yapılması gereken şey bu."

Kucağımdan kalkıp sandalyesine gitti. Anlaşılan sıcak çikolata şimdilik unutulmuştu. "Bir annenin yapması gereken şeyin bu olduğunu sanmıyorum."

Mutfak masasının üstünde ellerimi birleştirip ona baktım. "Söylemem gereken bir şey daha var."

"Ne?"

"Birkaç ay önce beyzbol sopasını buldum. O zamanlar senin söylediklerinle aynı fikirdeydim o yüzden polis kanıt bulamasın diye sopayı yaktım."

BELONGS TO KAMUS TEAM

Gözleri büyüdü, bana baktı. "Ne yaptın?" Gülümsemesine hâkim olamıyordu. Kızgın olsa da hikâyenin bu kısmını onaylamıştı.

"Evet, yaptım. Ama Caroline bu yanlıştı. Bu bir suçtu ve yarın polisle konuşmaya gittiğimde bunu da söylemeliyim."

"Sana kızarlar mı?"

Kafamı salladım. "Evet, korkarım kızarlar."

"Anne yapamazsın, izin vermem. Gitmene izin veremem." Kucağıma atlayıp kollarıyla beni sıkıca sardı. "Senin hapse girmene izin vermiyorum."

"Hapse gireceğimi sanmıyorum. Ama girsem bile, baban gelip sana bakacak."

"Haaaaaaayırr! Haaaaaaaaaaaaaaaayır! Babamdan nefret ediyorum. Eğer polise gidip seni ve Kurt'ü de hapse göndermelerini söylersen, senden de nefret ederim." Mutfaktan dışarı fırladı. Merdivenlerden yukarı koşup kapsını çarparak kaparken ayak seslerini duydum.

BELONGS TO KAMUS TEAM

33

Pazartesi sabahı saat beşte, uzanıp alarmımı kapattım. Uyuyamamamın iyi tarafı, sabahları yüksek vızıltılı bir sesle uyanmak zorunda olmayışımdı. Yanımda, örtülerin altında hareketsiz duran küçük kitleye, örtünün altından dışarı çıkmış olan bir tutam sarı bukleye baktım ve geriye dönüp her şeyi nasıl değiştirmek istediğimi düşündüm. Caroline'ın gözyaşlarının ve ancak gece yarısından sonra uykuya yenik düşen kalbi kırık iniltilerin anısını silmek için nelerimi vermezdim ki…

O sopadan kurtulmaya karar verdiğim gün, bu berbat sabahın, bir gün geleceğini hiç düşünmemiştim. Zamanı geri çevirebilseydim, belki de her şeyi daha farklı yapardım.

Ama şimdi bile, kibriti kutunun yan tarafına sürttüğüm zaman gelen sülfür kokusunu hatırladığımda umutsuzluğumu hissedebiliyorum. Oğlumun bir şansa gereksinimi vardı, o şansa sahip olmasını sağlamalıydım. Şimdi farklı bir seçim yapabilecek miydim peki?

Sessizce merdivenlerden aşağı indim, mutfağa gittim. Eğer bu, kızımla geçireceğim son sabah olacaksa hatırlanacak bir kahvaltı hazırlayacaktım. Krep hamurunu karıştırdım, yumurtaları çırptım, fazladan birkaç parça jambon çıkardım. Kısa süre sonra tüm ev şey gibi kokuyordu… Mutlu bir ev gibi. En sevilen

BELONGS TO KAMUS TEAM

yiyeceklerin kokusunun böyle bir etki yaratması ilginçti. O anda jambonu bir daha asla, son kırk beş yıldır kokladığım gibi, aynı sevgiyle koklayamayacağımı fark ettim. Her zaman bugünü hatırlatacaktı. Her şeyin sonunu...

Caroline'ın merdivenden aşağı indiğini gürültülü ayak seslerinden anladım. Bir an sonra mutfakta belirdi. Kırmızı kadife bir kazak, beyaz bir tayt ve siyah ayakkabılar giymişti. Erkek gibi giyinmeyi seven kızımın, kendi özgür iradesiyle giyeceği bir kıyafet değildi bu. Noel arifesi ayinine giderken bunları giymesi için yalvarmış, yakarmış, hatta büsbütün tehdit etmiştim. "Çok sevimli olmuşsun." Ne yapmaya çalıştığından pek emin değildim, tüm olasılıklara açık olmaya çalışıyordum, bu yüzden fikrimi belli etmeyen bir ses tonu kullandım.

"Evet." Havayı kokladı. "Güzel kokuyor. Ne pişirdin?"

"Gel de kendin bak." Önüne bir tabak koydum. Saniyeler içinde ağzına bir parça jambon atmıştı. "Mmm..."

Ben de küçük bir parça jambon aldım ama neredeyse kusuyordum. Başka hiçbir şeye yer kalmayıncaya kadar pişmanlıkla dolmuştu içim.

"Polis merkezine giderken iyi görünmem gerektiğini düşündüm." dedi. Bunları sanki gayet sıradan bir şeymişçesine söylemişti ama, gözlerinde bitkin bir meydan okuma vardı. Kararını vermişti, vazgeçmek gibi bir düşüncesi yoktu.

"Ah, tatlım!" Gidip kollarımı ona sardım, yüzümü, zor bir geceden sonra hâlâ diken diken duran saçlarına gömdüm. "Keşke gelebilsen, benimle geleceğini bilmekten çok mutlu oluyorum."

"Keşke gelebilsen derken ne demek istiyorsun? Tabii ki gelebilirim. Ben de seninle geliyorum, bu son kararım." Ona söylediğim kelimeleri yinelemesi kalp kırıcı olmasaydı oldukça gülünç sayılabilirdi.

"Tatlım, gelemezsin. Bugün neler olacağını bilemiyorum. Eğer okulda güvende olacağını ve sonra da babanla eve güvenle ulaşacağını bilmezsem içim rahat etmez."

BELONGS TO KANTUS TEAM

En az dün akşamki kadar şiddetle ağlamaya başladı. "Lütfen, beni bugün okula gitmeye zorlama. Seninle gelmek istiyorum. Lütfen seninle karakola gelmeme izin ver." Her iki kolunu ve bacağını bana doladı. "Beni bırakamazsın. Buna izin vermem."

"Ah, tatlım!" Gözyaşlarım onun üstüne düşerken sıkı sıkı sarıldım. "Seni çok seviyorum! Seni çok seviyorum!" Bunlar olurken bir anda kendimi yerde oturur hâlde buldum. Caroline kucağımdaydı; kollarımız, birbirimizi tutmayı başaramayacağını bildiğimiz bir emniyet ağı gibi birbirine kenetlenmişti.

Ben ne yapmıştım?

Uzun bir zaman sonra kendimi geri çektim. "Hadi dişlerini fırçalayıp saçlarını tarayalım sonra da seninle okula yürürüm."

"Ben gitmiyorum." Kolları yine boynuma uzandı.

"Gitmelisin, bebeğim. Gitmelisin. Ama merak etme, okuldan çıktığında baban seni almaya gelecek."

"Babamla kalmak istemiyorum. Seninle gelmek istiyorum."

Uzanıp kollarını boynumdan ayırdım, sonra ayağa kalkıp ondan uzaklaştım. Bunu yapmak hiç de kolay olmamıştı. "Hadi ama, zaten geç kaldın."

Ellerini bana uzattı ama geri çekildim ve merdivenleri işaret ettim. "Saçlarını tara ve dişlerini fırçala. Şimdi!"

Yeni bir ağlama krizine girdi, merdivenlerden yukarı koştu. Elimde kalan tüm zamanımı onunla geçirebilmek için arkasından gitmek istedim ama beni görmezse işlerini daha hızlı bitireceğini biliyordum. Birkaç dakika sonra, saçları az öncekine kıyasla daha az dağınık, merdivenlerden aşağı indi. Sırt çantasını omzuna astı, meydan okurcasına bana baktı ama çenesi titriyordu.

"Benimle okula yürüyeceğini söyledin."

Kucağıma aldım, bir buçuk blok ötedeki okuluna kucağımda taşıdım. Kollarını boynuma dolayıp yüzünü omzuma gömdü.

BELONGS TO KANTUS TEAM

Otoparkta, arabalarından çocuklarını indiren insanların bakışlarını hissedebiliyordum ama umrumda değildi. Şu anda ikimizin de birbirine ihtiyacı vardı ve bunda utanılacak hiçbir şey yoktu.

Okula hâlâ yirmi metre varken, geç zili çaldı, o yüzden kaydettirmek için hemen ofise verdim. Gerekli yeri imzaladıktan sonra, Caroline'ı bırakmaya gittim. Bağırmaya başladı. "Kalmayacağım, burada kalmayacağım! Seninle gelmek istiyorum!"

Göz hizasına gelmek için yere diz çöktüm. "Tatlım, benim için güçlü olmanı istiyorum. Tüm dünyada bana kalan tek şeysin. Eğer bana yardım etmezsen, başaramam."

Okul sekreteri gözlüğünün üzerinden olayları izliyordu. Masasından kalktı, "Günaydın Caroline. Seni sınıfına götüreyim mi?"

Başımla onayladım ve Caroline'ın yanaklarındaki gözyaşlarını sildim. "Onunla gitmelisin. Yakında görüşürüz."

Caroline titreyen elini uzatıp sekreterin elini tuttu, ama kapıdan geçerken hâlâ başı öne dönüktü ve bana bakıyordu.

BELONGS TO KAMUS TEAM

34

Bacaklarım taşlaşmıştı ama bir şekilde bükülmelerini, kalkmalarını, hareket etmelerini ve ağır adımlarla beni eve götürmelerini sağladım. Mutfak masasına yığıldım, kafamı kavuşturduğum kollarımın üstüne koydum ve kalbimdeki her şey için dua etmeye başladım.

"Her şeyi mahvettim Tanrı'm! Her şeyi mahvettim biliyorum. Hepsi benim suçum. Daha en baştan örtbas etmemeli ve yalan söylememeliydim. Ama Tanrı'm, oğluma bir şans daha vermek için elimden geleni nasıl yapmam? Sen de elinden gelen her şeyi yapmaz mıydın?" Düşüncelerimin gerisi boğazımda düğümlendi.

İçimde bir yerlerde, çekicin çiviye vururken çınlamasını, çivinin ete girerken çıkardığı tok sesi ve çiviler içeri girerken tahtanın yarılma sesini duydum. Yavaş ve acılı ölümü beklerken, Oğul'un ızdırapla buruşmuş yüzünü gördüm. Tam bir dürüstlükle bunu yapabileceği hâlde, onu kurtarmayan Baba'sını düşündüm. Onun yerine Oğlu'nu orada başka birisinin cezasını, benim cezamı, çekmesi için bıraktı.

Diğer yandan ben, cezalandırılmayı hak eden kendi oğlumu kurtarmak için başka birisini feda etmeye hazırdım. Bu Tanrı'nın temsil ettiği her şeye o kadar tersti ki, niye beni öldürmediğini merak ediyordum.

BELONGS TO KAKTUS TEAM

"Tanrı'm, özür dilerim. Gerçekten özür dilerim. Her şeyi yanlış yaptım, benim yapmamı istemeyeceğin her şeyi yaptım. Lütfen beni affet. Günahlarımdan bu şekilde arınabileyim diye, senin Oğlu'nun kanı döküldüğü için sana minnettarım. Lütfen Caroline'a iyi bak. Ve Kurt'e. Ve Rick'e de."

İnsanların böyle şeyler hakkında hikâyeler anlattığını pek çok kez duymuştum ama bu nokta için hep, "İşte o anda Tanrı inancı her yanımı doldurdu ve içim tamamen huzurla doldu." demişlerdi ancak bana öyle olmadı. İçimde bir gram bile huzur yoktu.

Ayağa kalktım, anahtarımı ve çantamı aldım ve arabamın beni kaderime götürmek için beklediği yere, garaja, gittim. Garaj kapsını açtım, arabamın sürücü koltuğuna oturdum ve kontağı çevirdim. Radyodaki Hristiyan müzik kanalında, elinden gelenin ötesinde bir şeyler yapabilmekle ilgili bir şarkı çalıyordu. Radyoyu kapadım. Şu anda sessizliğe ihtiyacım vardı.

Tık... Tık... Tık...

Yolcu tarafındaki pencerenin tıklatılması beni ürküttü. Başımı kaldırdığımda Lacey'yi gördüm. Saçlarını yapmış, boyun hizasında tek bir sıra bukle olmalarını sağlamış, saç bandı, fiyonk ya da payetli bir şeyler takmamıştı. Lacivert bir takım giymişti; elinde de evrak çantası gibi bir şey gördüm. Camı aşağı indirdim. "Burada ne yapıyorsun?"

"Bana avans verdin hatırlıyor musun? Ben senin avukatınım, bu nedenle de sana tek başına gidemeyeceğini söylüyorum. Şimdi kapıyı aç da bineyim. Şehir merkezinde bir randevumuz var."

Kapı kilidi tuşuna bastım ve koltuğuna yerleşirken "Bunu yapmak zorunda olmadığını biliyorsun değil mi?" dedim.

"Elbette zorunda değilim, ama yapmak istiyorum. Yasanın nasıl işlediği hakkında deneyimsiz biri varsa o da sensin. Seni oraya göndermek, Daniel'ı aslanlara atmak gibi bir şey olurdu."

Ona bakıp gülümsedim. "Seni düzeltmekten nefret ediyorum Lacey ama Daniel'ı kurtaran bir avukat değildi, Tanrı'ydı."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Evet ve eğer Tanrı, tıpkı söylendiği üzere o aslanların ağzını kapalı tuttuğu gibi senin de konuşmaman gereken yerlerde ağzını kaparsa bu benim işimi kolaylaştırır."

Ona sarılmak için eğildim. "Sen bir harikasın."

"Evet, öyle diyorlar."

Garajdan geri geri çıktım ve hiç çıkmak istemediğim o yolculuğa başladım. Lacey benimle olduğu için çok mutluydum. Böylece yanıtını bildiğimi sandığım ama aslında emin olmadığım soruları yanıtlayacaktı.

"Bugün ne olacak? Anlattıktan sonra yani? Beni tutuklayacaklar mı?"

"Her iki türlü de olabilir. Şimdilik seni bölge savcısına havale etmeleri daha büyük olasılık. Ama hemen tutuklayıp yem olarak da kullanabilirler."

"Yem mi?"

"Bu büyük oyunda sadece bir figüransın sen. Onlar ağır topları istiyorlar ve bu davada da en ağır top o sopayı sallayan çocuk. Tahmin ediyorum ki, eğer seni tutuklayıp yeterince uzun süre tutarlarsa Kurt'ün geri dönme olasılığının daha yüksek olacağını düşünebilirler."

Kurt'ün nerede olduğunu ve bir sınırdan geçip geçmediğini merak ediyordum. Benim yem olduğumu asla öğrenemeyecek kadar uzakta olduğunu umuyordum. Benim yüzümden bir şey yapmasını istemiyordum. O gitmişti. Ben de olayın benle ilgili kısmıyla yüzleşmeye gidiyordum. Yapabileceğim tek şey buydu.

Garden Caddesi'ne park edip köşeyi dönerek polis karakoluna ev sahipliği yapan üç katlı gösterişli beyaz binaya doğru yürüdük. Yol seviyesinden yukarı doğru uzanan, uzun beton basamakların başında durup derin bir nefes aldım. Lacey'ye bakıp "Hazırım." dedim.

"Pek de hazır değilsin. Bir şeyleri unutuyor gibisin, ya da birilerini." Kurt'ün sesi hemen arkamdan geldi.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Hızla arkamı dönüp oğluma baktım. "Kurt! Burada ne yapıyorsun?"

"Bu sabah buraya geleceğini biliyordum o yüzden caddenin karşısında bir banka oturmuş seni bekliyordum. Buraya, bu olayla, birlikte yüzleşebilmemiz için geldim."

"Ama... Şehri terk edeceğini sanıyordum."

Kafasını salladı. "Ama ne yapayım, annemin bunlara tek başına göğüs germesine izin mi vereyim? Ayrıca babam her zaman erkek olmamı söylerdi. Erkek olacağım bir zaman varsa bence işte o zaman, bu zaman. Sence de öyle değil mi?"

Uzanıp oğluma sarıldım. "Bunu yapmak istediğine emin misin?"

"Evet, Nick de böyle yapmamı isterdi değil mi?"

Büyük oğlumu ve başı derde girecek olsa bile dürüstlüğe olan düşkünlüğünü düşündüm. Başımı salladım. "Birlikte erkek gibi davranalım o zaman."

Lacey benim yanımda, kol kola girip basamaklardan yukarı doğru çıktık. Yarı yolda, koluma tutundu. "Biraz bekleyin. Biraz dinlenmem gerekiyor." Nefesi dar ve hırıltılı çıkıyordu.

"Lacey, iyi misin?" diye sordu Kurt.

Ona gülümseyip başıyla onayladı. "Polis istasyonları beni hep böyle yapmıştır."

Kurt de gülümsedi ama korktuğunu da görebiliyordum.

Lacey öne doğru eğilip derin derin nefes alarak ellerini dizlerine koydu. Bir dakika sonra dikleşti ve başını salladı. "Haydi şu işi yapalım!"

Tırmanışımızı tamamlayıp lobiye açılan cam kapılardan geçtik. Tek açık olan pencereye doğru yürüdüm. Tabelasında "Kayıtlar" yazıyordu ama şu anda doğru yerde olup olmadığımız pek de umrumda değildi. "Dedektif Thompson'ı görmeye geldik.

BELONGS TO KAMUS TEAM

Bizi bekliyor." Omzumun üstünden Kurt'e baktım ve "En azından bir kısmımızı." dedim.

"Lütfen oturun. Ben geldiğinizi haber vereyim."

Hep beraber gidip mavi plastik bir sıraya oturduk. Sinirli görünen İspanyol bir adam tam karşımızdaki sırada oturuyordu. Hemen yanında da karısı olduğunu tahmin ettiğim ağlayan bir kadın vardı. İspanyolca konuşuyorlardı ancak yaptığım ilk tespit, başı dertte olan bir oğulları olduğuydu. Birkaç durumda, Rick'le benim de böyle göründüğümüzden emindim.

"Bayan Stewart?" Solda bir yerden dedektif Thompson'ın sesi geldi.

Hepimiz kalkıp açık kapıya ilerledik. Önce bana, sonra Kurt'e ve en son da Lacey'ye baktı. "Görüyorum ki birkaç arkadaşınızı da getirmişsiniz."

"Size söylememiz gereken bir şey var."

"Lütfen, buradan buyurun." Sanki üç kör fareyi ele geçirmek üzere sıraya dizmiş bir kedi gibi kapıyı açıp gülümsedi.

"Birkaç dedektif masalarında çalışıyorlar. Sizi daha rahat konuşabileceğimiz bir yere almamı ister misiniz?" Dedektif Thompson koridorun sonunda durmuş cevabımızı bekliyordu. Hemen arkasından aşağı ve yukarı uzanan merdivenleri görebiliyordum. Hangi kayıt odasına (ya da adına her ne diyorlarsa) gittiğini merak ediyordum.

"Daha rahat konuşabileceğimiz bir yer iyi bir fikir sanırım." dedim.

"Aşağıda büyük bir konferans odası var ama sanırım şu anda orada bir toplantı var. Sorgulama odalarından birinde oturalım mı?" Gözlerindeki ışıltı, bu önerisi hakkında bilmek istediğimden daha fazlasını anlatıyordu. Büyük bir şey olduğunun farkındaydı ve tüm gücüyle o şeyin üstüne atlamaya hazırdı.

Gerçeklere ulaşmanın, dedektifin işi olduğunu anlıyordum.

BELONGS TO KANTUS TEAM

Fakat, yaklaşan çöküşümüze bu kadar sevinmemesini tercih ederdim. "Tamam."

Koridorda geldiğimiz yolu tekrar yürürken Lacey, Kurt'le arama girdi. "Şu andan itibaren söylediğiniz her şeyin kaydedilme olasılığı var. Konuşmadan önce düşünün. Tamam mı?"

Sol tarafında kapılar olan başka bir koridora dönerken ikimiz de başımızı salladık. Dedektif Thompson, sanki bir ilkokulun, birinci sınıfının kapısına benzeyen bir kapının önünde durdu. Beyaza boyanmış bu kapının üstünde, normalde hangi sınıfta olduğunuzu gösteren tabela yerine, kırmızı plastik bir tablanın üstüne beyaz boyayla yazılmış harfler vardı "3. Sorgu Odası."

Koridor etrafımda dönmeye başladı. Yutkunarak, duvara tutunabilmek için sağ elimi uzattım. Dikkatimi, önümde açılan kapıdan başka bir şeye çekmeye çalışıyordum. Hemen önümüzde, sağda bir oda görüyordum. İçerisinin bir kısmını görebiliyordum; ama plastik cam ve demirlerle kaplı olduğunu bilecek kadar. İşte tam o sırada gözümün önünde sanki boya topları gibi siyah noktacıkların belirmeye başladı.

"Alisa, Alisa, iyi misin?" Ses bir yerlerden geliyordu ama nereden olduğunu kestiremiyordum. Tek bildiğim derinleşen karanlık ve bacaklarımdaki tüm kuvvetin ta ki hissizleşene kadar içimden çekildiğiydi. Belki de düştüm, bilemiyorum.

Hatırladığım bir sonraki şey, sadece, 3. sorgu odasının ortası olabileceğini düşündüğüm bir zeminde yatıyor oluşumdu. Endişeli yüzler etrafımda dolaşıp duruyorlardı. Doğrulup düştüğümde çarptığım başımı ovaladım. "Ben iyiyim! Ben iyiyim!"

Ayağa kalkmaya çalıştım ama omzumda bir elin baskısını hissettim. Başımı kaldırdığımda Dedektif Thompson'ı gördüm. "Henüz ayağa kalkmaya çalışma. Vücudunda kanın doğru tarafa akması için kendine biraz zaman ver."

Oğlumun endişeli suratına baktım ve endişesinin, kendi için ya da az sonra yapacağı şey için değil benim için olduğunu gördüm. "Özür dilerim." Dedektif Thompson'a bakıp gülümsemeye

BELONGS TO KANTUS TEAM

çalıştım. "Şimdi bu görüşmeyi kabul ettiğiniz için çok heyecanlı olmalısınız, değil mi?"

Sırıttı. "İnanın bana daha kötüsünü de gördüm. Çok daha kötüsünü."

Kendimi toparlamaya çalışırken etrafıma bakındım ve çevremi incelemeye başladım. Hiç de televizyonda gördüğümüz gibi değildi. O odalar her zaman büyüktür ve ortasında davalının gergin gergin dirseklerini koyup sigara içtiği kocaman bir masa vardır. Bu odaysa ancak benim gardırobum kadardı. Hatta, birisinin beni taşırken kapıdan nasıl geçtiğini merak ettim. Masaysa paslanmaz çelikten, duvara monte edilmiş küçük bir raf gibiydi. Bir uçaktaki masalardan belki çok az daha büyüktü. İsteseniz bile, kesinlikle dirseklerinizi dayayıp sigara içebileceğiniz bir yer değildi.

Kendimi, Lacey ve Kurt'le omuz omuza oturacak bir pozisyona getiren beyaz bir sandalyeye attım. Dedektif Thompson, odanın diğer ucundaki sandalyedeydi ama hepimiz ayaklarımızı uzatsak, dedektifin sandalyesine değebilirdik. Odada kıpırdayacak yer yoktu.

"Sanırım, sizinle neden konuşmak istediğimi söylemenin zamanı geldi."

"Anne, bir şey söylemek zorunda değilsin. Kendi adıma konuşmak için buradayım. Senin bir şey söylemene gerek yok." Kurt, Dedektif Thompson'a baktı. "Rudy Prince'i öldüren benim. Gary Singer değil."

Dedektif Thompson, küçük masanın üzerine bir not defteri çıkardı ve cebinden bir kalem çıkarıp arkasına basarak ucunu koruma kılıfından çıkardı. "Bana hepsini anlat."

"Zaten bildiğiniz gibi, ona borcum vardı. De La Guerra Plaza'da bir gece yanıma geldi. Duvara sırtımı dayamış, uyuşturucudan beynim uyuşmuş bir hâlde duruyordum ve ödeme yapmam için bana bağırmaya başladı."

Dedektif Thompson başını salladı. "Seni herhangi bir şekilde tehdit etti mi?"

BELONGS TO KAITUS TEAM

"Rudy insanları her zaman tehdit ederdi. Bu şekilde çalışırdı. O aptal sopayı etrafa savurup eğer paramı ödemezsem o sopayı yiyeceğimi söylüyordu."

"Ama sana vurmadı?"

Kurt başını salladı. "Sanmıyorum. Hatıralarım bölük bölük geri geliyor ama bana o kadar yaklaşmadığına eminim." Devam etmeden önce bir an için duvara baktı. "Orada evsiz bir adam vardı. Adı Mike'tı. Zayıf, zararsız biriydi ve o gece olduğumuz yerdeki banka otururdu her zaman." Kurt ensesini ovaladı ve başını salladı. "Orada adamın başında durup vurabileceği en fazla güçle adama vururken Rudy'nin yüzündeki sırıtmayı görüyordum. Sanırım adamı öldürdü çünkü sopanın adamın kafasına vururken çıkardığı çıtırtıyı hâlâ duyuyorum. Sonra bana bakıp devam etti, 'Eğer paramı getirmezsen yarın burada sen olacaksın.' Sonra da gülmeye başladı."

"Seni yoldan çıkaran bu mu oldu?"

"Sanırım, evet. Hâlâ Mike'ın başında duruyordu ve ona tekrar vuracağını düşündüm ama sonra orada yatanın Nick olduğunu hayal ettim." Kurt gözlerini kapadı. "İçimde hissettiğim tüm nefreti ona akıttım. O kadar sinirliydim ki beni hiçbir şey durduramazdı. Elinden sopayı almayı başardım. Zihnimde, Nick'i öldüren adamı görebiliyordum. Onu Nick'in cesedinin başında gülerken izledikten sonra vurmaya başladım. Vurdum, vurdum, vurdum, ta ki sopayı daha fazla sallayamayıncaya kadar vurdum. Ama gördüğüm Rudy değildi, ben Lonnie Vandever'ı görüyordum."

Lonnie Vandever'ın kim olduğunu soracak mı diye Dedektif Thompson'a baktım. Sonra konferanslarıma ve kiliseye yaptığı küçük ziyaretleri hatırladım ve davayla ilgili benim bildiğimden daha fazlasını bildiğine karar verdim. "Sonra ne oldu?"

Kurt başını salladı. "Pek emin değilim. Bir sonrasında hatırladığım, yatağımdan kalkıp başucumda kanlı beyzbol sopasını gördüğüm. Sopayı alıp lavoboya gittim ve kanı temizlemeye çalıştım. Ama çoktan lekelenmişti. Geceden kalma ve hâlâ bir

BELONGS TO KANTUS TEAM

evvelki gece olanlardan dolayı aklım karışık bir hâlde yatağıma yattım. Sopayı yatağımın altına saklayıp daha önceden duyduğum şu rehabilitasyon merkezini aradım. Benim için yerlerinin olduğunu söylediler. Ben de arabama binip oraya gittim ve kendimi rehabilitasyona soktum."

"Sopaya ne oldu?"

"Detoks sürecinin ortalarında bir yerde, sopayı daha önce yaşadığım kulübede bıraktığımı fark ettim. Eve dönüp gerçekten orada olup olmadığına bakmaya karar verdim çünkü o sırada kendimi, bunun tamamen uyuşturucudan kaynaklanan bir halüsinasyon olduğuna inandırmaya başlamıştım. Rehabilitasyondan çıktığımda Brooks ailesi topraklarını satmıştı ve kulübe yıkılmıştı."

"Yani sopa, kulübeyle birlikte gitti?"

"Sanırım." Kurt bana bakmıyordu. Ne yaptığını biliyordum. Gerçek suç için kendini ihbar ediyordu, kendi tarafından doğruları söylüyordu. Sadece benim başımı derde sokmakla kalacak fazladan bilgiyi vermeye gerek olmadığına karar vermişti.

Lacey'ye baktım. Neredeyse fark edilmez bir şekilde kafasını salladı. Kurt'ün ne yaptığını biliyordu ve ona katılıyordu. Kurt bana bir çıkış yolu sağlıyordu. Tek yapmam gereken yolu kullanmaktı.

Akla ilk gelen hikâye, Tevrat'ta Joshua'nın İsraillileri Filistin'e götürdüğü hikâyeydi. Jericho'yu kuşattılar ve yedi gün boyunca her gün etrafında yürüdüler ve sonunda surlar yıkıldı. Tıpkı Tanrı'nın vadettiği gibi kazandılar.

Ama bir sorun vardı.

Tanrı kendileri için hiç ganimet almamalarını söyledi. Hiç. Tek bir tane bile.

Ordu, Ali'nin küçük grubuyla karşılaştırıldığında hiç düşünmeden kazanmaları gerekirdi ama bozguna uğradılar.

BELONGS TO KAMUS TEAM

Meğer, İsraillilerden biri, Achan, Jericho'da gerçekten istediği birkaç şey görmüş. Biraz altın, biraz gümüş ve güzel bir kaftan. Ve bunları almış. Hiçbir İsrailli böyle bir şey yaptığını bilmiyormuş ama Tanrı biliyormuş. Savaştayken, Tanrı koruyucu elini çekmiş ve utanç verici bir yenilgi yaşamalarını sağlamış.

Şimdi burada oturmuşken bu odadan hiçbir şey olmadan çıkıp gitme fırsatına sahiptim. Sopayı yakmıştım ama kimsenin bilmesine gerek yoktu. Oğlum suçunu itiraf etmişti ve suçlu taraf cezalandırılacaktı. Buradan özgür bir kadın olarak çıkmak istiyordum, eve gitmek ve öğleden sonra kızımı görüp ona hepsinin bir hata olduğunu söylemek istiyordum. Ama bu dürüstlük konusunda ona ne öğretebilirdi ki? Ya tıpkı Achan zamanındaki gibi, sırf gerçekleri saklamaya çalıştım diye, davası sırasında Tanrı hoşnutsuzluğunu oğlumdan çıkarırsa?

Dedektif Thompson'a baktım. "Bilmeniz gereken başka bir şey daha var."

"Hayır!" Lacey ve Kurt bir ağızdan bağırdılar.

Önce Lacey'ye sonra da Kurt'e baktım. "Evet." Tekrar Dedektif Thomspon'a döndüm. "Evet, nerede kalmıştım?"

"Bilmem gereken bir şeyi anlatmak üzereydiniz."

"Evet, aynen öyle."

BELONGS TO KAITUS TEAM

35

"Tamam, Bayan Stewart, bu tüm sorularımı yanıtlıyor." Dedektif Thompson notlarına bir yenisini daha ekledikten sonra bana baktı.

Midem buruldu, çünkü sırada ne olduğunu biliyordum. Parmak izi alma. Vesikalık fotoğraf çekimi. Kilitlerin madeni sesi.

Dedektif Thompson ayağa kalktı, kapıya yürüdü, sonra dönüp Lacey'ye baktı. "Bölge savcısının ofisine, makul şüphe bildiriminde bulunacağım."

Lacey onayladı. "Ben de öyle düşünmüştüm. Onlarla bağlantıya geçerim."

"Ben de öyle düşünmüştüm." diye tekrarladı dedektif ama nedense espri girişimi işe yaramadı, özellikle de neden bahsettiklerini bilmediğim için.

Lacey bana baktı. "Ben seninle geleyim. Kurt kendi başının çaresine bakar." Teni soluk maviye dönüşüyordu. Bu, oksijensiz kaldığı uzun saatler yüzündendi. Lacey, Kurt'ün omzunu sıktı. "Sen iyi bir genç adamsın. Seni tanıdığımı söylemekten gurur duyuyorum."

Oturduğum sandalyeden kalktım; bugünkü maceramı hatırla-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

yarak bilinçli kalmaya ve ayakta durmaya çalışmaya odaklandım. Sırada ne olduğunu düşünmemeye çalışarak, koridorun sonuna doğru Dedektif Thompson'ı izledim. En azından Lacey hâlâ benimleydi.

Bir kapının önünde durarak bizim için kapıyı açtı. Kapının diğer tarafında lobiyi ve daha bu sabah oturduğumuz mavi plastik sandalyeleri görebiliyordum. Burada neler oluyordu? Anlamıyordum ama belki de parmak izimi alacakları yere giderken Lacey bana eşlik edecekti. Pek mantıklı gelmiyordu ama ben ne anlardım ki?

Küçük bir hareketlilik dikkatimi çekti. Rick ayağa kalkmış bize doğru yürüyordu. Yüzü daha önce hiç görmediğim kadar solgun ve acımasızdı.

Dedektif Thompson'a kafasını salladı, o da Rick'in hareketine karşılık verdi. "Oğlunun ve karının, çoğu ödül avcısının hayal bile edemeyeceği kadar cesaretli olduğunu biliyor muydun?"

"Oğlumun mu? Kurt de mi orada?" Dedektif Thompson'dan bana doğru baktı.

"Kurt bu sabah benimle burada buluşmaya karar verdi." dedim. "Kendini ihbar etti; onlara her şeyi anlattı."

Bruce Thompson "Onlarla gurur duymalısın." dedi.

"İnan duyuyorum."

Rick'in şaka yapıp yapmadığını görmek için kafamı çevirdim. Gurur mu duyuyordu? Suçlu olduğumuz için mi? Kollarını bana dolamadan önce, ben kapıdan geçene kadar bekledi; sonra göğsünde bir yerlerde istem dışı çıkan bir hıçkırık sesi duyuldu.

Dedektif Thompson'ın arkasından kapı kapandı, lobide sadece üçümüz kalmıştık. Önce Lacey'ye baktım. "Şimdi ne oldu?" Sonra Rick'e baktım. "Senin burada ne işin var?"

Omzunu silkti. "Yardım edebileceğim bir şey var mı diye bakmaya geldim."

BELONGS TO KAMUS TEAM

Böyle bir durumda, ne konuda yardım edebileceğini düşündüğünü merak ettim ama bu konuya girmeden önce dikkatimi Lacey'ye çevirdim. "Sanırım biraz aklım karıştı. Tutuklandım mı, tutuklanmadım mı?"

"Henüz tutuklanmadın." Ön kapıya doğru yürüdü, Rick'le, onu takip ettik. "Makul şüphe bildiriminde bulunacaklar. Yani kısaca, Dedektif Thompson'ın senle sopa arasında olanları anlattığı yeminli ifadesi. Bölge savcısının ofisi bir süre inceleme yapacak, daha sonra da bu konu hakkında ne yapacaklarına karar verecekler."

"Yani gitmekte özgürüm?"

"Şimdilik özgürsün."

"Sanırım seni kefaletle çıkarmama gerek kalmadı." Demek Rick bu yüzden buradaydı. Uzanıp ona yıllardır olmadığı kadar sımsıkı ve duygulu sarıldım. "Buraya bunu yapmaya geldiğine inanamıyorum. O kadar sinirliydin ki, bizi hapishanede çürümeye terk edeceksin sanmıştım."

Beni sıkıca tuttu. "Söyledikten sonraki ilk birkaç saat ben de öyle düşünmüşüm. Ama sonra bu şekilde ortaya çıkabilmek için nasıl bir cesaret ve nasıl bir sağduyuya sahip olduğunu fark ettim." Gözlerime bakabilmek için biraz geriye çekildi. "Unutmuşum." Başını salladı. "Hayır, bu bir yalan. Unuttuğumdan değil, o kadar uzun zamandır buna alışmıştım ki artık fark etmiyordum bile."

Lacey'nin hırıltılı nefesini fark edene kadar, kaldırımda bir süre daha birbirimize sarıldık. Saatime baktım. Fark ettiğimden daha uzun zaman geçmişti. Lacey'nin eve gitmesi gerekiyordu ayrıca Caroline da okuldan eve dönecekti.

"Caroline'ın bugün öğleden sonra seninle olması gerekiyordu."

"Okulu aradım. Kathrina evde onu bekliyor olacak."

"Bizim evimizde mi?"

BELONGS TO KAMUS TEAM

"Bizim evimizde. Gerekirse kefaletle ya da hapisten kaçırarak ama bugün burayı sensiz terk etmeyi planlamıyordum; neye mal olursa olsun Caroline'a annesiyle birlikte gidecektim." Sonra sırıttı ve "Dürüst olmak gerekirse başka türlü beni eve almaz zaten."

"O zaman haydi gidip onu görelim."

Eve ayrı arabalarda gittik, Lacey benimle geldi. Uzanıp bileğini sıktım. "Bugün yaptığın her şey için teşekkür ederim. Benim için ne kadar anlamı olduğunu bilemezsin."

Omuz silkti. "Çok bir şey yapmadım." Başını bana çevirdi. "Sadece sistemin nasıl işlediğini biliyorum o kadar."

"Teşekkür ederim Lacey." Evinin önünde durdum, arabadan inip merdivenlerden çıkmasına yardım etmeye başladım.

Kolunu çekti. "Kendi merdivenlerime tırmanmak için yardıma ihtiyacım yok. Güçsüz olabilirim ama o kadar da değil."

Alt basamakta durup kapısının kilidini açmasını izledim. "Birazdan akşam yemeği getiririm." dedim.

"Getirmek zorunda değilsin."

"Biliyorum ama istiyorum."

Başını sallayıp içeri gitti. Dönünce Rick'in, kamyonetini kaldırıma park ettiğini ve yolcu kapısına yaslanmış beni beklediğini gördüm. Durduğu yere doğru yürüdüm. "Niye eve girmedin?"

Ellerini ceplerine soktu, gözlerini kaldırıma dikti. "Bir gün önceki o kavgadan sonra evime geldim, çok mutsuzdum. Çünkü o ana kadar tüm bunların kimin suçu olduğunu fark edememiştim."

"Ne demek istiyorsun?"

"Daha önce kendini kaybettiğini ya da bir şeyler fırlattığını hiç görmedim. Ya da bir kanepeyi tekmeleyip odanın ortasına gönderdiğini." Bana baktı. "Ya da bir beyzbol sopasıyla birisini öteki

BELONGS TO KAKTUS TEAM

dünyaya gönderdiğini. O sinir, Kurt'ün patlamasına sebep olan o kısım, o, benden başka birisinden gelmedi. O zaman fark ettim ki benim de yüzleşmem gereken şeyler var. Bunu kabul etmekten nefret etsem de şehirde bir öfke kontrolü programına yazıldım ve düşünüyordum da... Belki biz de şu evlilik danışmanlığı şeyini denemeliyiz."

"Gerçekten mi?"

"Böyle şeyler hakkında ne düşündüğümü biliyorsun ama bu noktadan sonra ne zararı olabilir ki?" Kamyonetinin kapısını açıp içeri girdi. "Eve gitmeden Caroline'ı bizi beklerken bulmadan ve cesaretimi kaybetmeden önce söylemek istedim."

"Teşekkür ederim." Bunun onun için ne kadar zor olduğunu biliyordum, yüreğinin iyiliğini belki de tamamen yitirmemiştir diye düşündüm.

Arabama geri döndüm ama daha garaj yoluna bile girmeden Caroline çoktan oradaydı. "E döndünüz! Eve döndünüz! Kurt'ün suçu olmadığını biliyorlar değil mi? Seni bırakacaklar değil mi, Kurt'ü de tabii? Değil mi?"

"Pek değil tatlım. Gel kucağıma otur, olanların hepsini konuşalım."

BELONGS TO KAMUS TEAM

36

Hikâye büyük bir patlama yarattı. Yerel sabah haberleri başka bir şeyden söz etmiyordu, tabii Santa Barbara News-Press'e de manşet oldu. Los Angeles Times'ın bile ilk sayfasında yer alması ve tüm büyük haber kanallarının haber yapması tahminlerimin çok ötesindeydi. Hiç kimse, bir anneyle oğlunun, başka birisini kurtarmak için kendilerini ihbar etmeleri hikâyesine inanamıyor gibiydi.

Sabah yedide telefonum çalmaya başladı ve tüm gün susmadı. Muhabir, muhabir, daha çok muhabir... Sonunda telefonun sesini kapadım. Bugünün başlıklarını görünce kilisedeki kadınlar ne diyeceklerdi acaba? Şu anda yapılan muhtemel telefon konuşmalarını duyar gibiydim.

Caroline okula gittikten kısa bir süre sonra kapı çaldı; yok saymaya karar verdim. Onun yerine, parmak uçlarımın üstünde, delikten bakmaya gittim; orada durmuş doğrudan delikten gözümün içine bakan Lacey'yi gördüm.

"Benim." diye seslendi.

Kapıyı açtığımda elinde bir tabak çörek gördüm. "Bugün eve kapanacağını tahmin ettim, belki desteğe ihtiyacın olur diye düşündüm."

BELONGS TO KAKTUS TEAM

"Ah! Lacey, harikasın."

"Tabii öyleyim." Kafasını salladı; başka bir şey söylemeden, arkamdan mutfağa geldi. Gri bol bir pantolon ve kırmızı bir kazak giydiğini sonradan fark ettim.

"Bugün eşofman yok mu?"

Omuz silkti. "O sıkıcı eşofmanları o kadar uzun süre giydim ki, bir değişikliği hak ettiğime karar verdim. Ama bugün ortalıkta pusuya yatmış fotoğrafçılar olur mu bilemedim, senin adına olumsuz görünebilecek kötü bir şey yapmak da istemedim." Saçını tutan payetli bandı çekiştirdi. "Bugün biraz kişilik ekledim sadece."

Tabak çıkardım, ikimize de birer bardak kahve koydum, oturduk. Birbirimizi izliyor, bazen birbirimizden uzağa bakıyor bazen de sadece boşluğa dikiyorduk gözlerimizi. Çöreğimden bir iki ısırık aldım ama tadını bile hissedemedim.

"Bir iki telefon görüşmesi yapma cüretini gösterdim. Ryan Scott, kesinlikle Santa Barbara'daki en iyi ceza savunma avukatıdır; hem senin hem de Kurt'ün davalarını almayı kabul etti."

"Ama ya sen?"

"Ah, tatlım, bu işi sonuna kadar götürebilecek gücüm yok. Bir iki yıldır emekliyim, bundan önce de yasal kurumlarla pek de iyi geçindiğim söylenemez. Ayrıca eskiden kamu avukatıydım. Ne yaptığını bilen birisine ihtiyacın var." Kapı çaldı. Lacey bana dönüp "Birisini mi bekliyordun?" diye sordu.

Başımı salladım. "Birkaç muhabir aradı. Sanırım sonunda buraya gelmeye karar verdiler."

"Ben hallederim." Lacey ayağa kalktı, yürürken zorlukla nefes aldığını fark ettim. Kapının açıldığını ve Lacey'nin hırıltılı sesini duydum. "Burada ne işin var?"

Sesi duymak için eğildim çünkü ne diyeceğini merak ediyordum. Ama diğer yandan da gerçekten umrumda değildi.

BELONGS TO KAMUS TEAM

"Şey... Benim işim Alisa ile. Desteğimi göstermek için geldim. Ve tabii bunu getirmek için."

Beth? Bu Beth'in sesi miydi? Masadan kalktım, girişe doğru yürüyüp ön kapıya doğru baktım. "Beth, buradasın!"

"Evet, buradayım. Ayrıca, gelen tek kişi de ben değilim. Sabahtan beri kadınlar telefonları kilitliyorlar." "Alüminyum folyoyla kapatılmış güveci uzattı. "Sanırım en azından önümüzdeki on yıl yemek pişirme derdin olmayacak."

"Ama... Ne kadar ikiyüzlü davrandığımın farkında değil misin?" "Tanrı, düzenin tanrısıdır." cümlesini kişiselleştirmiş bu kadına baktım, bu ziyaretin sebebine bir türlü anlam veremedim. "Benimle niçin konuşmak isteyesin ki?"

"Alisa, doğru şeyi yapmak için sahip olduğun her şeyi gözden çıkarmaya hazır olman... Açıkçası, seni tanıdığımı söylemekten hiç bu kadar gurur duymamıştım. Başka pek çok kimsenin de aynı şeyi hissettiğini biliyorum."

Kollarımı ona dolayıp sıkıca sarıldım. "Yanımda olduğun için çok teşekkür ederim."

"Tatlım hiç önemli değil. Yapmamız gereken bu, unuttun mu? Birbirimizi sevmeli, birbirimize destek olmalı, yaşam bizi yıktığında birbirimizi ayağa kaldırmalıyız."

Birkaç dakika sonra Beth gitti ama yarım saat sonra Carleigh geldi. Sonra Kristyn. Daha sonra da Tasha. Bazıları yiyecek, bazıları çiçek getirmişti ama hepsi de desteklerini dile getirdiler.

Lacey bana bakıp "Açıkça söylemeliyim ki onları hafife almışım." dedi. Sonra tekrar baktı ve "Galiba sen de hafife almışsın." diye ekledi.

Başımla onayladım. "Hepsinden öte, sanırım ben Tanrı'yı hafife almışım. Benden beklediği şey her neyse bunları aşarken bana yardım etmesi konusunda ona güvenmedim. Bu zor. Gerçekten çok zor. Ama artık bir yalanı yaşamaya çalışmamanın verdiği rahatlık inanılmaz. Bundan sonra bir daha asla mükem-

BELONGS TO KAITUS TEAM

melmişim gibi davranmanın baskısını hissedeceğimi sanmıyorum, çünkü şu ana kadar Amerika'daki herkes mükemmel olmadığımı öğrendi."

***

O gün öğleden sonra geç bir saate Ryan Scott geldi. Otuzlarının ortasında, saçları dökülen, işinin ehli, iyi görünümlü birisiydi. İkram ettiğim gazozu aldı, evrak çantasını sehpanın üstüne koydu. "Kurt'ün ilk mahkemesi yarın sabah saat onda olacak. Resmî olarak dava açılacak."

"En kötüsü ne olabilir?" Lacey taşınabilir oksijen maskesini getirmişti, şimdi koltukta yanımda oturuyordu.

"Cinayet, tabii. Özel şartlar eklemeyi planlıyorlar; Gary Singer'a yöneltilen suçlamaların bir benzeri ama tabii bazı değişikliklerle. Bay Singer için özel şartlar hırsızlık amaçlı adam öldürmeyi kapsıyordu ama Rudy Prince'i soyanın Kurt olmadığını bildiğimiz için bu suçlama düşecektir. Ama ölümcül bir silah kullanımı şartı hâlâ olası."

"Hukuk sistemimizden nefret etmeme neden olan işte böyle şeyler." dedi Lacey. "Cinayette kullandığı silah, öldürmekle suçlandığı hayduttan alınmış. Bu durumda, Kurt'e ölümcül bir silah kullanmaktan dolayı hangi sistem daha fazla ceza verir ki? Bana hiçbir zaman mantıklı gelmedi, hoş bu da seneler boyunca hukuk sistemiyle sorun yaşamama sebep oldu."

Ryan ona öyle bir sevgiyle gülümsedi ki geçmişte bir zaman ikisinin yollarının kesiştiğinden şüphelenmeye başladım.

"Tabii buna karşı savaşacağım." dedi.

Lacey başını salladı. "Tabii savaşacaksın. Büsbütün saçmalık bu."

"Davadan önce Kurt eve gelebilecek mi?" Kurt'ü o berbat yerden çıkarmak ve ailesinin yanında hâlâ son derece gereksinimi olan desteği görmesini sağlamak... Bunu her şeyden çok istiyordum.

BELONGS TO KAMUS TEAM

"Kefalet için uğraşacağım, tabii indirimli bir kefalet için."

"İndirimli kefalet mi?" Finansal anlamda düşünememiştim bile. "Sizce ne kadar olacaktır?"

"Herkesin aynı frekansta olduğundan emin olmak için düzenlenmiş kefalet tarifleri var. Cinayet için kefalet tarifesi bir milyon dolar." Ryan'ın, nefesimin kesildiğini fark etmemesine şükrediyordum. Bir an için duraksadı sonra devam etti. "Aslında bu iyi haber. Kötü haberse özel şartları olan cinayetler için bir kefalet tarifesi yok bu yüzden suçlamalara ölümcül silah kullanımını eklememeleri için ikna edici olmalıyız."

"Sizce başarabilir miyiz?" Uzun süreden sonra ilk kez umuda bu kadar yaklaşmıştım.

"Planım bu. Ne olacağını göreceğiz." Gözlüğünü çıkardı ve gözlerindeki pırıltıyla bana baktı. "Kendi kendini ihbar ettiği için, kaçma riski olduğunu iddia edemezler, değil mi?"

Haklı olduğunu umdum.

BELONGS TO KAITUS TEAM

37

Çarşamba sabahı, küçük mahkeme salonu tıka basa doluydu. Yaklaşık bir düzine insan; adamlar, kadınlar ve bir iki genç çocuk, iddia makamının tam arkasındaki sırada oturuyordu. Çoğu cepli kot pantolon ve tişört giymişti, bir iki adam altın zincirler takmışlardı; her birinin kendine özel sert bir tarzı vardı. Onların Rudy Prince'in ailesi olduğunu tahmin ettim ve kendimi çocukluğunun nasıl geçtiğini merak ederken buldum.

Her iki tarafta da son iki sıra, muhabir ve habercilerle doluydu. Arkama dönmemeye dikkat ediyordum.

Rick'le, savunma makamının arkasındaki sırada oturuyorduk. Jodi hemen yanımdaydı. Monte de Rick'in yanındaydı. Ciddi giyimli Lacey, Jodi'nin diğer yanında oturuyordu. Başını bir an için salladı, kararlı bir güç gözlerinden okunuyordu. Kiliseden tanıdığım bir düzine arkadaş, arkamızdaki sıralarda oturuyorlardı. Hepsi bana gülümseyerek desteklerini gösteriyorlardı. Bizim oturduğumuz sıranın sonunda, siyah saçlı zayıf bir kadın vardı. Tanıdık geliyordu ama daha önce nerede gördüğümü çıkaramıyordum. Rudy Prince'in annesi olduğunu sanıyordum ama niçin mahkeme salonunda bizim tarafımızda oturuyordu ki?

Ryan Scott ve Kurt mahkeme salonuna girdiler, arka sıralardan fısıltılar yayılmaya başladı. Kurt dümdüz yürüyor ne sağına

BELONGS TO KAMUS TEAM

ne soluna bakıyordu, ta ki bizim sıramıza gelene kadar. Sonra bana bakıp kafasını salladı, yüzünde hiçbir ifade yoktu. Beni korkuttu.

Bölge savcısı da yerini aldı, kendinden emin ve biraz da sıkılmış görünüyordu. Sanırım onun için herhangi bir iş günüydü, insanların hayatlarını sonsuza kadar değiştirecek bir güçle mücadele edeceği bir iş günü.

Arkada bulunan bir kapıdan yargıç çıktı, o da yerini aldı; kısa süre sonra Ryan Scott'la bölge savcısı arasında bir savaş başladı. Ryan kendinden çok emin görünüyordu. "Kaçma riski yok." ve "Cesaretli, onurlu davranıyor." gibi sözler çıkıyordu ağzından. Bölge savcısı da "Suçun vahşet dolu doğası." gibi ezberlenmiş sözler savururken kendinden bir o kadar emin görünüyordu. İfadelerini birçok hukuk terimi süslüyordu, kısa süre sonra kimin kazanacağını düşündüğüm konusunda hiçbir fikrim yoktu.

"Affedersiniz. Mahkemeye bir şey söyleyebilir miyim?" Sıranın sonunda oturan siyah saçlı kadın ayağa kalkmış, izleyicilerle ön tarafı birbirinden ayıran tırabzana yaslanıyordu.

Ryan Scott döndü, yüzünde gün boyunca ilk kez şaşkınlık işareti görüyordum. Kadına baktı, sonra en az onun kadar şaşırmış olan bölge savcısına döndü.

"Bu usulsüz bir istek." Yargıcın sözleri katıydı.

"Lütfen, ben Gary Singer'ın annesiyim. Bu çocuk, benim oğlumu kurtarmak için kendini ihbar etti. Hiçbir yere gitmeyeceğini biliyorum. Lütfen benim oğlum için onu kefaletle serbest bırakın. Adaleti ödüllendirmek için."

Kısa süre sonra mübaşir, kadını dışarı çıkarıyordu. Ama çıkarlarken kadın omzunun üstünden bağırmaya devam ediyordu. "Oğluma gösterdiği saygıyı ona da gösterin!" Arkamdaki sıralardan alkışlar yükselmeye başladı, önce birkaç kişi daha, sonra tüm arka sıralar ve hatta anladığım kadarıyla muhabirler bile.

"Herkes sessiz olsun yoksa mahkeme salonunu terk edersiniz." Yargıcın sözleri alkışları susturdu. Ama muhabirlerin fısıltıla-

BELONGS TO KAMUS TEAM

rını susturamadı. Bölge savcısının dönüp onlara baktığını gördüm. Yüzündeki ifadeden düşüncelerini okuyabildiğime emindim. Yarının gazetelerinde Gary Singer'ın annesinin Kurt'ün serbest bırakılması için yalvardığı ve bölge savcısının da kadın mahkeme salonundan atılırken buz gibi bakışlarla onu izlediği yazılacaktı. Ya da, belki de kadının cesaretini ve merhamet dilenişini onurlandırarak kahraman yapabilirlerdi. En azından öyle olmasını umuyordum.

Yargıç işine geri döndü. "Sıra dışı şartlar ve kendini ihbar ettiği göz önünde bulundurulacak olursa kefaletle serbest bırakabiliriz. Ama davalıdan ve ebeveynlerinden mahkemeye geleceği konusunda garanti istiyorum. Günlük buluşmalarına gidip gitmediği hakkında uyuşturucu danışmanlarından her gün bilgi almak istiyorum, bu süre boyunca çalışacağına dair teyzesi ve amcasından garanti istiyorum."

Taraflar bir anlaşmaya vardılar ve Rick'le bana da sonraki iki gün boyunca Kurt'ün kefaleti için gerekli finansal ayrıntıları halletmek kaldı. Sonunda her şeyi ayarladığımızda eğer Kurt şehri terk etmeye kalkarsa evimizi ve içindeki her şeyimizi kaybedeceğimizin farkındaydık. Yeterince güvenli bir anlaşma gibi görünüyordu.

Her şeyin ne kadar çabuk değiştiğine inanamıyordum. En küçük tohumlarda, umut filizleniverdi. Oğlum eve geliyordu.

***

Cuma sabahı ilk kez yasal işlerle doğrudan bağlantılı olmayan bir şey yapmak için çıktım evden. Kilisedeki ofisimden eşyalarımı almam gerekiyordu, marketten yapılacak ufak tefek alışverişim vardı.

Ofisimi toparlamaktan korktuğum için, önce onu halletmeye karar verdim. Sevimsiz engellerden ne kadar çabuk kurtulabilirsem, o kadar kısa sürede yok olacaklardı. *Öyle değil mi?* Nedense çok iyimser görünmüştü gözüme ama yine de denemeye değerdi.

BELONGS TO KANTUS TEAM

Kilisedeki ofisime doğru holde yürürken neşeli konuşmalar duyuyordum. Her zamanki "Şu baskı hatasına bak." tarzı ofis konuşmaları. Kapıdan girdiğim anda, konuşmalar üzücü ve sağır edici bir sessizliğe dönüştü. Ses dalgalarının ne kadar hızlı yok olabildiği şaşırtıcıydı. Yankı yok. Hiçbir şey yok!

Elimdeki boş kutuyu işaret edip "Ofisimi boşaltmaya geldim." dedim.

Beth gözünde yaşlarla bana baktı. Ayağa fırladı, masasının arkasından koştu, daha ne olduğunu anlamadan elinden geldiğince sıkı sarıldı. "Ah tatlım, nasılsın?"

Omzunun üzerinden, masasında oturmuş, titizlikle bana doğru bakmamak için çaba gösteren Jana'yı görebiliyordum. Kısa bir an için Beth'e sarıldım sonra ayrıldım. "Her şeye dayanıyorum. Kurt kefaletle serbest kaldığı için şimdi daha kolay."

"Tahmin edebiliyorum."

Sanırım ikimiz de asla tahmin edemeyeceğini biliyorduk ama yardım etmek istiyordu, ben de buna minnettardım. Birden dikkatimi kendini çalışmaya adamış gibi görünen Jana'ya verip derin bir nefes aldım. "Günaydın, Jana."

"Günaydın." Bilgisayarından başını kaldırıp bana bakmadı.

İnce bir sızı...

BELONGS TO KAMUS TEAM

38

"Mr Scott, bu öğleden sonra, durumunuzu konuşmak için sizi ofisine bekliyor. Saat üçte uygun olur musunuz?" Ryan Scott'un daima becerikli sekreteri, resepsiyon görevlisine dönüştürülmüş bir ponpon kızın neşeli ses tonuyla konuşuyordu.

"Tabii. Orada olacağım." Sanki son altı gündür yaptığım gibi evimde saklanmaktan başka yapacak işim varmış gibi... Davayla ilgili hikâye hâlâ haberlerdeydi ve kaderim belirlenmek üzereyken yakın bir zamanda da manşetten kalkacağa benzemiyordu.

Lacey'yi aradım. "Ryan Scott beni ofisinde görmek istiyormuş. Gelmek ister misin?"

O kadar uzun süre düşündü ki, hâlâ hatta olup olmadığını düşünmeye başlamıştım. "Sanırım... Rick'i arayıp senle gelmemi isteyip istemediğini sormalısın."

Son günlerde Rick, ondan hiç beklemediğim kadar fazla destek olmuştu bana. Pazartesiden beridir de misafir odasında kalıyordu. "Bilemiyorum."

"Sana yardım etmek istiyor, Alisa. Her şeyle başa çıkabilirmişsin gibi davranmaktan vazgeç ve olmak istediği adam olmasına izin ver."

BELONGS TO KAMUS TEAM

"Olmak istediği adam olmasına izin ver." Sözcükler yüzüme çarptı. Nick'in ölümünden beri, tüm bu yıllar boyunca yaptığım şey bu muydu? Duruşumla ve ne kadar kuvvetli bir inancım olduğunu herkese göstermekle o kadar meşgul olmuştum ki Tanrı'nın bana yardım etmesi için gönderdiği insanları tamamıyla dışarıda bırakmıştım. "Ben... Şey... Sanırım haklısın. Onu arayayım."

Tuşlara basarken parmaklarım titredi. Rick bana yardım etmek istiyor olsa da olmasa da işteyken kişisel konuşmalardan hoşlanmazdım. Tabii eğer acil değillerse. Bu da acil sayılmaz mıydı?

"Alisa? Her şey yolunda mı?"

Arkadan, iş makinelerinin sesini duyuyordum. "Ryan Scott bugün öğleden sonra saat üçte beni ofisinde görmek istiyor, davamla ilgili bir şeyler. Gelmek ister misin diye merak etmiştim de..."

Arkadan bağrışmaları duyabiliyordum, belli ki işyerinde bir şeyler ters gidiyordu. "Dinle, kapamam lazım." Telefonun ahizesine bir el konmuş gibi bir sürtünme sesi duydum ve sadece "Hemen geliyorum." dediğini anlayabildim. Sonra yine bir sürtünme sesi ve "Saat iki buçukta seni almaya gelirim." dedi. Başka bir şey söylemeden telefonu kapattı.

Tüm öğleden sonrayı, aradığım için kızgın olup olmadığını merak ederek geçirdim. Yoğun bir öğleden sonrayı kaçıracağı için bundan pişman olacak mıydı?

Kamyonetin geldiğini görmek için camdan dışarı bakıyordum. Bekleterek daha da fazla rahatsızlık vermek istemiyordum. Zaten şimdiden kızgınsa daha da fazla kızdırmama gerek yoktu. Saat 2:27'de kamyoneti yolun başında göründü. Garajın önüne geldiğinde çoktan yolcu kapısının önünde bekliyordum. Arabaya girdim. "Gününü bu şekilde böldüğüm için özür dilerim. Meşgul olduğunu biliyorum."

"Tam aradığın anda, Kevin yer altındaki bir su hattına çarptı.

BELONGS TO KANTOS TEAM

Gayzeri görmeliydin." Güldü. "Şansımıza, Carroll Sıhhi Tesisat, yolun tam karşısındaki yerde çalışıyordu. Rekor sürede hallettik."

"Güzel." Sinirli olmadığı için rahatlayarak camdan dışarı baktım ama ne duyacağımdan endişelenmeye başladım bu sefer de. Hapse mi girecektim? Resmî suçlamalar mı yapılacaktı?

Ryan Scott'ın ofisi, State Sokağı'nın ilerisinde, şık bir alışveriş mağazasının üst katındaydı. Merdivenlerden çıkarken alışveriş yapan insanlara, bulvar restoranlarında gülerek keyifli bir bahar gününün tadını çıkaran insanlara baktım. Tekrar bunu yapabilmek için nelerimi vermezdim. Hayatımın keyfini çıkarmak için…

"Bugün bölge savcısının ofisiyle konuştum. Seni suçlu bulabilecekleri birkaç konu var. Suç aletinin tahrip edilmesi, ki bu hafif bir suç; ama ayrıca adaletin engellenmesi ve vakadan sonra suç ortaklığı da var, ikisi de ağır suç."

"Peki, ne yapacaklar?"

"Her üçü için de dava açacaklarını söylediler."

Rick uzanıp elimi tuttu. "Bu ne demek?"

"Şimdilik bu, Alisa'ya resmen dava açıldığının bildirileceği bir mahkeme olacak demek."

"Kefalet vermemize gerek olacak mı?" Rick yanımda olduğu, konuşmaya devam ettiği için minnettardım çünkü ben düşünme ve konuşma yetilerimi yitirmiştim.

"Geri döneceğine söz verdiği takdirde, serbest bırakacaklardır. Eşiniz kendini ihbar etti ve oğlunuz da göz hapsinde, kaçacağını düşünmeyeceklerdir. Onu, Kurt üzerinde baskı oluşturmak için kullanacaklardır. Tüm davaların sebebi bu, eğer Kurt kaçmaya karar verirse annesine kötü şeyler olacağını anlasın diye."

Sonunda, en azından kafamı sallamak için cesaret bulabildim. "Ne zaman olacak?"

"Seçeneklere açık olabilmek için ağırdan alıyorlar. En erken önümüzdeki hafta. Öğrendiğim zaman sizi ararım."

BELONGS TO KANTUS TEAM

Rick elimi sıktı ve bana baktı. "Her şey iyi olacak. Biz iyi olacağız. Hepimiz iyi olacağız."

Her şeyin "iyi" olması olanaksızken, yine de bu kanıya nerden varmıştı bilemiyorum ama tartışacak ne gücüm ne de isteğim vardı. Sadece, bir şekilde haklı olmasını istiyordum.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

39

Pazar sabahı, ayin başlamadan sadece dakikalar önce kiliseye geldim. Kendimi ortalıkta durup insanlarla konuşmak zorunluluğunda bırakmak istemedim. Her zaman oturduğum yer yerine, fark edilmemeyi umarak arka sırada boş bir yer buldum kendime. Tabii bu gerçekleşmesi kesinlikle imkânsız bir umuttu.

Kristyn beni gördüğünde neredeyse bağırarak "Ah, Alisa!" dedi. "Gelmene çok sevindim." Bana doğru gelip beni kucakladı; hemen ardından Carleigh ve Beth geldiler. Bu şekilde karşılanmak kendimi iyi hissettirdi. "Bizimle oturmak ister misin?"

Başımı iki yana salladım. "Siz gidip ailelerinizle oturun. Ben iyiyim." Giderlerken ben de beklediğimden daha az içine kapanık bir biçimde yerime oturdum. Tam o sırada birkaç sıra önümde oturan genç çifti fark ettim. Adam bana bakmak için arkasına döndü sonra da karısına bir şeyler fısıldadı. Kadın da yavaşça kafasını çevirdi ama ona baktığımı görünce birden önüne döndü. Kocasına bir şeyler söyledi; az sonra sessiz kıkırdayışlarıyla sallanan omuzlarını görebiliyordum. Gözlerimle odayı taradığımda bana doğru dönen kafaların kamçı darbelerini hissedebiliyordum. Daha farklı bir şey beklemiyordum ama bu, durumu kolaylaştırmıyordu.

Birisinin yanıma oturduğunu fark ettim, kim olduğuna bak-

BELONGS TO KAMUS TEAM

mak için döndüm. Rick, "Buraya oturmamda bir sakınca var mı?" diye sordu. Yaklaşık yirmi beş yıl önce bana ilk çıkma teklif ettiğinde olduğu gibi yüzünde tereddüt ve güvensizlik vardı.

"Tabii ki." Ona bakıp gülümsedim. Biraz yaklaşıp neşeli bir sataşmadan başka bir şey olmadığını anlaması için ses tonuma dikkat ederek fısıldadım. "Ne yapıyorsun burada?"

"Bunca zaman boyunca, Tanrı'nın güçsüz kimseler için bir dayanak olduğunu düşündüm ama Kurt'le neler yaptığınızı gördükten sonra, Tanrı'nın bundan fazlası olduğunu düşünüyorum. Ben de öyle olmak istiyorum. Daha fazla."

Ayin boyunca yanımda oturdu; duymaya ihtiyacı olan şeyleri duyması, harekete geçmesi ve buna açık olması için dua ettim. Ayinden sonra ayağa kalktı ve bana baktı. "En sevdiğim iki bayanı öğle yemeğine çıkarmama ne dersin?"

"Kulağa hoş geliyor, Caroline'ın çok sevineceğine eminim."

"Tamam. Belki gelecek hafta Templeton'a ziyarete gideriz. Sence Jodi ve Monte için sorun olur mu?"

"Bence çok hoşlarına gider."

***

Monte ve Jodi burayı aldıktan sonra, bu Rick'in ilk ziyaretiydi. Etrafa bakarak caddeden ilerledi. "En son buraya geldiğimden beri her şeyi düzene sokmuşlar."

"Evet, oğlun bunda büyük bir rol oynadı. Sanırım Kurt ve Monte kendilerini harap edene kadar çalışmışlar."

Tam o sırada yolda bir toz bulutu bize doğru gelmeye başladı. Güneşten dolayı gözlerimi kısarak baktım ve Kurt'ün ATV'yle bize doğru geldiğini gördüm. Yavaşlayarak kamyonetin yanında durdu. "Merhaba millet. Geldiğinizi gördüm. Düşündüm de ufaklığı alıp benimle dağlarda heyecan verici kısa bir gezintiye çıkmak ister mi diye sorayım dedim."

Dönüp bana bakmadan önce Caroline çoktan arabadan çık-

BELONGS TO KAMUS TEAM

mış, bir ayağını ATV'nin üstüne atmıştı bile. "Gidebilir miyim?"

"Neredeyse o şeyin üstüne çıkmak üzere olduğuna göre sanırım gidebilirsin." Azarlayan bir bakış atmaya çalıştım ama Caroline çoktan benle ilgilenmeyi bırakmıştı.

Abisinin arkasına tırmandı. "Hızlı git Kurt."

"Tamamdır." Yolda hızla uzaklaşırlarken Caroline'ın çığlıkları dört bir yanı sarsıyordu.

Rick gidişlerini izledi sonra da bana dönüp "Kurt'e ve ne kadar iyi olduğuna bakıyorum da bir kez daha Monte'nin benden daha iyi bir baba olduğunu anlıyorum." dedi.

"Sen neden bahsediyorsun?"

Başını salladı, gözyaşlarını gördüğüme eminim. Sadece annesinin cenazesinde gördüğüm bir şeydi bu. "Nick ölmeden önceki Noel, okuldan bir kızla telefonda konuşurken duymuştum. Ona Noel ziyafetimizden, Monte ve Jodi'den bahsediyordu. 'Monte her zaman benim örnek aldığım kişi oldu.' dediğini duydum." Bunları söylerken Rick'in sesi çatallandı ve parmaklarını saçının arasında gezdirdi. "Kendi oğlum, Monte'yi bana tercih etti."

"Son birkaç yıldır Monte'ye kızgın olmanın sebebi bu mu?"

"Kendimi suçlayamayacağıma göre tüm öfkemi Monte'nin omuzlarına yıktım. Evet, bu yüzden."

"Ah, Rick!" Uzanıp elimi omzuna koydum. "Bu senin iyi bir örnek olmadığın anlamına gelmez ki. Monte de aynı inancı paylaşıyordu ve bu Nick için önemliydi."

Elini elimin üstüne koydu. "Sanırım o zaman buna daha açık olmalıydım, her zaman... Biliyorsun ya."

"Nick seni seviyordu. Mükemmel bir babaydın ve o da bunu biliyordu. Ailesi ayrılmış bir arkadaşlarından bahsederken defalarca bunu söyledi. Sana sahip olduğu için ne kadar şanslı olduğunu söylerdi her zaman."

BELONGS TO KANTUS TEAM

"Eminim."

"Gerçekten."

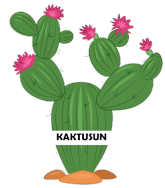
"Şimdi, kendi ailesi için ne söylerdi acaba? Onun da ailesi parçalandı."

Sağ elimi yanağına koyarak "Evet, ama bu duruma gelmemizde suçu paylaşıyorum." dedim.

Birbirimize yaklaştık. Sorunlarımız aramıza giremeden Rick beni kollarında tutup eskiden olduğu gibi öpüyordu. Gözyaşlarının tuzlu tadını aldım ama Rick'in mi yoksa benim mi oldukları-na karar veremedim.

Uzun süremeyecek kadar güzeldi ve sürmedi de. Aramıza çok büyük bir mesafe girmişti, bir anda unutulamayacak kadar çok duvar örmüştük aramıza. Ayrıldığımızda bir anda her şeyi hissettim. Umut, şüphe, korku, sevgi ve kızgınlık. Evin önüne park ettik; aramızda her şey düzelene kadar yapılacak çok iş olduğunu biliyordum. Ama en azından şu anda her şeyi düzeltmeye adamıştık kendimizi.

BELONGS TO KAMUS TEAM

40

Mahkeme sabahından önceki son beş gün de geçti. O günlerde İncil'deki Paul'ü, Daniel'ı ve Joseph'i düşündüm; onlar da hapse girmişlerdi. Ama hepsi de Tanrı için bunlara katlanmış suçsuz kimselerdi. Ben suçluydum, gün geçtikçe dualarım merhamet için yalvarışlara dönüşüyordu. Bunu hak ettiğim için değil ama Rick ve Caroline için. Ayrıca kimsenin fark etmemesini diliyordum. Sessizce gidip bu işi halletmek istiyordum. Ama tabii ki böyle olmadı.

Ryan Scott'la birlikte adliye sarayına yürüdük. Kaldırımda toplanmış duran insanları işaret etti. "Onlar muhabir. Kiminle konuştuklarını bilemiyorum ama bizi gördüklerinde hemen yanımıza geleceklerdir. Başını öne eğ, doğal bir yüz ifadesi takın ve hiçbir şey söyleme."

"Tamam."

Gruptakiler sanki onu duymuşçasına bize baktı ve hemen sonra bize doğru koşmaya başladılar. Sadece birkaç metre ötemde duran kaldırıma baktım. "Bayan Stewart, oğlunuzun suçunu itiraf ettiği ve sizin itirafınız olmaksızın adaletin yerini bulabileceği doğru mu? İtiraf etmenize ne sebep oldu? Kendinizi nasıl hissediyorsunuz?"

Kendimi nasıl mı hissediyorum? Uzun zamandır duyduğum en

BELONGS TO KAKTUS TEAM

aptalca soruydu. Ön kapıya yaklaştığımızda başımı çevirip az önce konuştukları kişiyi görmeye çalıştım. Kim olduğunu hemen tanıdım. Gary Singer'ın annesiydi.

Birkaç hafta önce Kurt'ün mahkemesinde de bulunan kişilerle dolu küçük bir odaya girdik. Rudy Prince'in ailesinden kimseyi göremiyordum.

Beth, Ken, Maddox ve kiliseden birkaç arkadaşım daha gülümseyip el salladılar. Jane, Julie ve Marsha yoktu. Üçünün de hakkımda neler söylediğini bilecek kadar çok dedikodu duymuştum zaten. Mutlu bir yüz ifadesi takınmaya ve numara yapmaya karar verdiğimden onlarla karşılaşmak zorunda kalmadığım için memnundum.

Rick, Kurt, Monte, Jodi ve Lacey ön sırada oturuyorlardı; Lacey'nin yanındaki sandalye boştu. Belli ki birisi için yer tutmak amacıyla bir ceket bırakılmıştı. Kimin olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu.

Tam o sırada Theresa Singer mahkeme salonuna girdi, ceketi aldı ve oturdu. Jodi'yle birbirlerine kısaca bir şeyler dediler. Daha sonra doğrudan bana bakarak kafasını salladı. Nazik davranışına karşılık verip önüme döndüm.

"Herkes ayağa kalksın." Mübaşirin sözleri kalp atışlarımın hızlanmasına sebep oldu.

Dava muameleleri oldukça kısa sürdü. Yargıç orta yaşlı ve cana yakın birisiydi, en azından gözlerini bana dikene kadar öyle düşünüyordum. "Bayan Stewart, adaleti engellemekle, kanıtları tahrip etmekle ve suç işlendikten sonra suç ortaklığıyla suçlanıyorsunuz. Savunmanız nedir?"

"Suçsuzum, sayın yargıç." Tabii ki mahkeme salonundaki herkes suçlu olduğumu biliyordu. Herkes ne yaptığımı biliyordu. Yine de Ryan Scott, mahkemenin önünde suçumu kabul etmek için doğru zaman olmadığı konusunda ikna etmişti beni. Bunlardan önce yapmamız gereken pek çok yasal tartışma vardı. Karşı çıkmadım.

BELONGS TO KANTUS TEAM

Birkaç dakika sonra her şey bitmişti. Tekrar çağrıldığımda mahkemeye geleceğime dair söz verdikten sonra eve gitmekte özgürdüm.

Theresa Singer'ın hızla mahkeme salonundan çıktığını görmek için tam zamanında arkamı döndüm. İzleyici bölmesiyle sanık bölmesini birbirinden ayıran tırabzanın çevresinden dolanıp aileme sarıldım. "Çok da kötü değildi."

Jodi beni kucakladı. "Dışarıda Gary Singer'ın annesiyle konuşan basını gördün mü?"

"Evet."

"Onlara senin cesur ve iyi bir anne olduğunu söylediğini duydum."

Kurt gelip yanımda durdu. "Ve kesinlikle de haklı." dedi.

BELONGS TO KAKTUS TEAM

41

İki ay sonra

"Çok güzel bir bebek." Çizgili bir hastane battaniyesine sarılmış pembe yanaklı sevimli bebeğe bakınca nefesim kesildi. Oval gözleri, çenesindeki gamzesi... Bu sanki Kurt'ün çocukluğunu tekrar kucağımda tutmak gibiydi.

"Gerçekten öyle, değil mi?" Pamela yaşlı gözlerini kırpıştırarak bakışlarını benden Kurt'e çevirdi. "Tuttle'lar ona iyi bakacak." dedi.

"İyi insanlar." Kurt'ün sesi boğuktu. Eğilip bebeği alnından öptü. "Güle güle ufaklık. Hayatının tadını çıkar. Babanın seni sevdiğini asla unutma."

"Büyükannenin de..." Bebeğin yanağını okşadım, sonra arkamı döndüm.

Hastane odasından dışarı yürürken Kurt kolunu omzuma koydu. "Velayetini istemek amacıyla, babası olduğumu kanıtlamak için test yaptırmak istediğimi söylemek çok kolay olurdu." Sözleri, düşüncelerimi yansıtıyordu ve bebeği gördükten sonra testin sonucunu tahmin edebiliyordum.

"Ne demek istediğini anlıyorum."

BELONGS TO KANTUS TEAM

"Ama bu doğru olmazdı ve bunu ikimiz de biliyoruz. Hapse gireceğim. Her ne kadar sizin ona bakacağınızı bilsem de, düzenli bir hayatı, onu seven, daima yanında olacak bir anne ve babayı hak ediyor."

Mantığım, haklı olduğunu biliyordu ama geri kalan her parçam sonsuza kadar ona sarılmak istiyordu.

Kurt beni biraz daha sertçe sardı. "Tüm hayatım boyunca yaptığım en zor şey."

"Kendini ihbar etmekten daha mı zor?"

"Evet. Yani kendimi ihbar etmek daha korkutucuydu çünkü hapse girme olasılığım vardı ama doğru veya yanlış sorusu yoktu. Eğer yeterince uzun düşünürsem, kendimi, onun için en doğru olanın biyolojik babasının yanında kalmak olduğuna inandıracağım. Kafamdaki sesleri susturmak daha zor."

Rick kamyonetine yaslanmış bizi bekliyordu, yanına, garaja, doğru yürüdük. Kurt'ü yanağından öptüm. "Seninle gurur duyuyorum. Her zaman."

"Ben de." Rick doğruldu ve oğluna sarıldı. "Gurur duyuyorum."

"Sağ ol, baba."

Son birkaç yıldır Kurt'ün bu sözcükleri ne kadar az duyduğunu düşündüm. Böyle bir trajedinin, her şeyin daha iyiye gitmesini sağlaması ilginçti. Ama daha alınacak çok yol vardı ve hepsinin iyi sonuçlanmayacağına emindim.

BELONGS TO KAMUS TEAM

42

Üç gün sonra, henüz öğle yemeğimizi bitirmiştik ki, telefon çaldı.

"Kurt gelir gelmez üçünüzün de ofisime gelmeniz gerekiyor. Dikkate almak isteyebileceğinizi düşündüğüm bir anlaşma sundular." Ryan Scott'ın sesi alışıldık monoton avukat tonunu koruyordu ama heyecanlandığını anlamıştım. En azından böyle olduğunu umuyordum.

"Tamam, Kurt'ü ararım."

"Ben aradım. Şu anda yoldadır."

Ryan Scott gerçekten heyecanlı olmalıydı. Telefonu kapar kapamaz işten Rick'i aradım ve olanları anlattım.

"Bir saate kadar evde olurum."

"Kurt'ün o kadar kısa sürede gelebileceğini sanmıyorum."

"Benim de istediğim bu zaten. Kurt geldiğinde gitmeye hazır olmak istiyorum."

Telefonu kapatıp konuşma sırasında arkama gelmiş olan Caroline'a baktım. "Ben de geliyorum."

BELONGS TO KANTUS TEAM

"Hayır, tatlım, senin için uygun değil. Lacey'yi arayıp onunla kalıp kalamayacağını soracağım."

Caroline kollarını kavuşturup sağ ayağını yere vurmaya başladı. "Ben de bu ailenin bireyiyim ve bu beni de etkiliyor. Benden bir şeyler saklamaya çalışarak akıllılık yaptığınızı düşünüyorsunuz. Okuldaki çocuklar bile benim bildiğimden daha fazlasını biliyor."

Bu gerçek tokat gibi çarptı. Haklıydı. Dedikodu kazanıyla başa çıkabilmesinin tek yolu gerçekleri ve nelerin doğru nelerin yanlış olduğunu bilmesiydi. Ellerimi uzatıp ona sarıldım. "Biliyor musun, haklısın. Sen de bizimle gelebilirsin."

Yumruğunu havaya kaldırdı. "Evet!"

"Ama avukatın ofisinde çok sessiz ve uslu bir şekilde oturman gerekiyor."

"Of! Ben çocuk değilim. Tabii ki uslu ve sessiz olacağım."

Rick eve geldikten sonra, Kurt, arabasını garaj yoluna sokana dek evin içinde oradan oraya yürüyüp durduk. Kırık dökük arabasından korkuyla umut karışımı bir surat ifadesiyle indi. "Anlaşmanın neyle ilgili olduğu hakkında bir bilgi verdi mi?"

Başımı salladım. "Senin bir şeyler bilmeni umuyordum."

"Vaktimizi harcamayı bırakalım. Arabaya binin, gidip neler olduğunu öğrenelim." Rick arabanın anahtarlarını şıkırdattı. Caroline çoktan arka koltuğa oturmuş, kapıdan "Hadi millet gidelim!" diye bağırıyordu.

***

Arabadan inerken Rick bizi bekliyordu ama adımlarının sertliği ve omuzlarının sabırsızca hareket etmesi bana, bizi pek de beklemek istemediğini anlatıyordu. Koridordan hızla geçti ve Ryan'ın ofisine girer girmez "Anlaşma kimin için?" diye sordu. Oturmaya bile zahmet etmedi.

Bense ayakta duramıyordum. Her zamanki sandalyeme otu-

BELONGS TO KAMUS TEAM

rup Caroline'ı da kucağıma aldım. "Teklif nedir?"

"Paket teklif gibi bir şey önerdiler." Bana baktı. "Konuyla ilişkili herkes durumu anlıyor ve Alisa'nın gönüllü olarak itirafta bulunduğunun farkındalar. Eğer daha önceden bunun farkında değillerse bile, gazetedeki tüm yazılardan ve televizyondaki Theresa Singer röportajlarından sonra artık anlıyorlar." Son kelimeleri söylerken biraz gülümsedi. "Senin için üç yıllık göz hapsi ve birkaç yüz saatlik kamu hizmeti cezasını kabul etmeye hazırlar."

Yavaşça nefesimi bıraktım. Bununla yaşayabilirdim. Ama şimdi zor kısmı gelmişti. "Peki ya Kurt?"

Ryan kravatını çekiştirdi. "Onun konusu biraz daha karmaşık. Birisini öldürdü. Ama ikiniz için verilen iyi hâl desteğini ve meşru müdafaa durumlarını göz önünde bulundurursak kasten adam öldürmeden yargılanacaktır."

Durum pek de iyi görünmüyordu. Rick'e baktım, onun aklı da en az benimki kadar karışmıştı. Kurt'e kaçamak bir bakış fırlattıktan sonra tekrar Ryan'a baktı. "Bunun için hapse girecek mi?"

"Evet." Bu durumu kabullenebilmemiz için bize biraz zaman tanımak adına, bir an duraksadı.

Rick, "Ne kadar süre?" diye sordu.

"Kaliforniya, hapis süreleri daha önceden belirlenmiş bir eyalettir. Yani her suç hükmü için şahsın hapse gireceği süreler bellidir. Hafifletilmiş, orta düzeyde ve ağırlaştırılmış cezalar vardır. Kasten adam öldürme suçunun ağırlaştırılmış cezası on bir yıldır."

Nefesim kesildi. "On bir yıl mı? Çok uzun."

"Hafifletilmiş ceza üç yıl, ancak bölge savcısı bunun yeterli olmadığını savunuyor. Yargıca, orta derece ceza talep etmeye karar verdiler ve bu da altı yıl. Tabii son karar yargıcın. Ağırlaştırılmış hapis cezası da isteyebilir."

Kurt öne doğru eğildi, kollarını dizlerine koydu. "Ne yapmam gerekiyor?"

BELONGS TO KAITUS TEAM

"Geçmişinle ilgili bir yazı yazmanı isteyecek. Tüm hayatın boyunca yaptığın her iyi şeyi yazmanı istiyorum."

"Ama Kurt zaten hapse girecekse niçin hafifletilmiş hapis cezası isteyemiyoruz?" Bunun mızırdanmak olduğunun farkındaydım ama umrumda değildi. Oğlum hapse girmek üzereydi, kendimi kötü hissediyordum.

"Anne, doğru olan bu." Kurt'ün sesi katı ve kararlıydı. Ateş mangasıyla cesurca yüzleşmeye çalışan biri gibi dimdik oturuyordu sandalyesinde.

Avukata baktım. "Ama önce Rudy Prince tehdit etmiş. Kurt'ün hatası değildi."

"Evet, tehdit etti ama sonra arkasını dönüp gitti. Arkasından gidip öldüren benim."

Söylediklerinin her kelimesi doğruydu, bunun farkındaydım ama mevzimi kaybetmeye hazır değildim. "Ama evsiz bir adama acımasızca saldırdığını gördükten sonra, başka bir insanı korumak niçin suç olsun ki?"

Ryan Scott boğazını temizledi. "Eğer isterseniz, jürinin de aynı görüşte olacağını umup duruşma talep edebiliriz. Ama eğer bunu yaparsak, bölge savcısı birinci dereceden cinayet isteminde bulunacaktır. Eğer kazanırsak ne âlâ, ama kaybedersek, her şeyi kaybederiz."

Kurt kafasını salladı. "Hayır, kasten adam öldürme daha iyi." Yanıma gelip diz çöktü, "Anne, geçmişi geride bırakmamız gerektiğini söyleyen sensin ve sana katılıyorum. Ama eğer geçmişimi geride bırakacaksam, vicdanımı rahatlatmalıyım. Gerçek şu ki, Rudy Prince benim yüzümden öldü ve bunun cezasını çekmeliyim."

***

Monte ve Jodi'yi aradık, onlar da Santa Barbara'ya geldiler. Tüm aile, oturma odasında toplanmıştı, kimse fazla konuşmuyordu. Odada, tüm sözcükleri boğan bir üzüntü, rahatlama ve pişmanlık hâkimdi.

BELONGS TO KANTUS TEAM

Sonunda, Monte konuştu. "Umarım haddimi aşmıyorumdur." Rick'e baktı. "Ama bugün öğleden sonra internete girdim ve Hapishane Derneği hakkındaki bilgileri araştırdım."

Rick boş gözlerle ona baktı. "Hapishane Derneği de ne?"

"Hapishanelerdeki kiliseler aracılığıyla çalışan Hristiyan bir grup. Kurslar veriyorlar, tutuklular arasında taraftarlık grupları kuruyorlar, onlara dışarıdaki hayata tekrar alışma sürecinde yardım ediyorlar. Bu tarz şeyler." Ayağının yanında duran spor çantasına uzandı ve birbirine tutturulmuş bir tomar kâğıt çıkardı. " 'Hapiste Hayatta Kalma Rehberleri'ni indirdim. Yardımcı olabileceğini düşündüm. Ayrıca, Güney Kaliforniya Bölgesi'ndeki hapishanelerle çalışan ofislerin telefon numaralarını aldım. Ama hiçbirini aramadım. Kendiniz aramak istersiniz diye düşündüm."

Kurt kâğıtları alıp "Teşekkür ederim, inceleyeceğim." dedi.

Özellikle de Monte'den geldiği için, tüm bu olanlara nasıl dayandığını merak ederek Rick'e baktım. Merakım çok uzun sürmedi, çünkü Rick konuştu. "Ailemin yanında olduğunuz için teşekkür ederim."

"Biz bir aileyiz. Yapmamız gereken de bu."

"Evet, öyleyiz." Rick uzandı ve elimi tuttu.

BELONGS TO KANTUS TEAM

43

Kiliseden gelen bir düzine kadın, duruşma salonunda oturmuş beni izliyordu. Yargıcın önünde durup adaleti engellemekten ve kanıtı tahrip etmekten dolayı suçlu olduğumu belirttim. Arkamdaki sıralarda, burun çekişlerini duyabiliyordum.

Sonra sıra Kurt'e geldi. Omuzları yukarıda, sırtı dik, yargıcın önünde durdu. Şahsen ben dik durmakta güçlük çekiyordum. Eğer yargıç hüküm kademelerinde, ağırlaştırılmış cezaya karar verirse... Buna dayanabileceğimi sanmıyordum.

Yargıç uzun bir bildirim okudu ama hiçbirini duymuyordum. Sadece çok uzun bir bildirim okuduğunu anlayabiliyordum. "Suçun şiddet içerikli doğasına bağlı olarak kararın, hüküm kademesinde ağırlaştırılmış ceza istemek..." Arka sırada birisinin nefesinin kesildiğini duydum. Jodi olduğunu biliyordum. Yargıç devam etmeden önce, gözlüklerinin üzerinden onaylamaz bir bakış fırlattı. "Ancak, içlerinde vakanın başdedektifinin de oldukça uzun bir ifadesinin bulunduğu, çok sayıda evrak aksini önerdiği için..."

Bruce Thompson'ın duruşma salonunda olup olmadığını görmek için başımı çevirdim. Başını salladı ve gülümsemeye benzer bir mimik yaptı. Yargıca döndüm.

"...üç yıllık hafifletilmiş ceza." Sözcükleri duyduğum anda

BELONGS TO KANTUS TEAM

gözümden yaşlar süzülmeye başladı. Bunlar mutluluk gözyaşları değildi. Oğlum hapse girecekken nasıl mutlu olabilirdim ki? Ancak, yine de minnettarlık gözyaşlarıydı. Hiç şüphesiz, daha da kötü olabilirdi. Daha sonra Bruce Thompson'a teşekkür etmeliydim.

Mübaşir bize yaklaştı. Kurt bana sarıldı. "Seni seviyorum."

"Ben de seni seviyorum." dedim. Sözcükler hıçkırıklara karıştı.

Mübaşir, Kurt'e öne çıkması için işaret edip kelepçeleri çıkardı. Kurt başıyla onayladı ve kollarını öne doğru uzattı ama gözlerini benden hiç ayırmıyordu. "Doğru olanı yaptık, bundan hiç şüphen olmasın. Biz doğru olanı yaptık." Kelepçeler takılırken metalik bir ses geldi; sonra oğlum benden alınmıştı. Tam arka kapıdan çıkarlarken geriye dönüp "Seni seviyorum, baba!" dedi.

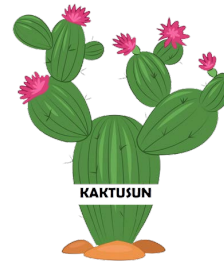
"Ben de seni seviyorum." Rick'in boğuk sesi odanın diğer tarafına yayıldı.

Yavaşça Rick'e döndüm, yürümeye başladım. Kollarına yığıldım, kısa bir süre birbirimize sarılıp ağladık. Sonra geri çekildi, sol kolunu omzuma koyup beni salonun çıkışına yönlendirdi. "Hadi evimize gidelim."

Jodi yanıma gelip kollarını belime sardı, Lacey de onun diğer yanındaydı. Monte, Rick'in diğer yanında aynı pozisyondaydı. Tek vücut olarak salondan çıktık. Her seferinde tek adım atarak bunun üstesinden gelebilirdik. Her yeni günün doğumuyla dünün tozlarını silkeleyebilir, ondan ders çıkarabilir, yarına yürürken dünü geride bırakabilirdik.

BELONGS TO
KAKTUS TEAM

Tartışma Soruları

1. Alisa'nın sorunlarla başa çıkma yöntemlerinden biri "Eğer yokmuş gibi davranırsam, sorun ortadan kalkar."dı. Sorunlarınız yüzleşemeyeceğiniz kadar korkunç olduğunda siz ne yaparsınız?

2. Lacey ve Alisa'nın inanç sistemi oldukça farklı olduğu hâlde, arkadaşlıkları oldukça kuvvetliydi. Alisa neden Lacey'ye, diğer arkadaşlarına kıyasla, gerçek duygularını daha çok gösterebileceğini düşündü?

3. Kurt'ün en zor dönemlerinde, Alisa ve Rick ona çok katı bir sevgi gösterdiler. Bu konuda düşündüğünde Alisa kalbinin ve aklının ona farklı şeyler söylediğini belirtiyor. Bu konuda ne düşünüyorsunuz?

4. Jodi ve Monte, Tanrı'nın onlara bu yolu gösterdiğini hissettikleri için, her şeylerini satıp Templeton'da bir zeytin tarlasına yerleştiler. Herhangi bir şey yapmak için içinizden bir ses sizi çağırdı mı? Bu içsel sesi neye bağladınız?

5. Alisa zamanını, Kurt'ün suçlu olup olmadığını düşünerek ve kendini, oğlunun suçsuzluğuna inandırmaya çalışarak geçirdi. Siz olsanız, beyzbol sopasını bulur bulmaz neler olduğunu sorar mıydınız? Dedektife haber verir miydiniz? Yoksa oğlunuza yeni hayatında başarılı olması için elinizden gelen her konuda yardımcı mı olurdunuz?

BELONGS TO KAKTUS TEAM

6. Büyük olasılıkla Lacey haklıydı: Gary Singer, Alisa gerçekleri söyleyerek onu kurtarsa da büyük olasılıkla yine hapse girecekti. Bu adamı, oğlunuza tercih edebilir miydiniz?

7. Çocuğu gördükten sonra Alisa, bebeğin Kurt'ün olduğundan neredeyse tamamen emindi. Yine de emin olmadan başka bir ailenin bebeği evlatlık edinmesine izin vererek doğru bir şey mi yaptı?

8. Hem Alisa hem de Theresa Singer, oğullarının seçtiği yol nedeniyle kendilerini suçladılar. Kısmen de olsa bundan sorumlu olduklarına katılıyor musunuz?

9. Kurt, Dedektif Thompson'a suçunu itiraf ettiğinde hem o hem de Lacey, Alisa'nın sopanın imha edilmesi konusunda sessiz kalmasını istediler. Alisa, itiraf etmeyi seçti. Siz ne yapardınız?

10. Jüride olsaydınız, Kurt'ü cinayetten suçlu bulur muydunuz?

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Yazar Hakkında

Kathryn Cushman Samford Üniversitesi Eczacılık Bölümünden mezun oldu. Önceki iki romanı: A Promise to Remember (Hatırlamaya Dair Bir Söz) ve "Bayan Romancılar" dalında Inspirational Reader's Choice Ödülü finalisti olan Waiting for Daybreak (Seher Vaktini Beklemek)dir. Kathryn ve ailesi Kaliforniya, Santa Barbara'da yaşıyorlar.

Okurlarıyla www.kathryncushman.com adresinden yazışmaktan hoşlanıyor.

BELONGS TO KAMUS TEAM

BELONGS TO
KAKTUS TEAM

Teşekkürler

Bir kez daha rüyalarımın gerçekleşmesine tanık olduğum için teşekkür ederim Tanrı'm.

Hiç bitmeyen sevgisi ve desteği için Lee Cushman'a...

En karanlık günü bile aydınlatabilecek o gülüşüyle Caroline Cushman'a...

Dünyanın en muhteşem annesi, dostu ve her anlamda büyük destekçisi Ora Parrish'e...

Dünyanın en harika babası, Carl Parrish'e...

Benim için zeytin çiftliklerini araştıran, dünyanın en müthiş kayınvalidesi Leah Cushman'a...

Sarsılmaz destekleriyle bana kardeşleri olma onurunu yaşatan kardeşlerim Carl, Alisa, Lisa ve Katy'e...

Çok iyi bir arkadaş, komşu ve pazarlama şampiyonu olan Lori Baur'a...

Önceki taslaklara verdikleri harika geri bildirimlerden dolayı Sally Turvey, Carolyn Horwald ve Kara Horwald'a...

Kolay çıkış yolunu seçmeme izin vermediği için Dave Long'a...

BELONGS TO KAMUS TEAM

Yarattığım dil bilgisi karmaşasını toparladığı için Natasha Sperling'e...

Beni şaşırtmaya devam eden Bethany Pazarlama Takımından, Steve, Debra, Noelle, Jim ve Carra'ya...

Bu yazın yolculuğunda benimle birlikte yol alan Mike Berrier ve Shawn Grady'ye...

Harika arkadaşlar ve harika yazarlar olan Carrie Padgett ve Julie Caroini'ye...

"Ben bir savunma avukatı değilim ancak..." şeklinde başlayan tüm cümleleri için Scott Campbell'a...

Bitmek bilmeyen sorularımı yanıtlayarak bana zaman ayıran ve cinayet savunması sürecinde bana yardım eden Adam Pearlman'e...

Muhteşem "Vatandaş Polis Akademisinin" başkanlığını yapan Çavuş Lorenzo Duarte'ye...

Kitaplarımdan birinde rol oynayan ikinci Cushman hayvanı olduğu için Boots Cushman'a...

Teşekkür ederim...

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

BELONGS TO
KAKTUS TEAM